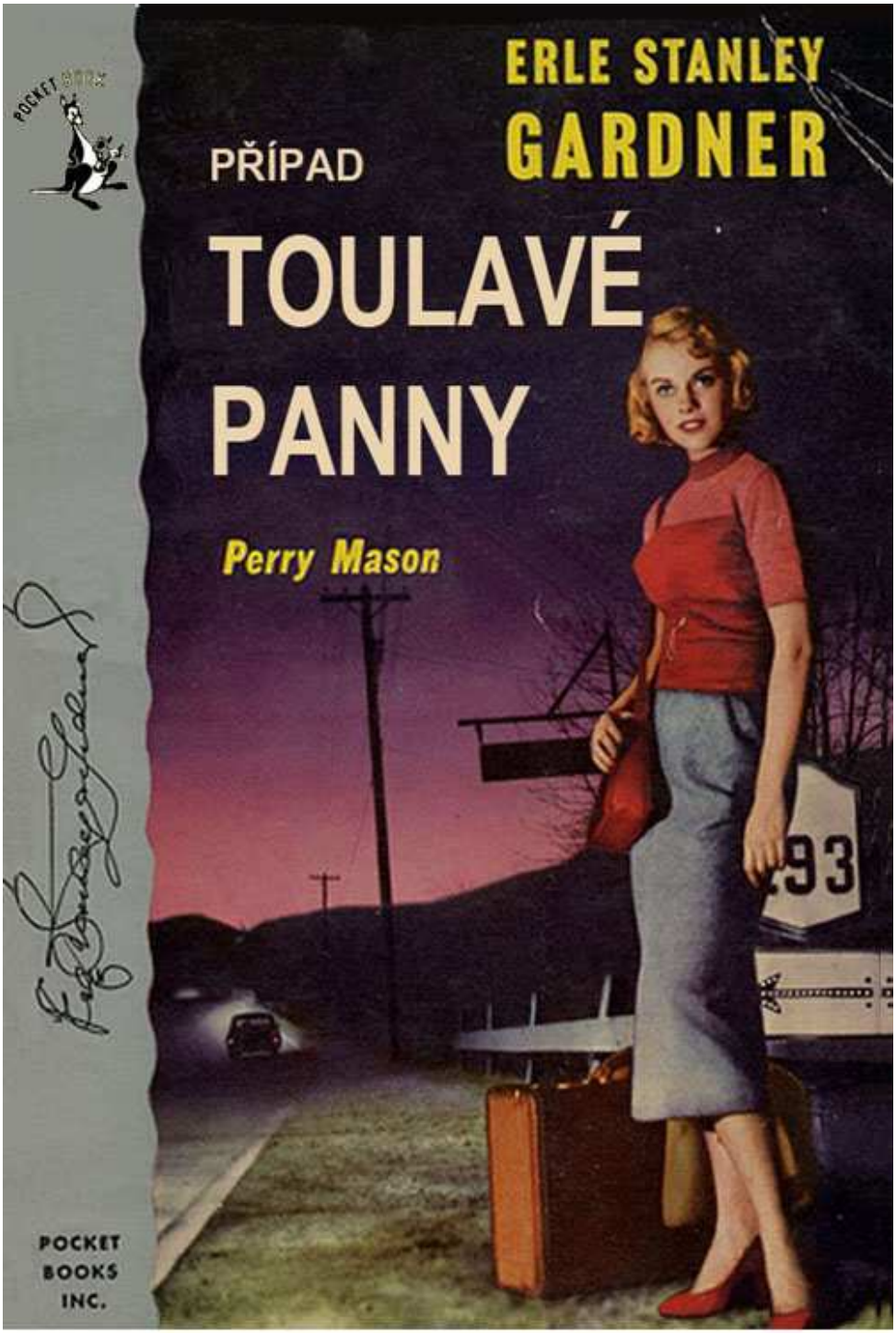

POCKET BOOK
ERLE STANLEY
GARDNER
PŘÍPAD
TOULAVÉ
PANNY
Perry Mason
293
POCKET
BOOKS
INC.

ERLE STANLEY GARDNER

Perry Mason

Případ toulavé panny

Erle Stanley Gardner
The Case of the Vagabond Virgin

Copyright © 1948 by Erle Stanley Gardner

Pocket Books, Inc. New York N. Y. 1955

KAPITOLA 1

„Volá vás John Addison, šéfe," řekla Della Streetová, osobní sekretářka Perryho Masona, „Je tak rozčilený, až brebtá."

„John Racer Addison?"

„Ano. Ten z obchodního domu. Podle hlasu bych řekla, že každou chvíli vybouchne."

Mason kývl hlavou: „Řekněte Gertie, ať ho přepojí sem," a zvedl sluchátko.

Cvaknutí v aparátu bylo vystřídáno Addisonovým hlasem, který neustále opakoval: „Haló, haló, haló, Mason? Proboha, dejte mi Masona! Spojte mi ho. Jde o velice důležitou věc. Sežeňte ho k telefonu. Masone. Masone! Kde je k čertu ten Mason?"

Advokát přerušil monolog. „Dobré ráno, pane Addisone."

„Mason?"

„Ano."

„Díky bohu! Už jsem myslel, že vás nikdy nedostanu k telefonu. Samá zatracená sekretářka, telefonní spojovatelka a kdoví, co ještě! Máte moc zatraceného personálu. Udělejte si tam pořádek. Tohle je důležitá věc. Nemůžu tady trčet celej den. Pokoušel jsem se vás sehnat…"

„Jestli je to důležité, tak mi radši řekněte, o co jde, a schovejte si stížnosti na telefon na jindy."

„Masone, chci se vás na něco zeptat."

„Tak se ptejte."

„Nechci, abyste se mi vysmál."

„V pořádku."

„A – zatraceně, nechci, abyste si myslel, že se stýkám s courama. To ne. Tohle je milá dívka, jemná bytost, čistá a svěží…"

„O co se jedná?" přerušil ho znovu Mason.

„Masone, je možné zavřít pannu pro potulku?"

„No,“ odpověděl Mason s úsměvem, „to je něco jako recept na králičí koláč.“

„Ne, ne, myslím to vážně. Nežertuju. Zavřeli jemnou mladou dívku. Hrozná potupa! Obvinili ji z potulky. Co to je, k čertu, potulka? Myslel jsem, že se to používá jen pro…“

„V tomhle státě,“ řekl Mason, „se potulkou nazývá všechno, co se zákonodárcům nevejde jinam. Šmírák Tom je tulák. Osoba, která se potlouká po ulicích v pozdních nebo nezvyklých nočních hodinách bez zjevného a zákonného důvodu, je tulák. Osoba, která se ubytuje ve stodole, kolně, dílně, hospodářském stavení nebo v jiném místě bez povolení majitele, je tulák. Osoba, která…“

„Dobrá, ale oni pro potulku zavřeli tuhle dívku, a to je hrozná potupa!“ bědoval Addison. „Ten nápad, obvinit milou dívku z potulky. Je mi z toho nanic. Vy víte, jak tyhle věci zařídit, Masone. Dostaňte ji ven. Dejte se do toho. Pošlete mi účet.“

„Jak se to děvče jmenuje?“

„Veronika Daleová.“

„Kde je teď?“

„V městské věznici.“

„Co o ní víte?“

„Vím, že není žádná tulačka. Je to milá dívka.“

„Víte, jak vypadá?“

„Jistěže vím, jak vypadá. Je to milá, vzdělaná mladá žena, platinová blondýnka, vlasy jako svatozář, jemná, křehce vyhlížející, hladká pleť, pěkná postava – tedy, zatraceně, Masone, vy víte, co chci říct. Je pohledná, má na sobě prosté, ale slušné šaty. Rozhodně slušné! Ubytovala se v hotelu Rockaway a policie si ji sebere a zavře pro potulku. Hrozná potupa. Chci ji dostat ven!“

„Můžu použít vašeho jména, abych…“

„Proboha ne! Mě vynechte! Jděte do toho jako advokát. Prostě tam jděte a řekněte jí… Tedy, řekněte jí, že jste její právní

zástupce. To je všechno. Zařiďte to.“

„Jak to mám zařídit?“

„Jak chcete. Jenom ji nenechte, aby přiznala vinu. Složte kauci. Požadujte proces před porotou. Zvedněte jim tam mandle, Masone. Vím, že si nehrajete s prkotinami, udělejte z toho případ. Pošlete mi účet, ale vyřiďte to rychle. Chce to rychlost. Dejte do toho všechno. To je ten váš zákon. Každé ráno najdete v novinách několik tuctů opravdových zločinů z minulé noci. Policie ovšem bloumá z místa na místo, aby si nakonec zasedla na něžné mladé dívky a dělala z nich tulačky. Hrome, Masone, neseďte tam a nevykládejte, když je potřeba něco udělat! Jděte do věznice a dostaňte tu dívku ven.“

„Nechtěl jsem zavěsit, abych vás nepřerušil, pane Addisone,“ řekl Mason suše.

„Mě nepřerušujete,“ vřískl Addison. „Já se tu snažím, aby se začalo něco dít! Chci, aby se toho někdo ujal. Chci…“

„Přesně,“ přerušil ho Mason. „Sbohem, pane Addisone.“ Spustil sluchátko a zašklebil se na Dellu Streetovou. „Všeho nechám, Dello, a poženu se do věznice zachránit tulačku, která je obviněna z… Ne, chci říci pannu, která je obviněna z potulky.“

„Dávejte si pozor na slova,“ zasmála se Della Streetová. „Tak, jak jste to řekl předtím, by to mohlo znamenat něco docela jiného.“

„To by mohlo,“ souhlasil Mason.

KAPITOLA 2

Dozorkyně přivedla Veroniku Daleovou do návštěvní místnosti. Mason ji zvědavě pozoroval.

Viděl mladou ženu, která ve své nevinnosti vypadala dětsky, platinovou blondýnku s tváří pokerového hráče a s velkýma modrýma očima, jemnou pletí bez sebemenšího kazu a s pěknou postavou. Její myšlenky, měla-li jaké, se jí rozhodně nezračily ve tváři ani v očích. Někteří muži by si tenhle téměř panenkovský půvab mohli vykládat jako nezkaženou nevinnost, ale policista ve službě si její zarážející vzhled mohl snadno mylně vyložit jako záměrnou léčku na muže. Jedna věc byla jistá, tahle dívka nikdy nebude nenápadná. Mohlo jí být tak mezi sedmnácti a pětadvaceti lety.

„Nazdar," řekla.

Byla bezelstně přátelská, jako štěně.

„Dobré ráno," řekl Mason. „Jsem Perry Mason, advokát. Jsem tu proto, abych vás zastupoval."

„To je milé. Jak jste se dozvěděl, že jsem tady?"

„Řekl mi to přítel."

„Váš přítel?" zeptala se.

„Možná váš přítel."

Zavrtěla hlavou. „Nemám v tomhle městě žádného přítele." Pak lhostejně dodala: „Nejsem tu tak dlouho."

„No, dostanu vás ven. Můžete mi říci, co se stalo?"

„Ubytovala jsem se v hotelu Rockaway," řekla. „Šla jsem se projít. Chvíli jsem se procházela po ulici a pak jsem šla zpátky. Jen tak. Potom přišel ten muž a chtěl vědět, co dělám. Řekla jsem mu, že mu do toho nic není. Odhrnul si kabát, ukázal mi odznak a první, co jsem si uvědomila, bylo, že mě nacpali do auta a obvinili

mě z potulky.“

„Něco jste musela udělat,“ namítl Mason.

„Absolutně nic.“

„Podle protokolu jste byla na ulici bez jakýchkoli prostředků obživy, zjevně jste se nabízela. Policista, který vás zadržel, uvedl, že jste mu řekla, že prostě chodíte po ulicích.“

„No, nechtěla jsem mu říkat, kde bydlím, aby mi nenadělal spoustu problémů. Nic mu do toho není. Ptal se, co dělám a já jsem odpověděla, že se procházím. Chtěl vědět, kde bydlím, a já jsem řekla, že nikde. Také se ptal, kolik mám peněz a já mu odpověděla, že mu do toho nic není. A potom řekl, že dělám něco – no, něco, co jsem nedělala!“

„Složil jsem za vás kauci dvě stě dolarů a budu tvrdit, že jste nevinná. Nemyslím, že s tím budou dál něco dělat. Jestliže jste se ubytovala v hotelu Rockaway a máte tam v pokoji osobní věci, mělo by to být v pořádku.“

„Bydlela jsem tam, mohu to dokázat.“

„Dobrá,“ připustil Mason, „jdete odsud na kauci. Počkám na vás venku.“

Dal znamení dozorkyni, že je rozhovor u konce. Harry Bend, policista, který dívku zatkl a teď si po noční službě ukrádal ze spánku, aby svědčil proti čtyřem nebo pěti delikventům, které v noci sebral, si unaveně Masona měřil.

„U čerta, já nevím,“ řekl podrážděně. „Ta dámička si to mašírovala po ulici nahoru a dolů a nevypadala jako profesionálka, ale… hernajs, bál jsem se, že se připlete někde do maléru a skončí na opuštěným pozemku s jednou ze svých punčoch kolem krku. Hodila po mně okem. Možná to nebyl ten jejich pohled, ale pohled to byl. Zeptal jsem se jí, co dělá, odpověděla, že nic. Ptal jsem se jí, kde bydlí, řekla, že nikde. Neměla žádný peníze, žádný přátele. Jen tak se procházela. Vlastně jsem na ni nic neměl, ale co jsem mohl jinýho dělat.“

„Nabízela se?“

„Pozorovala. Nevšiml jsem si, že by někoho vybídla. Začal jsem ji vyslýchat, protože se mi zdálo, že tam nepatří. Z jejích odpovědí jsem získal dojem, že jde o pohledný děcko, který mělo trable a rozhodlo se pro to, co se mu zdálo snadnou cestou. Bál jsem se, že skončí jako mrtvola.“

„No,“ odvětil Mason, „mně řekla, že má pokoj v hotelu Rockaway, že se právě zapsala a vyšla si na procházku.“

„Tak proč mi to, k čertu, neřekla? Byl bych ji napomenul, aby si dávala pozor, a tím by to skončilo.“

„Myslela, že ji urážíte, řekla, že jste ji špatně odhadl.“

„A tak šla strávit noc do vězení,“ namítl Bend. „Pche! To mi nedává smysl. Vsadím se s vámi o pět dolarů, že nikdy nebyla v blízkosti hotelu Rockaway. A jestli jo, tak jen proto, aby tam něco šlohla. Ale stejně, Rockaway je slušnej podnik. Nerozumím tomu.“

„Myslel jsem, že byste tam s námi mohl zajet,“ navrhl Mason.

„Proč bych tam měl jezdit? Mám práci. Ať to řekne soudci.“

Mason řekl zdvořile: „Jestliže je úctyhodnou mladou ženou, která měla svůj pokoj v hotelu, hleděla si svého a vy jste ji sebral pro podezření z potulky, bylo by možná dobře, kdyby se ta záležitost nikdy nedostala k soudu. Koneckonců, jde o přitažlivou mladou dívku, která má přátele.“

„Přátele?“

„Ano.“

„Čerta starýho!“

Mason poznamenal: „Já jsem tady.“

Bend se na něj pojednou podíval rozpačitým pohledem.

„Ať visím, jestli nejste!“ řekl s náhlou nedůvěrou v hlase. „Povězte mi, jak se luxusní advokát jako vy zaplete do případu, jako je tenhle?“

Mason pokrčil rameny.

Bend dlouze hvízdl, pak se po chvíli zeptal: „Kdy chcete, abych jel?“

„Beru ji ven na kauci,“ odpověděl Mason. „Měla by tu být hned. Myslel jsem, že byste spolu se mnou prověřil důkazy a potvrdil všechno, co zjistíme.“

„V pořádku,“ pravil Bend zachmuřeně. „Můžeme jet. Všichni ostatní přiznali vinu. Mrknu se na to, pane Masone. Ale čím víc o tom přemýšlím, tím podivnější se mi to zdá.“

„No tak,“ řekl Mason, „jdeme.“

Vyzvedli Veroniku Daleovou v propouštěcí kanceláři. Když Mason s policejním důstojníkem vstoupili, podepisovala stvrzenku na hnědé obálce, obsahující její osobní věci. Vzhlédla, usmála se na Masona a vtom uviděla policistu v civilu. Podívala se na něj prázdným pohledem a řekla: „Nazdar.“

„Nazdar,“ odpověděl Bend a nejapně dodal, „jak se cítíte po ránu?“

„Dobře.“

„Pan Mason tvrdí, že bydlíte v hotelu Rockaway,“ řekl Bend.

„Mám tam pokoj.“

„Proč jste mi to neřekla?“

„Nic vám do toho nebylo. Nelíbilo se mi vaše jednání.“

„Byla byste si ušetřila spoustu potíží.“

„To je mi jedno. Nelíbily se mi vaše způsoby.“

„No, rozhodně to byl dost divnej způsob, jak dát najevo, že se vám nelíbí můj přístup.“

„Byla to otázka principu,“ řekla. „Snažím se mít ráda lidi. Vás jsem ráda mít nemohla, protože nemáte žádnou úctu k ženskosti.“

Než se Bend z té poznámky vzpamatoval, Mason řekl: „Veroniko, uděláme si s panem Bendem vyjížďku. Neurážejte ho a nehádejte se s ním. Koneckonců, snažil se pouze dělat svoji práci.“

„Nelíbí se mi jeho práce.“

„Mně taky ne,“ pravil hořce Bend a dodal, „úcta k ženskosti!

Kdybyste tak mohla vidět to, co já, děvenko… do čerta!“

„No tak, pojďme,“ obrátil se Mason k Veronice. „Jeho auto stojí venku. Zavezeme vás do hotelu.“

„Proč?“

„Chci, aby pan Bend viděl, že jste přihlášena v hotelu a že jste si skutečné pronajala pokoj.“

„Dobrá,“ řekla.

Opustili věznici. „Máte tu vůz?“ zeptal se Bend Masona.

„Ne. Přijel jsem taxíkem.“

„V pořádku. Pojedeme policejním vozem. Jak se cítíte, děvenko?“ vyzvídal Bend.

„Dobře.“

„Spala jste?“

„Jistě.“

„Všechno v pořádku?“

„Ano.“

„Nic ve zlém.“

„Nemám vás ráda, to je všechno. Jinak nic ve zlém.“

Bend na ni zvědavě pohlédl. „Nemohu se ve vás vyznat. Kolik je vám let?“

„Rovných osmnáct.“

„Zlatý voči.“

Mlčela.

„No tak, Bende, jedeme,“ přerušil je Mason.

Harry Bend dojel k hotelu Rockaway, naštvaně přirazil auto k chodníku, vylezl ven a razil si cestu otáčivými dveřmi do hotelu. Mason, téměř se neohlížeje na svou klientku, ho bezprostředně následoval. Veronika Daleová procesí uzavírala. Bend napochodoval do recepce. „Máte tu zapsanou Veroniku Daleovou?“

Recepční k němu bojácně vzhlédl. „Proč? Něco se děje? Je…?“

„Máte tu zapsanou Veroniku Daleovou?“

Recepční se podíval do knihy a odpověděl: „Ano.“

„Číslo pokoje?“

„309.“

Bend škubl palcem přes rameno směrem k Veronice Daleové. „Je to ona?“

„Nevím,“ odpověděl recepční. „Nastoupil jsem službu dnes ráno v sedm. Pokoj byl pronajat včera večer po šesté hodině, kdy mi končí služba.“

„Takže nevíte, jestli je to tahle ženská?“

„Ne.“

Bend vytrhl z koženého pouzdra jednu přihlašovací kartu, obrátil ji čistým rubem nahoru, vzal ze stojánku pero a podal ho dívce. „Napište své jméno,“ řekl.

Pevným ženským rukopisem napsala: Veronika Daleová.

Bend vrátil pero do stojánku a obrátil se na recepčního: „Dobrá, podíváme se na záznam.“

Recepční přinesl originál přihlašovací karty. Tři muži se sklonili nad podpisy a porovnávali je.

„Není pochyb o tom, že jsou totožné,“ prohlásil Mason.

Bend se obrátil k recepčnímu: „Hej, kamaráde, podívejte se na tuhle kartu. Žádná adresa. Jen slovo ‚přechodný‘. Jak to přijde? To necháte lidi, aby se takhle zapsali, a pak jim dáte pokoj?“

„Okamžik, prosím. Tady na kraji karty je poznámka,“ poznamenal recepční.

Prohlédl si poznámku, psanou perem, pak se podíval do knihy záznamů a řekl: „Jak to vypadá, byl pokoj rezervován ředitelem hotelu, panem Putnamem. Ten dal telefonicky pokyn, abychom rezervovali pokoj pro Veroniku Daleovou a dodal, že i když nebude mít zavazadla, je všechno v pořádku, že pokoj je rezervován pro ni a…“

„V kolik hodin telefonoval?“ zeptal se Bend.

„Okolo půl desáté. To bylo patnáct minut před tím, než se slečna Daleová zapsala.“

„Máte hodně pokojů, které přidělujete jako tenhle?“ ptal se Bend podezíravě.

„Jen když dá pan ředitel pokyn,“ odpověděl recepční. „Vždycky držíme pár pokojů pro nepředvídané případy. Tohle byl pokoj pro nepředvídané případy. Jinak jsme obsazeni.“

Bend se obrátil k Veronice Daleové: „Znáte toho Putnama?“

Zavrtěla hlavou.

Bend řekl unaveně recepčnímu: „Dejte mi klíč. Jdeme nahoru.“

Recepční sáhl do přihrádky a podal jim klíč od pokoje 309. Veronika Daleová s nimi šla k výtahům tak klidně a přirozeně, jako by šlo o důvěrné rodinné přátele. Harry Bend vyštěkl na obsluhu výtahu číslo poschodí a kabina se pohnula vzhůru. Bend se zastavil v chodbě hned před výtahem. Oči mu úskočně svítily.

„Kudy?“ zeptal se Veroniky Daleové.

„Doleva,“ odpověděla bez zaváhání.

Kráčeli halou vlevo. Téměř na konci chodby přišli k pokoji 309. Bend zasunul klíč a otevřel dveře.

Pokoj byl uklizený, postel nerozestlaná. Malá příruční kabela stála na polici pro zavazadla, zjevně ve stejné poloze, jak ji tam postavil hotelový sluha. Bend k ní bez rozpaků přistoupil, otevřel zámky a díval se na skromný výběr ženské výstroje.

„To jsou vaše věci?“

„Ano.“

„Máte řidičský průkaz?“

„Ne. Neřídím.“

„Číslo sociálního pojištění?“

„Ne.“

„Nějaký průkaz totožnosti?“

„Mám nějaké navštívenky.“

„Co chcete dělat,“ zeptal se Mason rozčileně, „znovu ji zatknout?“

„Rád bych,“ odpověděl Bend. „Něco tu nehraje.“

„Já to tak nevidím,“ prohlásil Mason rozzlobeně. „Tahle mladá žena má pokoj v místním hotelu. Má zavazadlo. Vyjde na ulici, aby se poohlédla po nějakém místě, kde se může najíst, a zatímco se snaží najít vhodnou restauraci, vy se na ni vrhnete, zastrašujete ji a nakonec ji obviníte, že se nabízí. Není divu, že její pocity vůči vám jsou méně než přátelské a…“

„Pche, schovejte si to pro porotu!“ odfrkl Bend. „K čertu s tím vším.“

„Navrhnete stažení žaloby?“

„Podáte stížnost pro neoprávněné zadržení?“

„Tak, jak se věci mají, ne. Nechcete podat žalobu, že ne, Veroniko?“

„Jistěže ne. Pokud jde o mě, šlo o princip, to je všechno.“

Bend chvíli přemýšlel, pak prohlásil: „Myslím, že to stáhnu.“

„V pořádku,“ řekl Mason. „Beru vás za slovo. Nebudu se tím víc zabývat. Po stažení žaloby mi mohou poslat poštou těch dvě stě dolarů, které jsem složil jako kauci.“

Bend si ho chvíli zvědavě prohlížel, pak řekl: „Předpokládám, že vám někdo zacvaká honorář, tak pět set dolarů.“

Mason se usmál a neodpověděl.

Bend zachrochtal, otočil se na podpatku a vydal se chodbou zpět. Veronika došla k otevřené cestovní brašně, trhnutím ji zaklapla a řekla: „Tihle policajti nedopřejí člověku žádné soukromí. Zavřel byste dveře?“

„Nezavřel,“ odpověděl Mason, „a ani to ode mne nechtějte. Od nynějška si dávejte pozor na to, co děláte. Kdykoli budete mít v pokoji muže, nechte dveře otevřené.“

„Proč?“

„To je domovní pravidlo.“

„Jaký je v tom rozdíl?“

„Může být značný.“

„Mám hlad.“

„Cožpak jste nesnídala?“

„Jen trochu kávy a nějakou kaši. Nebyla k jídlu. Stěží jsem spolkla jednu nebo dvě lžíce.“

„Máte nějaké peníze?“

„Trochu.“

„Kolik?“

„Asi dolar a dvacet centů.“

Mason se zeptal: „Znáte člověka jménem…“

„Ano?“ otázala se, když Mason nedokončil.

„Nic,“ odpověděl Mason.

Otevřel náprsní tašku, vyndal dvě dvaceti a jednu desetidolarovou bankovku a podal jí je.

„To je na co?“ zeptala se.

Mason řekl: „S tím si nedělejte starosti. Dám to na účet jako výdaje.“

„Chcete říci, že je to pro mě?“

„Ano.“

Její vděčnost byla ve své jednoduchosti dětská. Přistoupila k němu, položila mu ruce na paži a pohlédla na něj velkýma nevinnýma očima. Její zvoucí rty se rozevřely.

„Ale proč,“ zeptala se tiše, „proč to pro mě děláte?“

Mason odpověděl: „Ať se propadnu, jestli vím proč,“ jemně se vyprostil z jejího držení a opustil pokoj.

Z telefonní budky v hale vytočil číslo velkého obchodního domu na Broadwayi a požádal, aby mu spojili Johna Racera Addisona. Ve sluchátku to cvaklo a ženský hlas oznámil: „Kancelář pana Addisona.“

„Tady Perry Mason,“ řekl advokát, „chci mluvit s panem Addisonem.“

„Moment, prosím, přepojím vás na sekretářku pana Addisona.“

O několik okamžiků později se na lince ozval třetí ženský hlas. „Spojte mi, prosím, volajícího.“

„Já jsem volající,“ řekl Mason. „Jsem Perry Mason. Chci mluvit s panem Addisonem.“

„To je pan Mason?“

„Ano.“

„Pan Perry Mason?“

„Ano.“

„Jste na lince?“

„Jistě.“

„Okamžik, prosím, seženu pana Addisona.“

O několik sekund později zahřímal ve sluchátku Addisonův hlas.

„Buďte zdráv, Masone, kde jste?“

„Volám z automatu v hotelu Rockaway. Přemýšlel jsem o vaší stížnosti, že nejste schopen dostat mě k telefonu, aniž byste se musel probíjet přes úředního šimla…“

„Ano, ano. Kde je to děvče? Co se stalo?“

„Je nahoře ve svém pokoji v hotelu,“ oznámil Mason. „Pokoj 309.“

„Ano, ano, rozumím.“

„Formálně je venku na kauci,“ řekl Mason, „ale mám ujištění policisty, který provedl zadržení, že žaloba bude stažena a případ zamítnut. Ještě něco?“

„Ne, ne. To je výborné! To je senzační, Masone. Tomu říkám dobrá práce. Velmi dobrá práce. Pošlete mi účet. Věděl jsem, že se na vás mohu spolehnout. Takovou službu si dám líbit, Masone.“

„S přihlédnutím k okolnostem,“ poznamenal Mason, „účet pravděpodobně nebude úměrný důležitosti…“

„Ne, bude! Bude. Jen mi ho vystavte. Pošlu vám šek. Jsem rád,

že jste ji dostal ven.“

„Berte to jako zvědavost,“ poznamenal Mason, „ale jak dlouho znáte Veroniku Daleovou?“

„Neznám ji,“ odpověděl Addison nedůtklivě. „Jen jsem se s ní setkal. Nechci, aby s tím bylo moje jméno jakkoli spojováno. Chtěl jsem vás požádat, abyste jí neříkal, kdo vás najal, ale vy jste mi zavěsil. Vy…“

„Neřekl jsem jí to,“ uklidnil ho Mason. „Vaše jméno vůbec nepadlo. Nežádal jste mě, abych jí ho neříkal a já jsem vám nezavěsil.“

„To je znamenité. To je znamenité. To je velmi znamenité, Masone! Pošlete mi účet.“

„Pošlu,“ slíbil Mason. „A dám vám ještě námět k přemýšlení. Buď je ta dívka pěkně natvrdlá, nebo se usilovně snažila, aby ji sebrali.“

„Co tím chcete říci, Masone?“

„Nejsem si jist, že to sám vím,“ odpověděl advokát, „říkám vám jen, jak to je – buď je natvrdlá, nebo se dost snažila, aby ji sebrali.“

„Pche!“ odfrkl Addison. „Není natvrdlá, je naivní.“

„Možná jste naivní vy,“ zavrčel Mason a zavěsil.

KAPITOLA 3

Della Streetová vklouzla nenápadně do Masonovy soukromé kanceláře.

Advokát vzhlédl od práce.

„Chce vás vidět paní Laura Mae Daleová.“

„Proč?“ zeptal se Mason.

Della Streetová se usmála. „Tvrdí, že to je nanejvýš osobní a důvěrné.“

„No, tak jí řekněte, že když mě chce vidět, ať vám naznačí, o co jde,“ vrčel Mason podrážděně, „a pak jí sjednejte návštěvu na…“

„Paní Laura Mae Daleová,“ řekla Della Streetová čtverácky, „je matka Veroniky.“

„Veronika?“ vrčel dál Mason. „Veronika… aha, ta uvězněná panna.“

„Správně.“

Na Masonově tváři se rozprostřel úšklebek. „Víte, Dello, že mě napadlo, že by ten případ mohl mít pokračování? Poslali jsme Addisonovi účet?“

„Ano, na pět set dolarů. Faktura odešla dnes ráno. Addisonova sekretářka volala a žádala okamžitě účet.“

„Jak vypadá paní Daleová?“ zeptal se Mason.

„Docela schopně. Její okolo pětačtyřiceti a zdá se, že se dost udržuje. Oblečená je jednoduše, ale šaty jsou kvalitní a umí je nosit.“

„Přiveďte ji sem, Dello. Podíváme se, co chce.“

Paní Laura Mae Daleová, provázena Dellou Streetovou, se pohybovala hbitě a účelně. Zřejmě byla zvyklá na kanceláře. Rozhodně však byla zvyklá jednat s lidmi.

„Těší mě, že vás poznávám, pane Masone. Mnoho jsem o vás slyšela. A k mé dceři jste se zachoval tak hezky…“

Proplula kanceláří, aby Masonovi potřásla rukou.

Mason ji pozoroval.

Vážila tak necelých šedesát kilo. Svoje jednoduché šaty nosila s nádechem klidné sebedůvěry. Možná byla nervózní, ale zjevně se naučila ovládat a nenechat se vyvést z míry. Zdálo se, že přesně ví, co chce udělat a jak to chce udělat.

„Posaďte se,“ vybídl ji Mason.

„Děkuji. Ráda bych vám řekla, že velmi oceňuji to, co jste udělal pro Veroniku.“

„To nic nebylo,“ ujistil ji Mason.

„Rozhodně to něco bylo. Bylo to báječné! Pomyšlení, že slavný advokát odloží své záležitosti, aby pomohl nevinné mladé dívce… Jak vlastně došlo k tomu, že se obrátila na vás, pane Masone?“

„To je otázka, o níž bych nerad mluvil. Veškeré dohady, s nimiž byste se obtěžovala, nutně narazí na jednoduché ‚bez komentáře‘.“

„Přede mnou nemusíte být opatrný, pane Masone.“

„Bez komentáře,“ řekl Mason.

Její úsměv byl dobrosrdečný. „Veronika je moc milá dívka, pane Masone, ale hrozně impulsivní.“

Advokát přikývl.

„Chtěla se postavit na vlastní nohy a začala jezdit stopem. Pochopitelně, že mě ani nenapadlo, že odchází. Věděla, že bych jí to zakázala. Nechala mi jenom vzkaz. Napsala, že mi dá vědět, až se uchytí.“

„Vy jste ji sledovala až sem?“ otázal se Mason.

„Ano.“

„Jak jste věděla, že je tady?“

Paní Daleová se usmála. „Děti jsou tak jednoduché. I když si

hrají na nevyzpytatelné, jsou jako otevřené knihy. Veronika sem chtěla jet už několik měsíců. Pořád o tom mluvila a pak najednou přestala. Bože, to dítě je průhledné jako sklo.“

„Kdy jste sem přijela, paní Daleová?“

Shovívavě se usmála. „Až po Veronice. Veronika jela stopem, tak jsem to zkusila také. Ale ona měla lepší čas.“

„Jak jste zjistila, co se stalo? Jinými slovy, proč jste ke mně přišla?“

„Obešla jsem hotely ve snaze zjistit, kde se Veronika ubytovala. Začala jsem s lacinějšími. Měla jsem seznam hotelů s cenami a všechny potřebné informace. Nakonec jsem našla ten správný, hotel Rockaway. Jistě pochopíte, pane Masone, že jsem nechtěla, aby Veronika zjistila, že ji sleduji. Zuřila by. Víte, je to můj jediný brouček, chtěla jsem mít jistotu, že je v pořádku.“

Mason přikývl.

„Zavolala jsem do jejího pokoje,“ pokračovala paní Daleová. „Chtěla jsem slyšet její hlas aspoň v telefonu, pak bych bývala zavěsila, ale ona to nebrala. Obrátila jsem se tedy na jednu pokojskou a malý úplatek udělal divy. Řekla mi, že si myslí, že se děvče dostalo do maléru, protože se vrátila do hotelu v doprovodu policisty a známého advokáta, pana Masona. Vy jste opravdu známý, pane Masone. Pokojská vás poznala podle fotografií. No, a s takovou stopou jsem už zjistila všechno. Bylo mi z toho nanic, pane Masone, ale jaký má smysl trápit se pro to, co odnesla voda. Nikdy neplač nad rozlitým mlékem, to je moje heslo. Vyznávám filozofii života ze dne na den. A Veroniku jsem se snažila vést stejným způsobem.“

„Kolik je jí?“ zeptal se Mason.

„Sotva osmnáct, ale nevěřil byste tomu.“

„Osmnáct je dost málo.“

„To jistě je, ale Veronika je milé děvče, vyrovnané, a v tomto smyslu jí lze věřit.“

„Připadala mi starší než osmnáct,“ namítl Mason.

„Ano?“ rozzářila se paní Daleová. „Ale je to tak, bude jí osmnáct.“

„Budete s ní mluvit?“ zeptal se Mason.

„Proboha, ne! Za nic na světě bych nechtěla, aby se dozvěděla, že jsem tu byla. Sledovala jsem ji, jen abych na ni dohlédla a ubezpečila se, že se nedostala do žádného maléru. Zdálo se mi, že je trochu mladá, aby se vydala sama do světa, ale vidím, že se neztratí. Chtěla jsem, aby… no, nechtěla jsem udělat nic, co by jakýmkoli způsobem omezovalo její kariéru nebo nezávislost.“ Masonovo přikývnutí bylo neurčitou pobídkou, aby pokračovala.

„Víte, pane Masone, myslím, že se tímhle způsobem lidé učí. Alespoň já jsem se tak učila. Postavila jsem se na vlastní nohy, ale neměla jsem matku, která by na mne dohlédla a pomohla mi… no, to je to, co odnesla voda. Nikdy neplač nad rozlitým mlékem. Stačí ty trable, které přináší každý den. Nemyslíte, pane Masone?“

Advokát opět přikývl.

„No, zdá se mi, že Veronika se už teď o sebe umí postarat. Našla si práci v obchodním domě – za jedenatřicet dolarů týdně.“

„Vidím, že máte velice přesné informace,“ poznamenal Mason.

„Ó, ano. Mám o ní dobrý přehled. Je to zvláštní děvče. Je přátelská jako štěně. Lidem, kteří se k ní chovají přátelsky, řekne všechno. Vezměte si například tu pokojskou. Přátelské pokojské povědí všechno, co vědí. Ale ten policista… způsob, jakým ji oslovil… řeknu vám, pane Masone, tomu by neřekla nic, ani kdyby ji mučil.“

„Hodláte tu zůstat?“ optal se Mason.

„No, mám svou vlastní práci, vedu malou restauraci, které se musím věnovat, v jednom městečku v Indianě. O tom místě jste určitě nikdy neslyšel. Teď, když vím, že je Veronika v pořádku, vrátím se domů, ale nejdřív se s vámi vyrovnám, pane Masone.

Nevím, jak bych vám poděkovala.“

Mason se na okamžik zamračeně zamyslel a pak řekl: „No, jestli mi opravdu chcete zaplatit, padesát dolarů to vyřídí.“

„Ale to je nesmysl, pane Masone. Složil jste kauci. Jste drahý advokát. Jste…“

„To je v pořádku. Kauci mi vrátí. Případ byl zamítnut.“

„Ale, pane Masone, to je absurdní myslet si, že byste něco takového udělal za padesát dolarů. Myslím, že odpovídající suma je tak pět set dolarů.“

„Ne,“ odporoval Mason, „vzhledem k okolnostem bude padesát dolarů stačit.“

Paní Daleová otevřela kabelku, vytáhla z ní šek a plnicí pero. „Mohla bych to tady někde vyplnit?“

„Prosím, tady,“ řekla Della Streetová a usadila paní Daleovou u svého sekretářského stolu.

Paní Daleová vypsala plnicím perem banku, Druhou mechanickou národní z Indianapolis, k dobru Perryho Masona vyplnila částku sto padesáti dolarů a po podpisu, vedeném pevnou rukou, připsala na zadní stranu šeku: „Celková částka za služby, poskytnuté v případu mé dcery Veroniky Daleové.“

„Tady, prosím,“ řekla, když osušila šek. „Myslím, že jsme vyrovnáni. To už odpovídá víc. Mé svědomí by mi nedovolilo odbýt vás nějakým šekem na padesát dolarů. Padesát dolarů Perrymu Masonovi! Pche!“

Naklonila hlavu na stranu, okamžik studovala šek, pak pokývla hlavou a podala ho Delle Streetové.

Della Streetová beze slova předala šek Perrymu Masonovi.

„Mohu dostat stvrzenku?“ zeptala se paní Daleová.

„Šek, tak, jak jste ho vypsala, je dostatečnou stvrzenkou,“ podotkl Mason.

„Ale stvrzenka by byla přece jen víc obchodní. Opravdu bych dala přednost…“

Mason se obrátil na Dellu Streetovou: „Vystavte stvrzenku, Dello. Uveďte tam, že jsme obdrželi šek na Druhou mechanickou národní v hodnotě sto padesáti dolarů, že tento šek po proplacení představuje celkové vyrovnání za služby, poskytnuté Veronice Daleové k tomuto datu.“

Della Streetová přikývla, vložila do stroje formulář stvrzenky s kopií a právě začala psát, když na jejím stole zazvonil telefon.

Zvedla sluchátko, řekla haló, chvíli poslouchala, zamračila se, nejistě pohlédla na Perryho Masona, potom na paní Daleovou. Do telefonu řekla: „V tu to chvíli je to nemožné. Za chvíli vás zavoláme zpátky… Ano, za malou chvíli… Jistě, hned to bude.“ Zavěsila, naškrábala vzkaz, pak šla a dokončila psaní stvrzenky. Když ji podávala Masonovi, přiložila nahoru vzkaz, kde bylo napsáno: „Volal Addison, že vás musí okamžitě vidět. Vypadá hrozně rozčileně.“

Mason kývl hlavou, zmačkal vzkaz, hodil ho do odpadkového koše, podepsal stvrzenku a podal ji paní Daleové. „Myslím, že to tak bude v pořádku,“ řekl. Pak dodal: „Budu se muset omluvit. Mám hodně práce a musím volat klienta.“

„Rozumím,“ řekla paní Daleová. „A ještě jednou, mnohokrát děkuji, pane Masone.“

„Možná byste raději měla nechat svou adresu u…“

„Ale já už jsem to udělala. Dala jsem ji tomu děvčeti u telefonu v přijímací kanceláři.“

„V pořádku, děkuji,“ odvětil Mason.

„A neřeknete o mé návštěvě nikomu?“

„Ani Veronice?“

„Proboha ne. Nechci, aby to děvče vůbec vědělo, že jsem ve městě. Kdyby myslela – no, víte, domnívala by se, že ji špehuji. Je velmi přecitlivělá.“

„Předpokládejme,“ namítl Mason, „že Veronika sem přijde a bude mi chtít zaplatit?“

Paní Daleová to chvíli zvažovala, pak odpověděla: „Prostě jí řekněte, že honorář zaplatil přítel, pane Masone. Nemusíte jí říkat nic víc, než že to prostě zaplatil přítel. A nyní, pane Masone, vás už opravdu nesmím okrádat o drahocenný čas.“ Uklonila se, s úsměvem kývla na Dellu Streetovou a vyplula z kanceláře.

„Rozhodně vydolovala během krátké doby spoustu informací, Dello. Paul Drake by ji měl zaměstnat jako detektiva.“

„Předpokládám, že skutečně vypumpovala tu pokojskou,“ poznamenala Della Streetová. „Mám vám sehnat Johna Addisona?“

Mason přikývl.

Della Streetová se probojovala přes všechny spojovatelky a pak oznámila: „Je u aparátu, pane Masone.“

Mason zdvihl telefon: „Volal jste mě, Addisone?“

„Ano, ano. Musím s vámi okamžitě mluvit. Okamžitě!“

„Nemůžete mi říci, o co se jedná?“

„Po telefonu ne. A ne odsud z kanceláře. Zatraceně, ne. Potřebuju se s vámi sejít. Nechci, abych musel čekat u vás v předpokoji. Potřebuju přijít a vrazit rovnou dovnitř.“

„Přijďte a vražte,“ pozval ho Mason. „Mimochodem, právě došlo k zajímavému vývoji v souvislosti s případem vaší přítelkyně Veroniky…!“

„Zatraceně, Masone,“ řval Addison do telefonu, „nemluvte o ní jako o mé přítelkyni!“

„A ona snad není?“

„Ne,“ kvílel Addison. „Jedu k vám. Chci s vámi mluvit hned, jak se tam dostanu!“

Addison praštil sluchátkem, aniž by se alespoň obtěžoval říci na shledanou.

KAPITOLA 4

Gertie, veselá dívka z přijímací kanceláře, vešla po špičkách do soukromé pracovny Perryho Masona.

„Proboha, pane Masone," oznámila uctivým šepotem, „je tam pan Addison a je zralý na svěrací kazajku."

Mason se zašklebil. „Zvykl si, že je většinou vždycky po jeho. Řekněte mu, aby se posadil."

„Ten si nesedne, pane Masone. Rázuje po místnosti s vyvalenýma očima. Požádal mě, abych vás upozornila, že je tady a že s vámi chce okamžitě mluvit."

Mason odpověděl: „Nechte ho pár minut čekat, jen tak, z principu, a pak ho pošlete dovnitř."

John Racer Addison působil dojmem rozpolceného člověka. Muž, který byl zjevně zvyklý vystupovat s autoritativní důstojností, byl tak rozčilen, že jeho jindy pečlivě odměřený krok nahradila krátká kolébavá chůze.

„Buďte zdráv, Addisone," uvítal ho Mason a obešel stůl, aby mu podal ruku.

Addison, zjevně mimo, mu nepřítomně potřásl rukou. „Masone, jsem v zatracené rejži – v proklatě zatracené rejži!"

„Posaďte se," vyzval ho Mason, „dáme se do toho."

Addison pohlédl na Dellu Streetovou.

„Slečnu Streetovou, moji sekretářku, znáte," řekl Mason. „Je přítomna na všech mých poradách, dělá si poznámky a zaznamenává fakta. Můžete jí absolutně důvěřovat."

„Nehodlám důvěřovat nikomu," odsekl Addison. „Už jsem důvěřoval až příliš."

Mason se jenom usmál, posadil se za svůj psací stůl a čekal, až bude Addison pokračovat.

Majitel obchodního domu nevydržel to tiché napětí.

„Tak dobrá," řekl, „ať je po vašem. Ksakru, vypadá to, že každý si teď jedná podle svého."

Della Streetová držela nenápadnou tužku nad otevřeným poznámkovým blokem.

„Tak jaké máte potíže?" zeptal se Mason.

„Masone, vydírají mě."

„Kdo? O jakou sumu jde? A kvůli čemu?"

„Člověk, o kterém jsem nikdy předtím neslyšel, chlápek jménem Dundas – George W. Dundas."

Mason se usmál a řekl: „George W., co? Předpokládám, že Dundasova milující matka pokřtila svého syna George Washington, v naději, že se stane dalším Otcem vlasti, místo čehož se z něj vyklubal vyděrač."

„Ve skutečnosti," poznamenal Addison, „je jeho prostřední jméno Whittley. Mám dojem, že ten člověk je novinář, co píše pod hlavičkou George Whittley Dundas sloupek drbů, který se, pokud vím, objevuje v jednom z časopisů. Mám tu s sebou vzorek, který jsem pro vás vystřihl."

Addisonova pečlivě pěstěná ruka nervózně vyškubla z vnitřní kapsy vesty náprsní tašku a vyjmula složený novinový výstřižek.

„Ó ano," řekl Mason, přejížděje sloupek očima. „Jedna z těch snůšek drbů, jejichž úspěch spočívá v narážkách." Vybral náhodnou pasáž a četl. „Která mladá vdaná žena se nedávno předváděla v nočních podnicích s ‚rodinným přítelem'? A uvědomuje si mužíček, že už byl konzultován právník v Renu?" Mason vzhlédl a řekl: „Tento materiál poskytuje příjemné čtení lidem určitého druhu. Nemůžete říci, jestli je to pravda, nebo ne. Pokud náhodou znáte někoho, kdo je předmětem drbů, je to v pořádku, ale tahle ‚mladá vdaná žena', jejíž jméno je diskrétně zamlčeno, může být právě tak dobře výplodem představ George Whittleyho Dundase. Co chce Dundas od vás?"

„Já nejednám přímo s Dundasem,“ odpověděl Addison, „ale s člověkem, který se jmenuje Eric Hansell a který tvrdí, že shání materiál pro Dundase a dodává většinu podkladů pro jeho sloupky.“

Mason prohodil: „To vypadá jako něžná, vyděračská bouda. Když se do toho obujete, tak ve skutečnosti na Dundase nic nemáte. Může Hansella kdykoli zapřít.“

„Asi ano, asi ano,“ řekl Addison nervózně. „Mě nezajímá technika věci. Pokud jde o mě, je to čisté a jasné vydírání.“

„Snad abyste mi o tom něco řekl.“

Addison si přehodil levou nohu přes pravou, změnil polohu, pak dal nohu zpátky a nakonec dal nohy znovu přes sebe, tentokrát ale naopak. „K čertu,“ řekl, „nevím, jak začít.“

„Začněte od chvíle, kdy jste potkal tu pannu,“ poradil mu Mason.

Addison byl zjevně překvapen. „Eh? Cože?“

„Slyšel jste.“

„Jak víte, že to s tím má něco společného?“

Mason se jenom usmál.

„No,“ řekl Addison, „myslím, že je to stejně dobrý začátek jako kterýkoli jiný. Bylo to v úterý večer, okolo deváté hodiny. Uviděl jsem mladou ženu s příruční kabelou, stála na kraji silnice. Nemávala, ale její postoj ukazoval zcela jasně, že chce svézt.“

„Zastavil jste?“

„Nejprve ne. Předpokládal jsem, že to bude nějaká stará vykopávka a rozhodně jsem s ní nechtěl mít nic společného. Jel jsem dál. Když jsem ji míjel, podíval jsem se na ni a viděl jsem, že je to mladá, něžně vyhlížející dívka. Prostě jsem ji tam nemohl nechat. Sebralo by ji nějaké bezzásadové, nezodpovědné individuum a obtěžovalo by ji. Zastavil jsem a zacouval zpátky.“

„Byla patřičně vděčná?“

„Byla moc milá,“ řekl Addison.

„Pokračujte,“ poznamenal Mason suše.

„Přirozeně,“ podotkl Addison, „když člověk sebere mladou, nezkušenou, svěží a nezkaženou ženu takovéhoto typu, začne s ní konverzovat.“

„Dobrá, soustřeďme se na fakta.“

„Zpočátku existovaly určité rozpaky,“ nedal se přerušit Addison. „Odhadovala mě. Byla poněkud nedůvěřivá a opatrná, trochu stísněná. Když jsem ji však přesvědčil, že jede s člověkem, jehož zájem o ni je čistě otcovský, postupně se uvolnila.“

„Čistě,“ opakoval Mason nezvučně.

„Eh, co je?“

„Pokračujte.“

„Brzy mi s plnou důvěrou vyprávěla svůj příběh. Má hodnou matku a má ji ráda. Ale to děvče se prostě k smrti nudilo v tom městečku, kde s matkou žilo. A vypadalo to, že se jí z toho unuděného maloměstského prostředí nikdy nepodaří vypadnout.“

„Jaký vedla rodinný život?“

„Žádný. Otec zemřel, matka vede hospůdku s bufetem v místě vzdáleném asi padesát mil od Indianapolis. Na dojíždění za zábavou je to příliš daleko. Je to však dost blízko k tomu, aby se větší část obchodu držela velkého města, takže se v té díře nehne ani vzduch. Alespoň tak jsem to pochopil z její řeči. Když už se jednou dala do vyprávění, mluvila bez zábran. To děvče muselo obsluhovat, mýt nádobí, prostě pomáhat. Připadalo jí to jako bezútěšná maloměstská nádeničina. Všichni skutečně zajímaví mladí muži odešli za příležitostí do větších měst. Ti, co zůstali, neměli žádný smysl pro romantiku, žádného ducha ani jiskru.“

„Zjevně na vás udělala velký dojem.“

„Jak jste k tomu dospěl?“ odsekl Addison nakvašeně.

„Z toho, jak si pamatujete její slova – žádného ducha ani jiskru.“

Addison se upřeně zahleděl do neznáma.

„Věk?“ zeptal se Mason.

„Osmnáct.“

„Jste si tím jist?“

„Ksakru ne! Jak si mohu být jist? Copak jsem byl u toho, když se narodila, nebo…“

„Neviděl jste její řidičský průkaz?“

„Ne. Krucinál, Masone, nemůžu vědět, kolik je jí. Spolkl bych jí cokoli mezi šestnácti a pětadvaceti.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „co bylo dál s vámi a s Veronikou Daleovou?“

„No, upřímně se mi svěřila, že se rozhodla jít hledat štěstí do světa. Doufala, že najde zaměstnání a bude nezávislá. Pak chtěla napsat matce a oznámit jí, kde je.“

„Řekla vám přitom, jak se její matka jmenuje?“

„Ne, nezajímal jsem se o žádné podrobnosti. Víte, byla to krátká jízda, jen dvacet mil, a mě zajímalo víc to, co chce dělat v budoucnu. Jaké má plány, kde chce bydlet.“

„Řekla vám to?“

„Připustila, že je jaksi bez peněz a že nemá žádné konkrétní plány. Jevila se jako mladá, samostatná žena, která místo aby uhýbala před životními zkušenostmi, vykročila jim iniciativně vstříc. Bylo to – ksakru, Masone, šokovalo mě to. Děsilo mě to. Já jsem se v životě tolik naplánoval a tvrdě napracoval, abych získal pocit určité bezpečnosti, že to pro mě byl šok, když jsem potkal tuhle mladou dívku, která se chystala strávit noc v cizím městě, kde nikoho neznala, a s penězi, které stačily sotva na trochu jídla, natož na ubytování.“

„Takže jste jí dal peníze.“

„Tak jednoduché to nebylo,“ odpověděl Addison. „Byl tu problém sehnat pokoj v nějakém slušném hotelu. Sám asi víte, Masone, že dnes nemůžete jen tak přijít do hotelu a dostat pokoj. Za prvé, hotely nerady ubytovávají osamělé ženy bez doprovodu,

pokud něco o svých hostech nevědí. A pak, přes veškerou ochotu, někdy je nemožné dostat slušné ubytování bez předchozí rezervace několika dnů, někdy i týdnů.“

„Co jste udělal?“

„Zastavil jsem u jedné pumpy při cestě, zavolal jsem svému příteli, řediteli hotelu Rockaway, a oznámil mu, že je se mnou mladá dáma, Veronika Daleová, která se obrátí na jeho hotel s žádostí o pokoj a že bych byl rád, aby se jí dostalo slušného ubytování. Řekl jsem mu pochopitelně, že se za ni zaručuji.“

„Co jste udělal pak?“

„Pak jsem se vrátil do vozu, odvezl dívku do hotelu Rockaway a poslal ji dovnitř, aby se ubytovala. Čekal jsem v autě před hotelem, dokud jsem se neujistil, že se zapsala a že opravdu dostala pokoj. Víte, Masone, ve většině hotelů drží jeden nebo dva pokoje pro naléhavou potřebu – v případě, že by náhodou došlo k dvojí rezervaci a hotelu by hrozila žaloba za vzniklé škody, nebo pokud by neočekávaně přijel nějaký vlivný host – pro každý z těch sto a jednoho případů, které mohou nastat.“

„Co bylo potom?“ zeptal se Mason.

„Potom jsem jel domů s dobrým svědomím, že jsem udělal všechno, co bylo v mých silách.“

„Dozvěděl jste se, že byla zatčena pro potulku?“

„Ano.“

„Jak?“

„Dozorkyně z věznice mi telefonovala s tím, že si Veronika přála, aby mě nevolali v noci, ale až ráno, protože mě nechtěla obtěžovat. Dovedete si to představit? To milé, čisté stvoření strávilo noc ve vězení jen proto, že…“

„Jak věděla, kdo jste? Dal jste jí svou vizitku?“

„Abych pravdu řekl, Masone, nedal. Člověk v mém postavení musí být opatrný. Předpokládám, že si přečetla registrační štítek pod volantem a zapamatovala si moje jméno a adresu. Pak

poprosila dozorkyni, aby mi zatelefonovala.“

„V kolik hodin vám oznámili, že je zatčena pro potulku?“

„Těsně předtím, než jsem vám zavolal.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „tím se dostáváme k časovým údajům. Předpokládám, že od chvíle, kdy vyšla z vězení, jste ji neviděl.“

„Ale ano,“ odvětil Addison. „Zaměstnal jsem ji. Zavolal jsem do hotelu a navrhl jí, aby si promluvila s vedoucí mého osobního oddělení.“

„Kdy k tomu došlo?“

„Krátce poté, co byla propuštěna z vězení. Telefonoval jste mi z haly hotelu Rockaway, abyste mi řekl, že je všechno O.K. a dívka už je ve svém pokoji. Takže jsem jí krátce nato zavolal.“

„To jste mi neřekl.“

„Od té doby jsem s vámi nemluvil.“

„Chci říci, že jste se mi nesvěřil s tím, že to hodláte udělat.“

„K čertu, Masone, to vám musím vykládat o každém svém kroku?“

„Někdy je účelné svěřit se svému advokátovi.“

„Nechte toho, Masone. Děláte, jako by ta dívka byla prašivá.“

„Vypadá to, jako byste se jí nemohl zbavit.“

„Nemluvte tak. Říkám vám, že je to čisté, milé stvoření.“

„Předpokládám tedy, že vydírání je jen shodou náhod,“ poznamenal Mason.

„To máte setsakra pravdu, že je to shoda náhod,“ zavrčel Addison. „Počkejte, až vám řeknu, jak k tomu došlo.“

„Na to čekám,“ ozval se Mason.

„No,“ pokračoval Addison, „když ke mně Veronika Daleová přišla, měl jsem s ní otevřený otcovský rozhovor. Řekl jsem jí, že se nemůže toulat po nocích a myslet si, že se jí nic nestane. Řekl jsem, že ji nechci děsit, ale zároveň jsem jí připomněl několik sexuálních vražd, k nimž došlo v okolí. Pak jsem ji poslal za vedoucí svého osobního oddělení.“

„A zaměstnala ji?“

„Předpokládám, že dostala práci. To, že přišla do osobního oddělení s kartičkou ode mne, by jí automaticky mělo zajistit místo. Logicky jsem předpokládal, že ano. Ani jsem se nenamáhal to prověřovat.“

„Takže, pokud je vám známo, pracuje v tuto chvíli ve vašem obchodním domě.“

„Ano.“

„Dobrá, co Dundas?“

„No, ten člověk, Eric Hansell, mi zavolal a řekl, že se mnou potřebuje mluvit v souvislosti s článkem v novinách. Malý charakterový portrét pro jednoho sloupkaře, tak to nazval. Víte, Masone, člověk v mém postavení si nemůže dovolit urazit tisk. Nemám nic proti publicitě, nikdy jsem neměl.“

„Ne,“ poznamenal Mason suše.

„No,“ pokračoval Addison, „rozhovor se ale úplně lišil od čehokoli, co jsem čekal. Ukázalo se, že pan Hansell je zrzavý prostořeký mládenec typu lidí, které si člověk spíš spojuje s dryáčnictvím koňských dostihů než s váženou novinářskou profesí. Projevil se jako odporný drzoun. Položil mi několik otázek o mém životě, o mém partnerovi, o mých obchodních záležitostech – impertinentní osobní otázky, položené s arogantní drzostí. A pak, když jsem se chystal, že ho vyhodím, zeptal se na můj vztah k Veronice Daleové. Byl jsem absolutně ohromen, Masone. Ten člověk nelitoval námahy a zjistil spoustu faktů. Věděl, že jsem telefonoval řediteli hotelu Rockaway. Řekl mi, že George Dundas o mně napíše ve svém sloupku klípků. Chtěl vědět, co je pravdy na tom, že se hodlám oženit s Veronikou Daleovou, dívkou, která se mým prostřednictvím ubytovala v hotelu Rockaway a byla téže noci zatčena pro potulku. Obávám se, Masone, že jsem ztratil nervy. Křičel jsem na něj, aby koukal vypadnout, ale on jen škrtl sirkou o spodní hranu mého psacího stolu, zapálil si cigaretu,

věnoval mi blahosklonný pohled a prohlásil: ‚Dobrá, tlusťochu, napíšeme článek…‘ představte si, Masone, v mé vlastní kanceláři mi ten mladý, drzý fracek řekl tlusťochu!“

„Zjevný nedostatek úcty,“ poznamenal Mason, úzkostlivě se vyhýbaje pohledu na Dellu Streetovou.

„Nedostatek úcty!“ zvolal pobouřeně Addison. „Byla to vrcholná drzost!“

„Takže jste ho vyhodil!“

„No,“ odpověděl Addison, „věc byla poněkud složitější. Kdyby Dundas zveřejnil něco takového…“

„Žaloval byste noviny pro pomluvu,“ odpověděl Mason.

„Ale, Masone, jsou určitá zatracená fakta – tedy, samotná fakta jsou zcela nevinná, ale snadno by mohla být překroucena. Jak Hansell zdůraznil, mohli by uspořádat fakta jistým způsobem. Přivezl jsem Veroniku Daleovou do města. Telefonoval jsem řediteli hotelu a požádal ho, aby tu dívku ubytoval s tím, že se za ni zaručuji. Byla zatčena pro potulku. Angažoval jsem svého osobního advokáta, aby ji dostal ven na kauci a zařídil stažení žaloby. Pak jsem ji zaměstnal ve svém obchodním domě. Pochopitelně bych tyto věci nerad viděl v tisku. Chápejte moje postavení. Je to všechno naprosto nevinné, ale – no, jsou lidé, kteří budou nad celou záležitostí cynicky pomrkávat. Je to nešťastný sled událostí.“

„To opravdu je,“ poznamenal Mason.

„Takže,“ řekl Addison, „něco se musí udělat, a to hned.“

„Kolik chce Hansell?“

„To neřekl. Je vychytralý, o to nic. O penězích nepadlo ani slovo. Hansell pouze prohlásil, že shání fakta pro Dundasův sloupek. Že sbírá podklady pro George Whittleyho Dundase. Že už má balík údajů a chce si je ověřit. Chtěl se mnou mluvit. Chtěl, abych se jasně vyjádřil, zda jsou jisté údaje pravdivé, nebo ne.“

„A jak jste se vyjádřil?“

„Řekl jsem mu, že jakékoli narážky na to, že můj zájem o Veroniku Daleovou má jiný než otcovský charakter, jsou nanejvýš absurdní. A pak, když na mně chtěl, abych potvrdil nebo popřel určitá fakta, cítil jsem, že se dostávám na poněkud tenký led. Prohlásil jsem, že už na něj nemám čas a vykopl jsem ho z kanceláře.“

„A pak?“ zeptal se Mason. „Telefonoval jste mi?“

„Ne, Masone, netelefonoval!“

„Proč ne?“

„Prostě jsem nevěděl, co mám dělat,“ odpověděl Addison. „Pochodoval jsem po kanceláři – ksakru, nevím, možná celou hodinu. Hrozně se mi příčilo jít s tím za vámi. Měl jsem pocit, jako byste tam seděl a vysmíval se mi. Máte ten blazeovaný postoj – ksakru, Masone, říkám vám, že byste v mé situaci udělal totéž!“

„Kdy jste mluvil s Hansellem?“

„Řekl bych, že tak před půldruhou hodinou.“

„Nechal vám vizitku?“ zeptal se Mason.

„Ne, dal mi číslo telefonu. Samozřejmě, Masone, jde o prachsprosté vydírání, ale je to navlečeno tak chytře, že se to nedá prokázat. Tady je číslo.“

Mason vzal složený papír, který Addison vylovil z kapsy, a obracel ho znovu a znovu v prstech. „Jistěže,“ poznamenal, „jelikož jde o zjevné vydírání, Hansell asi nebude žádné lilium. Umí v tom chodit a nedělá to poprvé. Pravděpodobně má záznam v trestním rejstříku.“

„Ale,“ řekl Addison, „já mám svázané ruce, Masone. Nemůžu nic dělat. Nemůžu si dovolit žádný spor. Obchodní konkurenti hned překroutí fakta a… k čertu, bude to hrozné. Například můj společník vyletí z kůže.“

„Váš společník?“

„Edgar Z. Ferrell.“

„Kde je teď?“

„Naštěstí na dovolené. Ferrell je konzervativním členem firmy. Je – no, rozhodně není svobodomyslný, ani liberál.“

„Poněkud prkenný?“ zeptal se Mason.

„Nerad bych byl citován.“

„Nikdo vás nehodlá citovat. Mluvíte se svým advokátem.“

„Poněkud prkenný,“ řekl Addison procítěně. „Ten zatracený hňup je pařez! Staromódní, zabedněný, prohnilý pařez, prolezlý červy, s mravenci, pochodujícími po kůře, a s ptačím trusem navrch. Pokud jde o obchod, už pět let ho vláčím na svém hřbetě. Ten chlap neměl za celou tu dobu jedinou konstruktivní myšlenku, jediný rozumný nápad. V podnikání, jako je naše, nemůže člověk ztrácet moc času analýzami. Je dobré vědět, které oddělení vydělalo nejvíce peněz, ale konec konců je to s křížkem po funuse. Vedoucí by měl být v první linii, sršet nápady a ne rozpitvávat účetní mrtvolu loňských omylů.“

Mason se usmál: „Mám za to, že váš společník se čas od času vytasí s ciframi, výkazy a grafy, které ukazují, kde byly vaše nápady ztrátové?“

Addisonova tvář zbrunátněla. „Zatne paňáty do každé chyby jako jestřáb do sedící slepice. Sám se ale odpovědnosti vyhýbá. K čertu, k čemu to je? Ten chlap je příživník, parazit, je to osina v zadku, ale už jsem si s ním užil dost. Už ho vidím, jak čte nějaké pikantnosti ve skandálním sloupku, přijde do mé kanceláře s výstřižkem v ruce a dělá rozhořčené ‚tss – tss‘. Zaplatím. Musím zaplatit.“

„Jak přišel k podílu na vašem podniku?“

„Zdědil akcie po otci. Měl jsem ho tenkrát vyplatit, ale cítil jsem, že potřebuji v obchodě mladšího člověka. Protože byl věkově mladší, předpokládal jsem, že bude pružnější, přístupnější, energičtější, iniciativnější a adaptivnější.“

„A na místo toho?“

„Nemá v sobě nic. Úzkoprsá, omezená, bigotní osina v zadku.“

„Proč ho nevyplatíte teď?“

„Naneštěstí,“ odpověděl Addison, „obchod prosperuje. Trvale prosperuje. Víte, k čemu došlo v uplynulých několika letech, Masone. Lidé zešíleli. Jsou ochotni zaplatit libovolnou cenu za kdejaký šmejd. Chvěji se při pomyšlení, co se stane, až přijde nevyhnutelná reakce, ale v tuto chvíli jsou regály nacpané zbožím nízké kvality a vysokých cen, a lidé kupují jako zběsilí. Cena už nic neznamená. Pokud lidé něco chtějí, chtějí to, a tím to končí. Cenová relace je neuvěřitelně pokřivená, Masone.“

„Ferrell je ženatý?“

„Ano.“

„Jeho žena je na dovolené s ním?“

„Ne, Masone, není. Potřeboval zajet služebně na Severozápad a vzal si s sebou rybářské náčiní.“

„Jel autem nebo vlakem?“

„Autem. A byl slušně naložen. Musel nechat doma zadní sedadlo, aby tam naskládal potřeby k táboření, spací pytle, stan a bůhví co ještě. Myslím, že právě teď by měl být někde mezi Las Vegas a Renem. Vrátí se za čtrnáct dnů, aby stihl výroční valnou hromadu akcionářů. A přesně tolik času mi zbývá, abych dal všechno do pořádku – pouhé dva týdny. Kdyby měl sebemenší tušení, co se děje, udělal by kravál. Doufám, že se mi podaří zorganizovat věci tak, abych ho mohl vyplatit. Upřímně, Masone, dal jsem si stranou peníze pro tenhle účel, a ve chvíli, kdy se dostaví průmyslová reakce, v momentě, kdy se kyvadlo pohne na druhou stranu a bude to vypadat, že nás čeká trvalý pokles objemu prodeje, vyplatím Ferrella. Určité náznaky mi říkají, že nebudu muset dlouho čekat. Teď je březen. Myslím, že v červnu uzavřu dohodu.“

„Nu,“ řekl Mason, „myslím, že bychom měli poštvat na Hansella soukromou detektivní agenturu, aby se podívala, co se dá zjistit a…“

„Nedělejte to,“ varoval Addison. „Už jen samotná fakta případu jsou na jistou sebevraždu, Masone. Nemohu si dovolit nechat ty mládence, aby s tím šli na veřejnost. Musíme je uplatit.“

Mason zabubnoval špičkami prstů na hranu svého psacího stolu. „Řekl jste mi všechna fakta?“

„Ano.“

„Muckal jste se s tou Daleovou?“

„Proč, pane Masone!“

„Muckal?“

„Ne.“

„Podívejte se,“ řekl Mason, „mluvíte se svým advokátem. Dotkl jste se jí jakkoli – třeba ji políbil na dobrou noc nebo něco podobného?“

„No,“ odvětil Addison, „k žádnému muckání, jak jste to nazval, nedošlo. Mimochodem, to slovo mě hluboce uráží. Ona mě políbila na rozloučenou, ale byl to polibek z pouhé vděčnosti, prosté, dětinské gesto nezkažené, nezkušené mladé ženy.“

„Já vím,“ řekl Mason, „a pak se úmyslně nechala zavřít pro potulku.“

„Nemluvte takhle,“ cílil se Addison. „K čertu, Masone, uvědomujete si plně důsledky toho, co říkáte?“

„Jistě.“

„Chcete mi namluvit, že ta mladá žena se úmyslně nechala zavřít?“

Mason řekl: „Addisone, dovolte, abych vám, jako váš advokát, připomněl něco životní reality. Seberete mladou ženu, dívku, která tvrdí, že je jí osmnáct. Dívka jde do hotelu, vy jí tam zajistíte pokoj. Je zatčena pro potulku. Voláte mi, abych ji dostal z vězení. Já to udělám. Objeví se její matka a tvrdí, že dceři je právě osmnáct. Ona…“

„Její matka,“ přerušil ho Addison. „To je nemožné. Její matka je dva tisíce mil odtud.“

„Její matka odešla právě před několika minutami z mé kanceláře,“ řekl Mason.

„Co chtěla?“

„Chtěla mi poděkovat za to, co jsem udělal pro Veroniku a zaplatit můj honorář. Tak jsem jí naúčtoval sto padesát dolarů. Dala mi šek a já jí vystavil potvrzení, že po proplacení představuje tato částka úhradu za mé služby. Vy mi teď můžete zaplatit osobním šekem, a až se vrátíte do kanceláře, roztrhejte účet na pět set dolarů, který jsem vám poslal. Jestliže se pak kdokoli zmíní o mém účtu, jednoduše řeknu, že mi matka zaplatila sto padesát babek a jako důkaz budu mít bankovní výpis a kopii své stvrzenky. Až bude šek proplacen, vyplatím vám těch sto padesát v hotovosti. Nikdo tak nebude moci nikdy dokázat, že jste mi zaplatil jediný měďák za případ Veronika.“

„No, tím se věci mění… Ale pořád ještě z toho nejsem venku, Masone. Já zaplatím. Musím zaplatit. Ten můj zatracený společník –jsou tu drobní akcionáři – a do schůze chybějí jen dva týdny… Ne, Masone, musím zaplatit. Držte to co nejvíc při zemi, ale zaplaťte. Zbavte mě těch pijavic. Ať to nepřijde do toho zatraceného sloupku.“

Mason řekl rezignovaně: „Myslím, že nemá smysl se s vámi dál přít. Pusťte to z hlavy. Nechte to prostě na mně.“

„Ale pamatujte si, Masone, chci zaplatit. Nemohu si dovolit, aby vláčeli moje jméno a…“

„Víte, co se stane, když zaplatíte vyděrači?“ zeptal se Mason.

„Jak to mám vědět, nikdy jsem žádnému neplatil.“

„Vypadáte na to.“

„Co tím chcete říci?“

„Vyděrač vezme peníze, utratí je a vrátí se pro další. U vyděrače uděláte největší chybu, když mu zaplatíte poprvé. Jakmile to uděláte, má vás v hrsti. Dříve nebo později musíte podniknout něco na svou obranu. Když k tomu dojde a pak se

ukáže, že jste platil vyděrači za mlčení, můžete tvrdit až do alelujá, že jste nevinen, nikdo vám neuvěří. Vyděrači musíte ukázat, zač je toho loket, už když se do vás zakousne poprvé.“

„Masone, povídám vám, že si to nemůžu dovolit! Já…“

Mason řekl: „V pořádku. Nechte to na mně. Vyřídím to za vás.“

„Ale já chci zaplatit.“

„Ne,“ opravil ho Mason, „vy nechcete zaplatit. Vy chcete mít jistotu, že se vaše jméno neobjeví ve sloupku klepů v souvislosti s milostnými pletkami mladistvé osmnáctileté delikventky. To je to, co ve skutečnosti chcete.“

„Mladistvá delikventka, to snad ne!“

„Nechme toho,“ řekl Mason. „Nebudeme se o tom hádat. Kterou banku používáte?“

„Farmářskou a mechanickou druhou národní.“

„V pořádku,“ pravil Mason, „dlužíte mi honorář za vybavení té tulácké záležitosti. Pět set dolarů. Jak už jsem řekl, poslal jsem vám účet.“

„No,“ řekl Addison nakvašeně, „tak to přidejte k účtu za tohle. V porovnání s tím, co mě bude stát tahle věc, je to jen kapka v moři.“

Mason prohlásil: „Já chci šek hned teď. Až se vrátíte do kanceláře, roztrhejte můj účet.“

Addison vybuchl.

„Uklidněte se,“ řekl podrážděně Mason, „a myslete hlavou. Nechci, aby ten účet s šekem prošly vaší účtárnou. Dello, podejte mi šeky na Farmářskou a mechanickou druhou národní.“

Della Streetová otevřela zásuvku velkého stolu, kde měla uloženy šeky na všechny banky a podala Masonovi žlutý obdélníkový blok. Mason ho posunul k Addisonovi. „Vyplňte šek,“ řekl, „na pět set dolarů.“

Addison vyplnil šek.

„V pořádku,“ řekl Mason. „Nyní můžeme zapomenout na tu tuláckou záležitost. Vybavím tuhle další věc a pošlu vám účet. Není žádný důvod, proč by nemohl jít obvyklou cestou. Nebavte se s Hansellem. Pokud se vás kdokoli zeptá, jestli znáte Hansella, odpovězte mu, že si to jméno nemůžete vybavit. V případě, že Hansell zavolá znovu, řekněte, že nemáte čas. Nepřipusťte, aby vás dostal k telefonu.“

„Ale, Masone, já si nemohu dovolit takový postoj. Ten člověk toho na mě ví příliš mnoho. Já…“

„Vzkažte mu, že máte práci,“ opakoval Mason. „Já všechno vybavím. Teď se vraťte do svého obchodního domu. Až dostanete můj účet za pomoc v případu potulky, tak ho roztrhejte a na celou věc zapomeňte.“

Addison si ulehčeně oddychl. „Už vás chápu, Masone. K čertu, vy jste hlava. Zaplaťte jim, co bude nezbytné, ale nechoďte přes deset tisíc dolarů bez konzultace se mnou – ne, nechme toho, nechoďte výš, než budete muset! Ale zaplaťte mu, co si řekne. Myslím, že mě nachytali, a to pořádně. Koneckonců, člověk v mém postavem musí přispívat.“

„Zaplaťte mu teď deset tisíc dolarů a do třiceti dnů budete platit deset tisíc dolarů někomu jinému. Nakonec vás vycucají k smrti. Vyděrači nemůžete zaplatit. To byste měl vědět, Addisone.“

„K čertu, já mu musím zaplatit.“

„Ponechte Hansella mně.“

„Zaplatíte mu?“

„Možná. Pokud ano, zařídím to tak, abychom mu už nikdy znovu neplatili.“

Addison se těžce zvedl z křesla. „V pořádku, proto vás mám jako svého advokáta. Máte pravdu. Natáhněte mě, aby vás čert vzal, ale dejte se do toho. Sbohem.“

Jakmile Addison opustil kancelář, obrátil se Mason k Delle Streetové. „Dello, oblékněte si rukavice.“

„Rukavice?“

„Ano.“

Della Streetová otevřela zásuvku psacího stolu, vzala pár tenkých kožených rukavic a navlékla si je na ruce.

Mason přešel k šatníkové skříni, vzal z kapsy svrchníku pár rukavic, oblékl si je a řekl: „Teď mi podejte tu šekovou knížku na Farmářskou a mechanickou druhou národní.“

Della Streetová mu podala šekovou knížku. Mason ji rozevřel tak, aby mohl vytrhnout jeden šek z prostředka. „Předpokládám, že na tomhle nebudou žádné otisky prstů,“ řekl.

Della pozorovala Masona. Ten přešel k oknu, přiložil na sklo šek, který dostal od Addisona, překryl ho čistým šekem a proti světlu obtáhl ostrou tužkou podpis. Vrátil se ke svému psacímu stolu a ocelovým perem pečlivě obtáhl tuší kontury okopírovaného podpisu.

„Jak to vypadá, Dello?“

Pečlivě to prohlédla a potřásla hlavou. „Ne moc dobře.“

„Co se vám na tom nezdá?“

„Na linii je patrná určitá roztřesenost. Addisonův podpis je prudký, rozmáchlý, napsaný velkou rychlostí. Když jste ho kopíroval, dělal jste to velmi pomalu, takže je na něm patrná jistá prkennost. Sem tam je vidět určité zachvění. Hrome, šéfe, nechci vás kritizovat, ale není to dobrý padělek, pokud vám šlo o tohle.“

Mason se zašklebil: „To je dobře. Můžete si také všimnout, že u druhého d jsem poněkud minul smyčku. I bez lupy můžete na vnitřní straně obloučku vidět vedle tuše ještě čáru tužkou.“

„To ano,“ odpověděla Della Streetová.

„V pořádku,“ řekl Mason, podávaje jí šek. „Buďte opatrná, nedotýkejte se ho bez rukavic. Zajděte dolů do nějakého obchodu, kde prodávají psací stroje, požádejte o vyzkoušení jednoho z nových modelů a trčte tam tak dlouho, dokud prodavač nepůjde obsluhovat někoho jiného. Pak založte do stroje tenhle šek, vypište

ho na dva tisíce dolarů k rukám Erika Hansella a přineste ho zpět. Dejte pozor, aby na něm nezůstaly otisky prstů.“

Delle Streetové se rozšířily oči, když pohlédla na Masonovu tvář. Vypadala náhle žulově tvrdá.

„Myslíte…?“

„Myslím,“ odpověděl Mason, „abyste udělala přesně to, co vám říkám a nepátrala po důvodech, proč to máte dělat.“

Chvíli to vstřebávala. „Myslíte, v případě, kdyby se něco stalo, že nechcete, abych…“

„Myslím, že chci, abyste udělala přesně to, co jsem vám řekl, a nic víc.“

„Není to poněkud nebezpečné, šéfe?“ zeptala se. „Pro koho?“

„Pro nás oba?“

„Pro vás ne,“ řekl Mason. „Jste moje sekretářka. Běžte dolů a vyplňte šek pro Erika Hansella na dva tisíce dolarů. Mimochodem, Dello, až mě dnes odpoledne pan Hansell navštíví, můžete odejít z kanceláře. Můj rozhovor s ním bude důvěrný.“

Chvilku ho pozorovala, pak vzala šek a beze slova opustila kancelář.

Když odešla, Mason zvedl sluchátko a řekl Gertie v ústředně: „Spojte mi Drakeovu detektivní kancelář, Gertie, chci mluvit s Paulem Drakeem.“

Když ho měl na lince, řekl: „Obvolej všechny banky ve městě, Paule. Představ se, kdo jsi. A můžeš jim předat následující upozornění: Vcelku chytrý, pohledný mladý muž předkládá k proplacení šeky na nemalé částky ve svůj prospěch. Šeky jsou zjevně vystaveny prominentními osobami, které mají slušná konta. Muž se může prokázat jako příjemce. Šeky jsou padělány. Podpisy jsou obvykle obkresleny tužkou podle skutečných podpisů a potom obtaženy tuší. Můžeš zdůraznit, že tuš je používána pro to, protože překryje známky kopírování. Banky by se tedy měly mít na pozoru před každým šekem, který je podepsán tuší, a řádně ho prověřit,

jestli nejde o padělek.“

„Díky,“ řekl Drake. „To je čerstvý echo. Jsem celej žhavej, když můžu pro banku něco takovýho udělat. Nezapomínají na to.“

„Dobrá,“ pravil Mason, „dej se do toho,“ a zavěsil telefon. Vzal do ruky lístek s telefonním číslem, které Hansell nechal Addisonovi. Byl to Westmore 6-9832.

Zvedl telefon a řekl Gertie: „Spojte mi Westmore šest devět osm tři dva, Gertie. Až se vám ozvou, tak chci mluvit s panem Hansellem.“

KAPITOLA 5

Mason se zastavil v přední kanceláři a naklonil se ke Gertie v telefonní ústředně.

„Jdu vedle do kanceláře k Paulu Drakeovi," řekl. „Během několika minut se tu objeví Eric Hansell. Až přijde, upozorněte Dellu. Ta ho zavede do mé soukromé kanceláře. Až tam bude, zavolejte mě k Drakeovi. Je vám to jasné?"

„Jasné," odpověděla.

„Dobrá," řekl Mason, „buďte hodná holčička."

„Jak hodná?" zeptala se s úsměvem.

„Jak jen dokážete."

Mason prošel chodbou, vedoucí k místnostem Drakeovy detektivní kanceláře, otevřel dveře, vstoupil a optal se dívky v telefonní ústředně: „Kde je Paul?"

„Ve své kanceláři."

„Sám?"

„Ano."

„Povězte mu, že jdu dovnitř," řekl Mason, otevřel si západku branky v přepážce, přešel kolem několika králíkáren, plnících funkci kanceláří, a zaklepal na dveře, označené ŘEDITEL – SOUKROMÉ.

„Pojď dál, Perry," ozval se Drake a vzhlédl od hlášení, která soustředěně pročítal. Jeho tělesná konstrukce působila dojmem volného, nesourodého spojení, takže vypadal hranatě a neohrabaně.

„Co máš na srdci?" zeptal se.

„Pokouším se převézt jednoho šizuňka," odpověděl Mason.

„Potřebuješ pomoc?"

„Potřebuju se tu asi na deset minut schovat, Paule. Nenech se

vytrhovat z práce.“

„Ale ne, jsem rád. Budeme si povídat. Koneckonců, jsi zákazník.“

„Byl jsem,“ řekl Mason s úšklebkem.

„Něco pro mě v tomhle případu?“

„Než to skončí, zřejmě ano.“

„O co kráčí?“

„Vydírání.“

„Nemůžeme…“

Mason ho přerušil zavrtěním hlavy. „To není obvyklá záležitost, Paule. Jednak je málo času a za druhé, klient na to nepůjde. Ale stejně v tom uzraje něco i pro tebe. Jak jdou obchody?“

„Docela dobře.“

„Sehnal jsi všechny muže, které jsi potřeboval?“

„Teď už je mám. Jednu chvíli byla nouze o schopné lidi, ale teď mám skvělou partu.“

„Obvolal jsi banky?“

„Jistě. Kde jsi sehnal to echo, Perry?“

„Ale, tak jsem se k tomu dostal.“

„Žádná z bank o tom ještě neslyšela. Ten chlápek musel přijít z venku.“

„Ano.“

„Tentokrát si držíš karty pěkně při těle, co?“

Mason se zašklebil. Zazvonil telefon. Drake zvedl sluchátko. „Haló. Ano, je tady. On… dobrá, řeknu mu to.“

Pustil sluchátko do vidlice a řekl: „Gertie ti vzkazuje, že tvoje společnost je připravena.“

Mason se zvedl: „Dobrá, Paule. Dík. Už jdu.“

„Máš schůzku s tím vyděračem?“

Mason přikývl.

„Raději by sis měl vzít svědka, Perry.“

Mason se zašklebil a řekl: „Tentokrát je svědek to poslední, co můžu potřebovat.“

„To je to tak zlé?“ zeptal se Drake.

„Ještě horší,“ odpověděl Mason a vyšel z Drakeovy kanceláře. Prošel přijímací místností, kývl na Gertie v ústředně a spěchal dál do své soukromé kanceláře.

Della Streetová splnila jeho pokyny do písmene. Eric Hansell byl usazen ve velkém čalouněném křesle pro klienty, jeho klobouk ležel na rohu Masonova psacího stolu, střechou dolů. Della právě říkala: „Pan Mason tu bude každým okamžikem. Musel na chvíli vyběhnout a… ach, už je tady.“

Mason jí pokynul hlavou a zkoumavě pohlédl směrem ke křeslu pro klienty. „Eric Hansell?“ otázal se.

„Ano,“ odpověděl Hansell, aniž by se obtěžoval vstát.

Mason vylovil z kapsy šek na dva tisíce dolarů. Když procházel mezi psacím stolem a Hansellem, otočil se k vyděrači zády. Ruce v rukavicích opatrně položily šek do klobouku. Pak dal rukavice do kapsy kabátu, přešel k šatníkové skříni, pověsil kabát, klobouk položil do přihrádky, kabát uhladil a otočil se k Hansellovi se slovy: „Mám za to, že mi chcete něco říci.“

Hansell si přeměřil Masona zelenýma, drzýma očima, pak pohlédl na Dellu Streetovou. Dlouze a přemýšlivě potáhl z cigarety, kterou držel ve štíhlých, nikotinem zažloutlých prstech, a pak vyštěkl: „Teď ne.“

„To je všechno, Dello,“ řekl Mason.

Della Streetová vyklouzla z místnosti, Mason došel ke stolu a usedl do otáčivého křesla.

Hansell si ho pomalu, vytrvale a nestoudně prohlížel.

„Co chcete?“ zeptal se Mason.

„Nic.“

„Navštívil jste mého klienta.“

„Skutečně?“

„Vy víte, že ano.“

„Dost se pohybuju. Navštěvuju hodně lidí. Neptám se jich, kdo je jejich doktor, ani kdo je jejich advokát. Kašlu na to.“

„Dobrá,“ řekl Mason s kamennou tváří, „navštívil jste jednoho z mých klientů.“

„Takže co?“

„Takže jsem vás zavolal.“

„Za jakým účelem?“

„Za žádným.“

„Nepřišel jsem si hrát ´chodí pešek okolo.´“

„A co takhle zajíček v své jamce?“

„Raději bych si zahrál na odkrývání karet.“

„Co máte v ruce?“ zeptal se Mason.

„Však víte, čtyři esa. A jestli máte tuhle putyku napíchnutou, tak to bude moc špatný pro…“

„Není napíchnutá.“

„Spousta vás, advokátů, jsou chytráci.“

„Tohle místo není odposlouchávané.“

„Dobrá. Jestli ano, budete toho litovat. Váš klient vás vyrazí.“

„Jste nějak spojen s Georgem Whittleyem Dundasem?“

„Pracuju pro něho.“

„Za plat?“

„Nestarejte se o moje peníze. Já dostanu, co potřebuju, a Dundas dostane fakta – ty, který mu naservíruju.“

„A co je s těmi, která se rozhodnete nepředkládat?“

„Jsou pohřbený v hluboký studni zapomnění.“

„Když dáte informace Dundasovi, ten je zveřejní. Je to tak?“

„Jo.“

„Když je Dundasovi nedáte, tak zveřejněny nejsou.“

„Správně.“

„Co vás ovlivňuje ve vašem rozhodování?“

„Různý věci.“

„Peníze?“

„Co byste řekl vy?“

„Takhle se nikam nedostaneme,“ přerušil souboj Mason.

„Tak buďte dospělej,“ odpověděl Hansell. „Předpokládám, že jste nestudoval práva v semináři. Nebo snad jo?“

„Kolik?“

Hansell zatřepal hlavou a řekl: „Tůdle.“

„Koneckonců,“ pokračoval Mason, „u něčeho musíme začít.“

„Začněte včas s vánočními nákupy,“ poradil mu Hansell.

„Jak moc včas?“

„To záleží na vás.“

„Předpokládám, že vaše fakta sedí,“ ptal se dál Mason.

„Moje fakta vždycky sedí. Váš klient se zblbnul do kočičky, kterou sebral, když stopovala. Použil svýho vlivu a uložil ji ve známým hotelu. Zná se totiž s ředitelem. Mohl ji tam navštívit, ale neudělal to. Šibalku sebrali pro potulku. Addisonův luxusní advokát se moh přetrhnout, aby ji osvobodil. Parádní příběh: kterej hlavoun sehnal kočičce pokoj jen proto, aby šibalku sbalili pro potulku dřív, než se cukroušek dočkal odměny? Co přimělo Perryho Masona, luxusního advokáta, spěchat do vězení, aby dostal ven na kauci slečnu Nevinnou? Utrhlo by mi to srdce, kdybych nepředhodil Dundasovi takovej dojemnej příběh.“

„Už jste někdy měl utržené srdce?“

„Život je plnej zklamání.“

„Dobrá, spojím se s vámi,“ končil Mason. „K čertu, jste se mnou spojenej už teď.“

„Řekl jsem, že se s vámi spojím později.“ Hansellovy tváře zrudly hněvem. „Nejsem zvyklej courat se po něčích kancelářích. Příště můžete přijít vy ke mně!“

Zdvihl se z křesla, drze hodil nedopalek cigarety ve směru odpadkového koše, minul se o jeden nebo dva palce a nechal ho hořet na zemi. „Máte mou adresu,“ řekl. „Až mě budete chtít vidět,

zavolejte a přijďte vy za mnou – a jestli má váš klient za ušima, tak to bude dneska večer před sedmou. Dundas má uzávěrku v deset hodin a bude potřebovat nějakej čas, aby věnoval tomuhle příběhu patřičnou péči.“

„Zaplatí víc než Addison?“

„Kolik dá Addison?“

„Kolik dá Dundas?“

Hansell oslovil Masona ostrým hlasem, plným hněvu a zklamání. „Nechápejte mě špatně. Dundas zveřejní materiál, kterej mu dám proto, že to je dobrej materiál. Drží mě na svý výplatní listině, protože má ode mně tolik dobrýho materiálu, že se mu to vyplácí. To znamená, že mu musím předhodit moc dobrýho, aktuálního materiálu. Zatraceně moc.“

„Takže?“ zeptal se Mason.

„Kdybych neměl Dundase, neměl bych žádnou cestu k publicitě,“ pokračoval Hansell. „Ježkovy voči, to vám to mám říct popátý? Krucinál! Na advokáta jste největší zelenáč…“

Sáhl po svém klobouku a v náhlém návalu zájmu se zarazil, vzal z klobouku šek, podíval se na něj, pak na Masona. „Ať se propadnu!“ řekl. Mason neodpovídal.

Hansell se znovu podíval na šek, pak přešel k místu, kam dopadl nedopalek cigarety, zvedl ho, zamáčkl a položil ho do popelníku na Masonově stole.

„Minul jsem váš odpadkový koš,“ poznamenal. Mason neříkal nic. „Omlouvám se,“ pravil Hansell.

„To je v pořádku.“

„Víte, Masone, v tomhle podnikání potkáme různý lidí.“ Mason přikývl.

„Ale,“ pokračoval Hansell, „nemáme rádi šeky.“

„My nemáme rádi vyděrače.“

„Dobrá,“ řekl Hansell. Křivý úsměv znetvořil tvář a odhalil žluté zuby: „Buďte si sprostej, když chcete. Je to váš večírek. Vy

ho platíte – a pamatujte si, pokud jste se mě pokusil podfouknout, nebo jestli je v tyhle kanceláři odposlech, budete to vy, kdo toho bude litovat. Já jsem řádnej novinář. Narazil jsem na skandál okolo Johna Racera Addisona. Šel jsem za ním, abych si ověřil informace. Vy se mě pokoušíte podplatit, abych je neuveřejnil. Šek jsem si vzal jen jako potvrzení toho, že fakta ťala do živýho.“

Mason neříkal nic.

„Pěkná, malá kočička!“ pokračoval Hansell. „Starej taťka, John Racer Addison, si ji uložil do hotelovýho pokoje, dostal ji ven, když ji zabásli a obvinili z potulky. Milej, starej taťka Addison – hergot, jestli tu máte odposlech, můžete odvysílat kompletní zvukovej záznam. A ještě něco vám povím. Tahle záležitost je v obálce, připravená k odeslání. Když se mi něco stane, obálka stejně k Dundasovi dojde před uzávěrkou. Dundas by za to dal nevím co, kdyby mohl otisknout takovejhle článek, včetně jmen.“

Mason unaveně opakoval: „Řekl jsem vám, že tu odposlech není.“

„No, jestli je, bude z toho pěknej doják.“

Mason zívl.

„Ksakru, nemáme rádi šeky,“ řekl Hansell po chvíli.

Mason odpověděl: „Já vím, už jste mi to říkal. Radši byste dostal hotovost v malých bankovkách. Dal byste si je do kapsy a odkráčel. Příští měsíc byste tu byl zase se stejným příběhem, a znovu a znovu dokola. Tak, jak se věci mají teď, musíte umístit autogram na zadní stranu šeku a prohnat ho bankou. Jestli se vrátíte pro přídavek, bude to zlé.“

Hansell se ušklíbl. „Tak vy si myslíte, že jste mazanej. Dáváte šek. Ksakru, to vůbec není mazaný, protože mý prachy jsou němý.“

Mason zívl.

„Kruci, povím vám to na rovinu. Já jsem v sedle. Váš klient mi

nezaplatil sám, protože se bál, že se vrátím. Tak poslal pro vás, myslel, že budete natolik mazanej, abyste vymyslel nějakej způsob, jak mi zabránit, abych přišel zase. Měl mi zaplatit pět táců. Vy jste mu ale vysvětlil, jak jste mazanej, a aby vystavil šek jen na dva tácy. Dobře, dejme tomu, že jste mazanej. Tak se podíváme, jak jste mazanej dovopravdy.“

Hansell složil šek, zastrčil ho do kapsičky u vesty a řekl: „Koukneme se, jestli si svůj honorář zasloužíte.“

Mason znovu zívl.

Hansell si nasadil klobouk a posunul ho na stranu.

„Můžete vyjít těmito dveřmi,“ řekl mu Mason.

Hansell došel ke dveřím, otevřel je, zastavil se mezi veřejemi, otočil se a věnoval Masonovi svůj drzý, pokřivený úsměv. „Chytrák,“ pronesl sarkasticky a vyšel ven.

Dveře za ním s klapnutím zapadly.

KAPITOLA 6

Už se pomalu chystali domů, když zazvonil telefon na stole Delly Streetové. Zvedla sluchátko a řekla: „Okamžik, Gertie," otočila se k Masonovi a oznámila mu, „zase John Racer Addison."

„U telefonu?" zeptal se Mason.

„V kanceláři."

Mason se zamračil: „Dobrá, Dello. Přiveďte ho dovnitř."

Della Streetová ještě řekla: „Hned jsem tam, Gertie," zavěsila a šla pro Addisona.

„Buďte zdráv, Addisone," přivítal ho Mason. „Očekávám zajímavý vývoj v záležitosti, se kterou jste se na mě obrátil. Nicméně, v tuto chvíli nemám, co bych vám řekl. Situace je…"

„Ne, ne," přerušil ho Addison, „o to nejde."

„Posaďte se," vybídl ho Mason.

„Nedokážu sedět," řekl Addison a šíleným tempem pochodoval po kanceláři krátkými, kolébavými kroky. Ruce měl sepjaté, začal si vylamovat klouby, pěkně jeden po druhém.

Della Streetová dala nepatrným posunkem najevo, že je jí to nepříjemné, ale Addison dál pokračoval v praskání klouby.

„Co se děje?" zeptal se Mason.

„Všichni čerti se žení," odpověděl Addison.

„Zase vaše malá panna?" otázal se Mason.

„Moje panna?"

„Toulavá panna."

„Ach," řekl Addison, jakoby na ni už celkem zapomněl. „Co jste s tím udělal?"

„Všechno je zařízeno," uklidnil ho Mason. „Pamatujte si, kdyby se vás kdokoli ptal, jestli znáte Erika Hansella, nemůžete si to jméno vybavit a jste si absolutně jist, že jste s ním nikdy neměl

co do činění.“

„Jistě, jistě,“ řekl netrpělivě Addison. „Můj bože, Masone, svěřil jsem vám tu záležitost. Očekávám, že to zařídíte. Naúčtujte si, kolik je třeba, ale dostaňte mě z toho. Půjdu do deseti tisíc – ale co, půjdu tak vysoko, jak to bude nutné. Teď s tím však nezačínejte. Mám dost jiných starostí!“

„Vidím,“ poznamenal Mason, „že se objevilo něco nového.“

„Něco nového,“ potvrdil Addison, dívaje se téměř zlostně na Dellu Streetovou.

„To je v pořádku,“ ujistil ho Mason. „Della tu zůstane. A teď přestaňte chodit kolem horké kaše. O co jde?“

„Můj společník, Edgar Z. Ferrell, o kterém jsem vám vyprávěl.“

„Ano, vím, je na dovolené na Severozápadě, kde vyřizuje nějaké služební věci, a pak jede rybařit.“

„Masone, to, co vám teď povím, je absolutně důvěrné,“ tajemně líčil Addison.

„Zatím se odsud nikdy nic nevyneslo, nebo ano?“ zeptal se Mason.

„Tohle je něco jiného. Jsem v bryndě!“

„Mluvte.“

Addison začal: „Ferrell je zvláštní chlápek. Oženil se s velice atraktivní ženou. Co kdy Lorraine Ferrellová mohla vidět na Edgarovi, je pro mě záhadou. Je to fajnová, krásná, chytrá, duchaplná žena se spoustou sex appealu.“

„Předpokládám,“ řekl Mason, „že váš partner, Ferrell, nemá žádný sex appeal?“

„Je to panák, pařez, otrava, blbec. Můj bože, to je blbec!“

„Pokračujte.“

„Budu vám to muset vyprávět od začátku,“ pravil Addison.

„To abyste raději začal,“ řekl Mason. „Už jsme ztratili dost času tím chozením kolem horké kaše.“

„Zhruba před třemi týdny jsem měl možnost koupit nějakou nemovitost na venkově, asi dvacet mil odtud. Pozemek byl rozparcelován. Původně činil asi 300 akrů. Pak to dělili tak dlouho, až nakonec zbyl jen dvanáctiakrový kus a k tomu starý rančerský dům…“

„Pokračujte,“ řekl Mason, když se Addison odmlčel. „A když mluvíte, tak si sedněte. Lépe vás uslyším…“

Addison chvíli váhal, pak se dokolébal ke křeslu pro klienty a hodil sebou do čalounění.

Křeslo bylo hluboké a pohodlné, protože Mason zastával názor, že klient, který se celkově fyzicky uvolní, je náchylnější vypovědět svůj příběh podrobněji než ten, který sedí na nepohodlné židli.

„Pokračujte,“ pobídl ho Mason netrpělivě.

„No, prohlédl jsem si to místo. Ferrell byl se mnou. Byla to pěkná nemovitost, pokud byste pro ni měl nějaké využití. Já jsem ho neměl. Neviděl jsem to ani jako obchodní spekulaci, protože dům byl příliš velký, než aby mohl zůstat bez dozoru, a nechtělo se mi tam dávat nějakého hlídače. Byl to staromódní dvoupodlažní dům, porostlý zelení. Spousta prostoru uvnitř a spousta prostoru okolo. Byla tam stáj, garáž, místo mělo ideální polohu, pokud jde o soukromí. Malý, klikatý potůček se ztrácel v křoví, kolem spousta vysokých dubů a vzadu rovina, dostatek vody pro normální účely… a kromě toho tenhle staromódní roubený dům byl k mání docela levně.“

„Koupil jste ho?“ otázal se Mason.

„Odmítl jsem to,“ odpověděl Addison.

„Co bylo dál?“

„O dva dny později Ferrell tajně koupil tu nemovitost pro sebe.“

„Aniž by vám to řekl?“

„Aniž by se o tom zmínil třeba jen jediným slovem. Zjistil

jsem to až minulé úterý, a to ještě náhodou.“

„Pochopitelně,“ řekl Mason, „pokud jste o to opravdu neměl zájem, je to v pořádku. Pokud jste ale předstíral nezájem s cílem srazit cenu dolů a získat příznivější nabídku, je Ferrellovo jednání na společníka neobvyklé. Nemluvil o tom s vámi – neptal se, zda byste neměl nic proti tomu, kdyby se o to zajímal?“

„Ferrell ne!“ odpověděl Addison. „Už z toho vidíte, co je to za chlápka.“

„K čemu to mohl potřebovat?“ pátral Mason.

„To se mě zeptejte,“ odpověděl Addison.

„Co myslíte?“ zeptal se Mason.

„Co vy myslíte?“

Mason odpověděl: „To, co si myslím já, nejde dohromady s vaším líčením Lorraine Ferrellové a s vaší charakteristikou povahy Edgara Ferrella.“

„No,“ hájil se Addison, „říkám vám jenom to, co vím. Možná, že je tu spousta věcí, o kterých nevím.“

„Předpokládám,“ navazoval nit hovoru Mason, „že jste mi sem nepřišel vyprávět o nemovitosti vašeho společníka.“

„Chtěl jsem vám vysvětlit, jak došlo k tomu, že jsem se tam vypravil.“

„Kdy?“

„Tu noc, co jsem sebral na silnici Veroniku Daleovou – v úterý.“

„Oh,“ řekl Mason.

„Proč říkáte ‚Oh‘ takovým tónem?“ zeptal se Addison nakvašeně.

„Ať se propadnu, jestli to vím,“ odpověděl Mason. „Povídejte dál.“

„No, nemáte k tomu žádný důvod,“ odsekl Addison. „Sčítáte jednu a dvě a vychází vám dvanáct. Děláte věci tak naruby, že…“

„Řekněte mi jenom fakta,“ požádal ho Mason, „až budu mít

celý obraz, teprve pak se ho pokusím zarámovat.“

„No,“ pokorně pokračoval Addison, „věci se mají následovně, Masone. Vyjel jsem si prohlédnout ten pozemek zhruba před třemi týdny. Jak už jsem vám řekl, neměl jsem o něj zájem. Neviděl jsem důvod, proč bych ho měl kupovat. V úterý odpoledne mě volal agent s nemovitostmi, který mi to nabízel, a ptal se, jestli bych se nechtěl podívat na něco jiného. Chvíli jsme povídali po telefonu a on se mě najednou zeptal, jak se mému společníkovi líbí ten pozemek, který koupil. Neměl jsem tušení, o čem mluví. Tak mi to vysvětlil a ukázalo se, že Ferrell ten pozemek koupil.“

Mason přikývl.

„A teď to přijde,“ pokračoval Addison, „agent s nemovitostmi se zmínil, že Ferrell ukrutně spěchal, aby byl převod zaregistrován a on už byl majitelem pozemku.“

„Na tom nevidím nic zvláštního,“ řekl Mason.

„Nezapomeňte,“ přerušil ho Addison, „že tenhle rozhovor se uskutečnil v úterý. Agent mi ještě řekl, že na něj Ferrell naléhal, aby celou záležitost s převodem vyřídil do úterka, protože počínaje úterním polednem tam hodlá strávit dva nebo tři týdny.“

Mason se zakabonil.

„No,“ pokračoval Addison, „rozleželo se mi to v hlavě. Říkal jsem si, jestli se třeba Ferrell nepokouší podfouknout mě nebo svoji ženu, takže jsem se rozhodl, že tam v úterý večer zajedu a podívám se, jak se věci mají.“

„Co jste zjistil?“

„Nic, žádnou známku toho, že by tam někdo bydlel. Ačkoli, jedna věc se mi zdála trochu zvláštní.“

„A to co?“

„Někdo tam přede mnou byl – pršelo, vzpomínáte – počkejte, myslím, že to bylo v pondělí v noci, a půda na jednom místě vedle domu byla natolik rozměklá, že v ní zůstaly otisky pneumatik. Bylo zřejmé, že tam docela nedávno bylo jedno nebo dvě auta.“

„Ještě něco?“

„Ne, ta věc mě trápila, to je všechno. Nakonec jsem dospěl k závěru, že Ferrell koupil ten pozemek jako investici, že už měl na mysli někoho, kdo by to mohl odkoupit, že ho tam vzal, ukázal mu to, dotyčnému se to líbilo a Ferrell mu přislíbil předkupní právo.“

„To zní logicky,“ řekl Mason.

„V tu chvíli to znělo, což o to. Bylo to vysvětlení, které mě napadlo a já s ním byl spokojen. Věděl jsem, že Ferrell odjíždí na dovolenou v úterý v poledne. Proto chtěl tu záležitost s případným zákazníkem uzavřít ještě v úterý. Odjel z podniku v úterý krátce před polednem, odpoledne vzal zákazníka, ukázal mu pozemek, přijal od něho šek, dal mu stvrzenku a pokračoval v cestě na dovolenou.“

„No, proč ne?“ zeptal se Mason.

Addison vytáhl z kapsy telegram. „A tady,“ řekl, „je telegram, odeslaný ve středu v noci, který tu domněnku rozhodně podporuje.“

Addison podal telegram Masonovi.

Mason vzal telegram, ale nezačal ho číst.

Místo toho řekl: „K čemu tím vším míříte, Addisone? Patrně máte další informace, které vás vedou k závěru, že to vysvětlení není správné.“

Addison přikývl: „Nejdříve si ale přečtěte telegram.“

Mason rozložil blanket a četl:

PRIJEL DO LAS VEGAS V PORADKU, ZITRA VECER BUDU V RENU. POZITRI V ALTRUASU. PRIPADNY TELEGRAM ZASLETE POSTE RESTANTE NA WESTERN UNION. JEN V PRIPADE NUTNOSTI. CESTUJI SE ZASTAVKAMI. JE TO PRIJEMNE. ZDRAVIM.

Mason složil telegram a zeptal se: „Z čeho jste tak rozrušen? Přišel další telegram?“

„Ne,“ odpověděl Addison, „ale Ferrellova žena, Lorraine, viděla včera odpoledne jeho auto ve městě.“

Mason zdvihl tázavě obočí.

„Stalo se to, když nakupovala. Chtěla auto sledovat, ale nemohla. Říká, že za volantem seděla roztomilá rudovláska. A šíleně zuří.“

„Je si jistá tím autem?“

„Absolutně. Říká, že poznala nejen auto, ale i poznávací značku.“

„Co udělala?“ zeptal se Mason.

„Snažila se chytit taxíka a sledovat auto, ale to zahnulo za roh a zmizelo.“

Mason na okamžik zamyšleně sešpulil rty a pak z nich vypustil: „No, Addisone, jestliže chce mít váš společník hnízdečko lásky, nevidím nic, co byste s tím mohl dělat.“

Addison zase začal praskat klouby.

„Máte návrh?“ zeptal se Mason.

„Ano,“ odvětil krátce Addison.

„A to?“

„Jsem v zatracené pozici, Masone, v hrozných rozpacích!“

„Jakto?“

„Jestli Edgar používá ten starý ranč jako hnízdečko lásky, chci ho při tom přistihnout.“

„Proč?“

„Protože potom bude mít Lorraine důvod k rozvodu. A já budu moci Edgara vyplatit.“

„No,“ řekl Mason, „nejsem o nic víc jasnozřivý než vy, Addisone.“

„Chci, abyste tam se mnou večer zajel. Potřebuji vaši radu. Jestli tam Edgar bude, nachytáme ho. Chci vás jako svědka.

Šekovou knížku budu mít s sebou.“

„Pořád hovoříte o Ferrellovi jako o společníkovi. Myslel jsem, že váš obchodní dům je akciovou společností.“

„Bohužel, v tuto chvíli ano. Bývalo to společenství. Ferrellův otec a já jsme založili obchod spolu. Krátce před smrtí Franka Ferrella jsme ho převedli na akciovou společnost. Každý jsme si vzali čtyřicet procent akcií.“

„Co se stalo se zbývajícími dvaceti procenty?“

„Umožnili jsme jejich odkoupení dlouholetým zaměstnancům, pouze lidem, kterým jsme mohli důvěřovat. Až na pár výjimek se nikdy valné hromady nezúčastňují, jenom formálně podepíší plné moci. Pobírají dividendy z akcií, a to je všechno, co je zajímá. Kdyby od nás chtěli odejít, museli by nám akcie odprodat. No, a od té doby, co Edgar zdědil otcův podíl, je to otrava.“

„Mladý Ferrell nemá žádnou z okouzlujících vlastností svého otce?“

„Pokud je mi známo,“ řekl Addison, „Frank Giles Ferrell se v životě dopustil jediné chyby. Ta chyba se jmenuje Edgar a chlapec je chybný od začátku až do konce. Frank nikdy neměl moc formálního vzdělání. Musel těžce pracovat. Vypracoval se od píky. Ta těžká dřina byla jeho záchranou. Edgar byl jeho jediný syn a Frank se zapřísáhl, že Edgar nikdy nebude muset dřít tak jako on. Měl auto sotva byl tak starý, aby ho mohl řídit. Dostal univerzitní vzdělání a shovívavý otec ho utvrzoval v přesvědčení, že se nikdy nebude muset příliš namáhat.“

„Proč jste ho přibíral do obchodu?“

„Když Frank zemřel, chlapec zdědil podíl akcií. Nechtěl je za žádnou cenu prodat. A tady jsem se dopustil obrovské chyby. Myslel jsem, že když přijde do obchodu a bude se muset zakousnout do práce, dodržovat pracovní dobu a všechno ostatní, že ho to zakrátko unaví a bude souhlasit s prodejem.“

„Jenže to nefungovalo?“

„Ani v nejmenším. Za prvé, nechodí pravidelně do práce a když už přijde, tak dělá zmatky s těmi svými čísly. Plete se do věcí, kterým absolutně nerozumí, a… Jaký má smysl o tom mluvit, Masone? Jsem z něj na zbláznění! Je to stav, který mi absolutně nevyhovuje.“

„Dobrá. Byl byste rád, kdyby Ferrellova žena požádala o rozvod?“

„Z obchodních důvodů ano.“

„Jste si jist, že jiné důvody neexistují?“

„Nechápejte mě špatně, Masone. Jsem obchodník. Když přijdu na jednání s Ferrellem, jsem chladný jako ryba. Jestliže Edgar koupil ten pozemek jako hnízdečko lásky, hraje si tam s nějakou kočičkou a Lorraine ho při tom nachytá, zažaluje ho o rozvod. A pak dojde k majetkovému vyrovnání. Chápete mě?“

„Možná, že ano.“

„Při vyrovnání dostane Lorraine část z Edgarových akcií. Já je od ní odkoupím. Pak budu mít nadpoloviční podíl a vyřadím Edgara z rozhodování. Bude sedět na vedlejší koleji a buď mi prodá svůj podíl za rozumnou cenu, nebo bude jako kterýkoli jiný akcionář brát vyplácené dividendy, navštěvovat valnou hromadu, předkládat jako akcionář návrhy a vedení tyto návrhy buď akceptuje, nebo je hodí do koše. Jak se mu, u čerta, zlíbí.“

„Nemáte rád svého partnera?“

„Ne, že bych ho neměl rád, já ho nenávidím!“

„Ale to neplatí o jeho ženě?“

„Lorraine je správná,“ řekl Addison. „Je nesmírně přitažlivá. Nechápejte to špatně, Masone. Je vyrovnaná. S ní bych se mohl dohodnout. Pochopitelně, bylo by to krásné, kdyby dostala polovinu Edgarova podílu. Ale ve skutečnosti není tak důležité, kolik dostane, jen když mi to pomůže získat rozhodující podíl. To je všechno, co chci. A jestli si tam Edgar pěstuje hnízdečko lásky, pochopí, že na něj mám bič. Řeknu mu, že si nemůžeme dovolit,

aby skandál poškodil obchod… a vytasím se s šekovou knížkou. A když tam ještě budete vy, abyste podpořil mou hru, nemá šanci.“

„Kdy vyrazíme?“ zeptal se Mason.

„Dnes večer, po večeři.“

Mason se podíval na hodinky.

„Dobrá. Nevracejte se zpátky do kanceláře. Nebuďte nikde, kde by vás kdokoli mohl zastihnout. Sejdeme se v sedm hodin U JELENA. Do té doby se vyhýbejte své kanceláři a policii.“

„Policii!“

„Správně!“

„Proč policii?“

Mason odpověděl: „Udělal jsem na vašeho vyděrače podraz. Jak se věci mají, možná to bylo předčasné. Takže dělejte, co vám říkám, a na nic se neptejte.“

„Policie – řeknu vám, Masone, to se mi nelíbí!“

„Komu se to líbí?“ podotkl Mason a zamířil ke skříni na klobouky.

KAPITOLA 7

„Zpomalte," řekl Addison. „Je to hned za příštím můstkem. Cesta se tam zatáčí doleva… Jen klidně. Je to prudká zatáčka… Tady je to. Přímo doleva, na tu polní cestu."

Mason otočil volantem svého vozu, přibrzdil, pomalu sjížděl z prudkého svahu.

„Tady někde jste naložil Veroniku?" zeptal se.

„Bylo to zpátky po silnici, rovnou u toho můstku, který jsme přejeli."

„Dobrá. Jen jsem chtěl mít jasno."

Polní cesta prudce klesala ke dnu vyschlého řečiště, které bylo o kus dál překlenuto dálničním mostem. Za malým dřevěným můstkem, visícím nad řečištěm, vybíhala cesta na rovinu. Addison, snažící se prohlédnout tmou za čelním sklem, řekl: „Nevidím svítit žádná světla… Nemyslím, že je tady… Lorraine se zřejmě musela zmýlit. Přece by se nezřekl dovolené."

„Když už jsme tady, alespoň zaklepeme na dveře a přesvědčíme se, jestli je někdo doma," rozhodl Mason.

„Co řeknu, když tam bude?"

„Nic, mluvit budu já!"

Mason vyklouzl ze svého místa za volantem a přešel k hlavním dveřím. Addison seděl několik okamžiků nehnutě v autě, potom se připojil k Masonovi. „V autě mám baterku," řekl Mason. „Asi si pro ni dojdu."

„Tady je klepátko," upozornil Addison.

„Vy klepejte," řekl Mason. „Já dojdu pro baterku." Šel zpátky k vozu, otevřel palubní desku, vzal ruční svítilnu a vrátil se k hlavním dveřím.

„Ozval se někdo?" zeptal se.

„Málem jsem rozmlátil dveře. Nikdo není doma.“

„No,“ řekl Mason, „alespoň si můžeme být jisti, že tu není. Mrkneme se kolem.“

Obešli dům. Kužel Masonovy svítilny šplhal nahoru a dolů po stěnách domu a po oknech. V přízemí byly zataženy závěsy, okna byla pevně uzamčena. V patře však bylo jedno okno bez závěsů. Světlo z Masonovy svítilny procházelo oknem a ozářilo strop místnosti. Najednou se advokát zarazil a zaměřil světelný kužel na jedno místo.

„Co je?“ zeptal se Addison.

„Vidíte to, co já?“ otázal se Mason.

Addison trochu ustoupil a sledoval kužel světla.

„Sklo je rozbité,“ řekl.

„Čistý, kulatý otvor,“ řekl Mason, „od něj se paprskovitě šíří praskliny.“

„Ať se propadnu,“ zvolal Addison.

Mason poněkud pohnul svítilnou. Světlo, odražené od prasklin v okně, vytvářelo jiskřivé odlesky.

Addison se ozval: „Nepředpokládáte…“

„Nevím,“ řekl Mason vážným hlasem.

„Ale to je…“ zdálo se, že Addison se obává vyslovit své podezření.

„Otvor po kulce,“ dokončil za něj Mason.

„Musíme se dostat dovnitř a porozhlédnout se tam.“

Mason sklonil svítilnu k zemi. Sledovali pěšinku k zadnímu traktu domu. Mason zabouchal na zadní dveře a zkusil kliku. Dveře byly zamčené. Obešel dům a zkusil okna. Všechna byla pevně zavřená.

„To se mi nelíbí,“ poznamenal Addison. „To místo je hrozně opuštěné. Připadám si jako lupič. Co kdyby nás tu někdo přistihl?“

„Chci vědět, co je v tom domě, než se rozhodneme, co dál,“ trval na svém Mason. „Zdá se, že všechna okna jsou zavřená. V

zadních dveřích je zevnitř klíč. Jaký zámek je u hlavních dveří? S automatickou západkou?“

„Nevím.“

„Je tu nějaká elektřina?“

„Nevzpomínám si, že bych něco takového zahlédl.“

Mason obcházel kolem domu, až se nakonec znovu ocitl před hlavními dveřmi.

„Všechna okna jsou zajištěna zevnitř,“ řekl. „V zadních dveřích je zastrčen klíč. Kdokoli z domu odešel, musel jít hlavními dveřmi.“

Mason zkusil kliku. Západka odskočila a dveře v dobře naolejovaných pantech se doširoka otevřely.

Z vnitřku domu k nim zavanula vlhkost, důsledek dlouhých měsíců, po které byl dům zavřený a neobývaný.

„Trošku se tu porozhlédnu,“ rozhodl Mason.

„Masone,“ ozval se Addison, „není to nebezpečné?“

„Máte pravdu, je to nebezpečné. Dejte si ruce do kapes, chci se podívat do toho pokoje nahoře.“

„Myslím, že se to Ferrellovi nebude líbit, pokud se o tom někdy dozví.“

„Nikomu se to nebude líbit – a policii už vůbec ne. Dejte si ruce…“

Addison klopýtl, naklonil se dopředu, chytil se zábradlí, aby se uchránil před pádem a nakonec se rozplácl na schodech.

„Už se to stalo,“ řekl Mason.

„Co se stalo?“

„Otisky prstů. Řekl jsem vám, abyste si dal ruce do kapes.“

„He! Nedramatizujte to, Masone. Kdo by tu bral moje otisky prstů?“

„Policie,“ odpověděl Mason, a začal stoupat po schodech. Zastavil se v horní chodbě a nahlas přemýšlel: „Místnost je v zadní části domu. Když se podíváme, máme tu nalevo čtvery dveře.

Myslím, že zkusíme ty třetí.“

Paprsek Masonovy svítilny si razil cestu chodbou. U třetích dveří se advokát zastavil, chvilku váhal, vytáhl z kapsy kapesník a teprve přes něj stiskl kliku.

Dveře se otevřely. Do nosu je udeřil pach smrti.

Svítilna odhalila ležící postavu, roztaženou na podlaze tváří vzhůru, jedno oko přivřené, druhé otevřené, pozorující strop místnosti se skleněnou strnulostí.

Addison sebou trhl tak prudce, jako kdyby ho Mason udeřil do žaludku.

Mason se ani neotočil, jenom řekl: „Podívejte se mi přes rameno. Ničeho se nedotýkejte. Kdo je to?“

Addison váhavě ustoupil, aby nahlédl přes Masonovo rameno do místnosti.

„To je Edgar Ferrell!“

„Teď už chápete, proč jsem chtěl, abyste si dal ruce do kapes,“ řekl Mason.

Addison vydal krátký, kňouravý zvuk.

Mason zavřel dveře pokoje, otočil se a obezřetně sledoval své kroky chodbou.

Po vrzajícím schodišti starého domu sešli dolů. Mason se zdržel, otřel ještě kapesníkem kliku na vnitřní straně a kovovou rukojeť na vnější straně dveří. Potom je zabouchl.

„Koneckonců,“ poznamenal Addison, „co na tom záleží, jestli zanecháme jeden nebo dva otisky. Stejně musíme upozornit policii, že…“

„Promluvíme si o tom,“ řekl Mason a vykročil směrem k vozu.

„Co tím chcete říci, promluvíme si o tom?“ dotíral Addison. „Neoznámit policii nález těla znamená porušení nějakého zákona. Nejsem právník, ale tolik ještě vím.“

Mason nastartoval vůz. „Řekl jsem, promluvíme si o tom.“

„Tak začněme,“ dožadoval se Addison.

Mason řídil vůz po úzké cestě, přejel po dřevěném můstku a šplhal do prudkého svahu k dálnici.

„No tak,“ dorážel Addison nervózně. „Začněte mluvit. Ale varuji vás, Masone, bez ohledu na to, co řeknete, jsem odhodlán zastavit u nejbližší telefonní budky a upozornit šerifovu kancelář.“

„Podle toho, jak věci vypadaly, bych řekl, že Ferrell je mrtvý tři nebo čtyři dny,“ začal Mason.

„No a co?“ zeptal se Addison.

„To vychází na úterní noc,“ pokračoval Mason. „Úterní noc mi připadá jako logický čas, kdy se to odehrálo. Ferrell nastoupil dovolenou. Z nějakého důvodu se hned nevydal na rybářskou túru, ale jel do svého domu.“

„Přirozeně,“ podotkl Addison nedůtklivé. „K tomu nepotřebujete být právník ani detektiv, abyste na tohle přišel.“

Mason zastavil u vjezdu na dálnici, pak se zařadil do pruhu a řekl: „Vy jste tu v úterý v noci byl.“

„Kromě vás a mne o tom nikdo neví.“

„Vy to neřeknete policii?“

„Takový hlupák nejsem.“

Mason přeřadil rychlost: „Nezapomeňte, že jste tu v úterý v noci sebral Veroniku.“

„Veronika nemá s tímhle nic společného a tohle nemá nic společného s Veronikou.“

„Doufejme,“ řekl Mason. „Ukažte mi přesně, kde jste ji naložil, Addisone.“

„Stála na pravé straně silnice, přesně za tím můstkem, ke kterému se blížíme.“

Mason zajel ke kraji silnice a zastavil.

„Nechal byste už, prosím vás, těch šprýmů a zajel někam, odkud můžeme zavolat policii?“

Místo toho Mason vystoupil z vozu a šel k můstku. Po chvíli ho Addison následoval.

„Myslím, že dům odsud není dál než dvě stě yardů vzdušnou čarou,“ řekl Mason.

„K čemu to, proboha, směřujete?“

„Předpokládejme, že jdete na policii. Vaše tvář je zhmotněním andělské nevinnosti. Jste překvapen a šokován zprávou o smrti svého společníka. Policie váni klade běžné otázky. Chtějí vědět, jestli jste znal tohle místo. Vy jim řeknete, že jste si ho obhlédl se záměrem koupit ho, Ferrell že byl s vámi a ve chvíli, kdy jste si to tady prohlížel, musel Ferrell dostat nápad, že by ho chtěl pro sebe.“

Addison souhlasil.

„Potom,“ pokračoval Mason, „se vás policie zeptá, jestli jste tu byl ještě někdy jindy. Co jim pak řeknete?“

Addison odpověděl: „Nevidím žádný důvod, proč bych jim měl vykládat o svých soukromých záležitostech.“

„Jinými slovy, povíte jim, že jste tu od té doby nebyl?“

Addison přikývl.

„A tady se dostáváme k problému. Pokud řeknete, že jste tu byl, bude vás čekat nějaké vysvětlování. Pokud řeknete, že ne a policie začne kontrolovat vzorky pneumatik tam v tom blátě, zjistí, že odpovídají vzorkům vašeho vozu. Pak najdou Veroniku a zeptají se jí, kde stála, když jste ji naložil, dokáží vám, že…“

„Že jsem jel po dálnici stejně jako kterýkoli jiný motorista,“ skočil mu do řeči Addison. „Byl jsem sto mil odtud na východ za obchodem.“

„Vtip je v tom,“ řekl Mason, „že most, který vede přes to vyschlé řečiště směrem k silnici, je dřevěný. Je tam prudké stoupání. Vyjížděl jste ho na jedničku. Když tu seděla v noci, za ticha, mohla Veronika slyšet váš vůz od chvíle, kdy jste vyjel od ranče. Mohla slyšet pneumatiky na dřevěném mostě, namáhavý zvuk vašeho motoru, když jste vyjížděl to stoupání na jedničku. Vy sám jste připustil, že jste jel pomalu a právě jste řadil, když jste

Veroniku uviděl.“

Addison nic neříkal.

„A teď,“ pokračoval Mason, „se dostávám k další věci. Když jste přišel dnes odpoledne do mé kanceláře, byl jste celý vyplašený, praskal jste klouby, pochodoval po místnosti…“

„A proč ne? Bylo toho na mě tolik…“

„Jste obchodník,“ přerušil ho Mason. „Jste zvyklý na nervové vypětí. Máte odpovědnost. Musíte rozhodovat. Těžko najdete den, ve kterém nemusíte čelit nějakému problému.“

„Probůh, to tu budeme pořád trčet a chodit kolem horké kaše? Je chladno. Já jdu zpátky do vozu.“

„V kolik hodin,“ zeptal se Mason, „se s vámi spojila Lorraine Ferrellová a oznámila vám, že spatřila manželovo auto?“

„Jak si mám pamatovat takové prkotiny?“ namítl Addison.

„V kolik hodin?“ opakoval Mason pevným hlasem, z něhož čišelo klidné odhodlání. „A nezapomeňte, že stejnou otázku položí policie Lorraine Ferrellové.“

„Nevím, možná hned po obědě.“

„Myslel jsem si to,“ řekl Mason.

„Co tím chcete říci?“

„Chci říci,“ odpověděl Mason, „že když jste se mnou mluvil, byl jste až příliš vyděšený na to, aby vaše historka zněla pravděpodobně. Chci říci, že když vám Lorraine Ferrellová řekla, že viděla manželovo auto, uvědomil jste si problém, jemuž čelíte. Nechtěl jste se mýlit – tak jste tam zajel. Tentokrát jste nejel až na ranč, ale zaparkoval jste auto někde dál na silnici, sešplhal jste po náspu, prošel vrbovým křovím, přes vyschlé řečiště, podlezl jste plot a schoval se někde ve vrbovém houští, odkud jste mohl pozorovat dům. Neviděl jste žádnou známku života. Byl jste zvědavý. Začal jste pátrat ve snaze zjistit, jestli tu Edgar Ferrell byl. Vy…“

„Ne, ne!“ vykřikl Addison hlasem, prozrazujícím paniku. „Šel

jste k domu,“ pokračoval klidně a neúprosně Mason. „Ujistil jste se, že nikdo není doma. Zkusil jste otevřít dveře. Povolily. Vešel jste dovnitř. Nevím, jak moc jste se tam rozhlížel, ale našel jste Ferrellovu mrtvolu. V tu chvíli jste propadl panice a uháněl jste ke mně do kanceláře.“

„Masone, vy nevíte, co mluvíte!“

„Čerta starého nevím,“ řekl Mason. „Věc, k níž se dostávám, Addisone, je fakt, že jste věděl, že tam ta mrtvola je, ještě dříve, než jste přišel do mé kanceláře a že jste tam všude zanechal otisky prstů. Pokud jste to udělal, pak jste si opatřil nenávratnou jízdenku do cely smrti ve vězení San Quentin.“

Světlo ze zaparkovaného Masonova vozu stačilo na to, aby odhalilo zděšení v Addisonově tváři.

„Takže,“ řekl Mason, „si uvědomte, že mluvíte se svým advokátem,“ a vykročil zpátky k autu.

Mason otevřel dvířka na levé straně a posadil se za volant. Addison nastoupil z druhé strany a zhroutil se na sedadlo. „A teď,“ zeptal se Mason, „chcete ještě volat policii?“

„Ne,“ odpověděl Addison hlasem, zesláblým hrůzou. „Addisone, nasadím za vás krk. Možná jsem hlupák, že to dělám, ale je to vaše jediná šance. My nález těla policii neoznámíme.“

„Ale moje otisky, moje…“

„Podívejte,“ přerušil ho Mason, „zavoláte Lorraine Ferrellovou. Zeptáte se jí, jestli má nějaké nové zprávy od Edgara. Nenápadně se při tom zmíníte o tom, že Edgar mohl uzavřít obchod, něco kolem venkovského domu, který snad nedávno koupil, a že ten dojem máte proto, protože vám agent s nemovitostmi řekl, že Ferrell měl velký zájem, aby se převod na něj uskutečnil do úterního rána.“

Addison přikývl. Poslouchal Masona pozorně.

„Myslíte, že Lorraine ví něco o tom obchodu?“

„Určitě ne. Jinak by se o tom zmínila.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „mluvte s ní tak, jako kdybyste pochopitelně předpokládal, že o tom ví všechno.“

„Jakmile se zmíním o domě na venkově,“ namítl Addison, „chytne mě za slovo a bude tam chtít jet.“

„To je dobře, jeďte s ní.“

„Vy myslíte jet tam znovu?“ ptal se Addison zděšeně.

„Ano,“ odpověděl Mason. „Čím dřív, tím líp.“

„Ale co pak?“

„Pak objevíte mrtvolu. A hned jak to vyřídíte s policií, jeďte i s Lorraine do vašeho obchodního domu a počkejte tam na mě. Řekněte nočnímu vrátnému, aby mě vyhlížel. Přijedu ke vchodu z Broadwaye a zabouchám na dveře.“

„Jak tohle všechno může měnit situaci?“

„Jestliže pojedete s Lorraine Ferrellovou,“ vysvětloval Mason, „půjdete s ní i do domu a dřív, než vystoupíte do poschodí, prohlédnete si přízemí. Všude zůstanou vaše otisky prstů. Budou to přirozené, logické otisky, zanechané v přítomnosti svědka.“

„No a?“ zeptal se Addison.

Mason suše odpověděl: „Takže když policie v tom domě najde vaše otisky prstů, nepozná, jestli byly udělány dneska, v deset hodin večer, nebo…“

„Nebo co?“ otázal se Addison, když se Mason zamyšleně odmlčel.

„Nebo v úterý v noci, kdy došlo k vraždě,“ dokončil Mason.

KAPITOLA 8

Mason zaparkoval svůj vůz na parkovišti vedle administrativní budovy, kde měl kancelář, vyjel výtahem nahoru a vykročil do chodby. Když míjel osvětlené dveře s nápisem Drakeova detektivní kancelář, zastavil se.

Drakeova kancelář byla otevřena čtyřiadvacet hodin denně a sám Drake tam obvykle zůstával dlouho do noci.

Mason otevřel dveře. Dívka, mající noční službu v telefonní ústředně, vzhlédla a Mason se zeptal: „Drake je u sebe?“ Přikývla, pokynula Masonovi, že může jít dál, zastrčila kolík do otvoru pod červenou kontrolkou na panelu a ohlásila se: „Drakeova detektivní kancelář.“

Mason prošel brankou v přepážce, když mu předtím dívka v ústředně odjistila elektrickou západku, a vydal se úzkou chodbou k Drakeově kanceláři.

Ve chvíli, kdy Mason vstoupil, Drake právě telefonoval: „Bylo to jenom echo, seržante,“ říkal do telefonu. „Nemůžu vám sdělit zdroj informací… Ne, nepocházelo to od poškozeného. Byla to informace, k níž se dostal jeden z mých lidí… K čertu, vím, že mám co do činění se zákonem, ale vy máte co do činění s detektivní kanceláří. To bych taky mohl přijít o obchod i o zdroje informací. Jak by se vám líbilo, kdybych od vás chtěl, abyste mi řekl o vašich práskačích… No, já tvrdím, že je to totéž!… Perry Mason? Nevím. Proč nezkusíte jeho kancelář… Dobrá, jestli ho uvidím, řeknu mu, že chcete, aby vás zavolal. Sbohem.“

Drake zavěsil a řekl: „Do čerta, co to bylo za informaci o těch falšovaných šecích, Perry?“

„Proč,“ zeptal se Mason.

„Volal seržant Holcomb. Dneska navečer čapli nějakýho

chlápka jménem Eric Hansell. Snažil se udat zfalšovaný šek na dva tisíce dolarů, podepsaný majitelem obchoďáku, Johnem R. Addisonem. Nebýt mého varování, banka by zřejmě šek proplatila, ale takhle si pořádně prohlédli podpis a zjistili, že jde o padělek. Pokoušeli se spojit s Addisonem, ale nemohli ho sehnat, tak povolali Zákon. Poldové tam byli hned, a protože ten chlápek dělal kravál, vzali ho do vazby a drží ho tam kvůli dalšímu vyšetřování. Před chvílí se položil a prohlásil, že ten šek dostal od tebe. Kdykoli se jedná o tebe, tuší seržant Holcomb zradu. Při každé zmínce o Perry Masonovi mu vyletí tlak přes dvě stě.“

„Zavolám ho,“ řekl Mason nenucené. „Dej dohromady asi půl tuctu lidí, Paule, ať nastoupí a jsou připraveni zhruba za dvě hodiny.“

„Co se děje?“

Mason se uvelebil v křesle a spustil: „Víš, Paule, je to poněkud ošidné. Vypadá to následovně…“

Drake ho zarazil zdviženou dlaní. „Ne, Perry, nechci to slyšet. Čím míň toho při práci s tebou vím, tím jsem na tom líp.“

„Taky mě napadlo, že je to dobrá myšlenka,“ řekl Mason. „Jsi zadobře se šerifem?“

„Tak – tak. Proč?“

„Mohl bys zaskočit do šerifova úřadu. Pracuješ na případu. Na případu, který se týká Edgara Z. Ferrella. Je to společník Johna Addisona z obchodního domu Treasure Chest na Broadwayi.“

Drakeovy oči se zúžily. „Co bych měl dělat?“

„Pracuješ pro mě,“ odpověděl Mason. „Legenda je následující: V úterý v poledne vyrazil Edgar Ferrell na dovolenou. Odjel v autě, naloženém potřebami pro táboření – spací pytle, rybářské pruty, zavazadla, plynová kamna a stan. Zadek vozu a kufr byly pěkně plné. Aby to tam vůbec směstnal, musel dát pryč zadní sedadla a nechat je v garáži. Dneska odpoledne,“ pokračoval Mason, „viděla Ferrellova žena Lorraine Edgarovo auto ve městě.

Zahlédla ho, když ji míjelo a měla dojem, že ho řídila žena. Ale není si jista. Takže," dodal Mason s výrazem ztělesněné nevinnosti, „mi případ prověřuješ. Hodláš se poptat v nemocnicích, rád bys věděl, zda nebyla hlášena nějaká nehoda, případně jestli se nenašla neindetifikovaná mrtvola. Třeba se Ferrell mohl stát obětí přepadení. Někdo mu mohl ukrást auto, oloupit ho a pak ho praštit přes hlavu."

„Jak to spěchá?" zeptal se Drake.

„Začni během příštích pěti až deseti minut," odpověděl Mason. „Podej mi telefon. Zavolám Holcomba."

„No," řekl Drake, „alespoň tuhle starost budu mít z krku. Holcomb bude vědět, že jsem vyřídil jeho vzkaz."

Mason vytočil policejní ředitelství, dostal k telefonu seržanta Holcomba a lhostejně se ohlásil: „Tady je Perry Mason, seržante. Zaskočil jsem se podívat na Paula Drakea a on tvrdí, že se mnou chcete mluvit."

„Pokaždé, když se zapletete do případu, je v tom něco podivného, Masone," potěšil Masona Holcomb.

„O co jde a co je v tom podivného?" zeptal se Mason.

„Mám tu v kanceláři chlapa, kterého chytli, když se pokoušel udat padělaný šek. On tvrdí, že vy o tom šeku víte všechno."

„Jste si jist, že jde o padělek?"

„Je to padělek. Podpis byl okopírován. Je to podpis Johna Addisona z obchodního domu," odpověděl Holcomb. „Co tomu říká Addison?"

„Dosud jsme ho nesehnali. Banka odhalila padělek díky Drakeově detektivní agentuře, která je předtím varovala, aby si dali pozor na padělané šeky, podepsané tuší a vystavené na konta prominentních lidí."

Mason mrkl přes stůl na Paula Drakea a zeptal se: „Co tomu říká Drake? Kdo mu dal echo?"

„Neříká nic," odpověděl Holcomb, „ale my víme, že značné

procento jeho obchodů jsou vaše věci. Takže, když ten chlápek tvrdil, že o tom šeku víte – no, řekl jsem si, že si to raději ověříme.“

Mason navrhl: „Zajdu k vám, podívám se na něj a pohovoříme si.“

V Holcombově hlasu bylo slyšet překvapení: „Kdy?“

„Hned teď.“

„Dobrá,“ pravil Holcomb. „U čerta, myslel jsem, že se z toho budete chtít vykroutit.“

Mason zavěsil telefon. Drake poznamenal: „Holcomb nenávidí zem, po které kráčíš, Perry.“

„Někteří policajti jsou zatraceně dobří,“ odpověděl Mason. „Náhoda tomu chtěla, že Holcomb do této kategorie nespadá. Poručík Tragg z oddělení vražd je rovný chlap a chytrý člověk. Holcomb je blbec, který by ušil boudu i na vězně v base, kdyby si myslel, že je vinen. Je přesvědčen, že nedělá nic špatného. Prostě věří, že pomáhá spravedlnosti a když jsou důkazy děravé, je na něm, dobrém a chytrém policistovi, aby ty díry ucpal.“

„A je přesvědčen, že ty vodíš své klienty přesně okolo zdi Státní věznice,“ dodal Drake, „No, a proč ne?“

„O tom se můžeš přít s Holcombem.“

„S tím chlapem nemá cenu se přít. Ten je tak natvrdlej, že mu můžeš nacpat dynamitovou patronu rovnou do nosu, odpálit ji a on ani nekýchne. No, jdu se na něj podívat.“

Mason vyšel z Drakeovy pracovny, sedl si do vozu, dojel na policejní ředitelství, našel Holcombovu kancelář a zaklepal na dveře.

„Vstupte,“ ozval se Holcomb. Mason vešel do místnosti.

Seržant Holcomb, těžkopádné svraštělé čelo, žvýkal doutník. Proti němu seděl Eric Hansell, jehož drzé sebevědomí se kamsi vytratilo.

„Buďte zdráv, Masone,“ uvítal ho Holcomb, „posaďte se.“

Hansell spustil: „Co jste to u čerta na mě ušil? Co je to za boudu? Myslíte si, že můžete…“

„To stačilo,“ přerušil ho Holcomb. „Teď budu zas chvíli mluvit já, Hanselle. Zavřete hubu!“

Rychlost, s níž Hansell umlčel své protesty, svědčila o tom, do jaké míry policie nakřápla jeho ulitu arogantního světáka.

Seržant Holcomb oznámil: „Hansell byl zatčen, když se pokoušel nechat si proplatit šek na dva tisíce dolarů, podepsaný údajně Johnem Addisonem. Podpis byl obkreslen tužkou a pak obtažen tuší. Nebyli jsme schopni spojit se s Addisonem. Hansell si chvíli hrál na světáka a odmítal říci cokoli s výjimkou toho, jak si to jeho kámoš, George Whittley Dundas, s policajty vyřídí. Tak jsme Dundase zavolali. Dundas dlouho poslouchal, párkrát polknul a pak prohlásil, že se sice s Hansellem setkal, ale že ho moc nezná, nemá s ním nic společného a že považuje za nehoráznost to, že se na něj Hansell odvolává. Prý se s ním pouze dvakrát potkal v baru.“

„Ta hnusná krysa!“ vykřikl Hansell. „Snaží se zachránit…“

„Držte hubu!“ okřikl ho Holcomb.

Hansell se přikrčil. Jeho sako s vycpanými rameny náhle vypadalo o číslo větší.

Holcomb převaloval v ústech promočený doutník a jeho chování až příliš jasně prozrazovalo potlačovanou touhu navézt se do někoho kvůli něčemu.

„Takže co?“ zeptal se Mason.

„Takže když Dundas dal Hansellovi košem, Hansell nám předložil jinou historku. Řekl, že byl u vás v kanceláři, že měl nějaké obchodní záležitosti s Addisonem a vy že jste mu dal ten šek Addisonovým jménem.“

„Jaké obchodní záležitosti s Addisonem?“ otázal se Mason.

„To neřekl.“

„Obžalovali jste ho?“ zeptal se Mason.

„Ano. Je obviněn z padělání.“

„No,“ řekl Mason, „proč se nepodívat na jeho otisky prstů? To je nejlepší způsob, jak zjistit, o koho jde. Jestliže tu chodí, vypráví pohádky a…“

Hansell se prudce vymrštil ze židle. „Vy podfukářskej advokáte! Vy…“

Seržant Holcomb se prudce naklonil přes stůl a jeho pěst zasáhla Hansella ze strany do čelisti. Byl to krátký, tvrdý úder. „Seď a drž hubu!“ zavrčel Holcomb.

„Koneckonců,“ pokračoval Mason klidně, jako by se nic nestalo, „nejlepší je zjistit si něco o člověku, s nímž máme co do činění.“

Holcomb sledoval Masona zamyšleným pohledem.

„Zatím jste tu jeho historku nepopřel.“

„Ještě jsem ji neslyšel.“

„Teď jsem vám ji řekl.“

Mason se otočil k Hansellovi. „Vy že jste byl u mě v kanceláři?“

„Vy víte, že jo!“

„A já že jsem vám dal tenhle šek?“

„Víte, že dal!“

„Šek, údajně podepsaný jménem Johna Addisona?“

„Jo!“

„Za co to bylo?“

„Vy víte za co. Chcete, abych to řekl?“

„Jistěže chci, abyste to řekl,“ naléhal Mason. „Proto se vás na to ptám. Jestliže jste dostal od Johna Addisona šek na dva tisíce dolarů, určitě jste musel buď něco udělat, nebo jste zamýšlel něco udělat, abyste si ho zasloužil.“

„Tlačte mě dál ke zdi a já to řeknu!“ vyhrožoval Hansell.

„Já že vás tlačím,“ naléhal Mason. „Co to bylo?“

Hansell vybuchl: „Dobrá. Věděl jsem, že si vás Addison najal,

abyste…“

Mason mu se zdviženým obočím vskočil do řeči: „Chcete říci, že vám Addison zaplatil peníze, protože jste něco věděl na něj a na mě?“

„No a proč ne?!“

Mason se usmál: „Advokát je placen za to, co ví. Ale jestli se pokoušíte tvrdit, že vám Addison zaplatil za něco, co víte vy, lezete, mladý muži, z deště pod okap. Kdyby se vám totiž jakoukoli náhodou podařilo prokázat svou nevinu pokud jde o padělání šeků, tak se plně vystavíte obžalobě z vydírání!“

Chvíli bylo ticho, než to všem došlo.

„Takže,“ pokračoval Mason, „jestli se snažíte vylhat z obvinění, dávejte si pozor na slova.“

Seržant Holcomb žvýkal svůj doutník. „Ať se propadnu, jestli to není trefa,“ prohlásil.

„Co?“ zeptal se Mason.

„Tenhle chlápek se pokoušel vydírat,“ řekl Holcomb. „Nemohl jste mu v tom zabránit, tak jste mu nachystal past v podobě žaloby z padělání šeků. Takhle nemůže vysvětlit, jak přišel k šeku, aniž by se zároveň otevřeně nevystavil obžalobě z vydírání. Jelikož ho to ani nenapadne, neřekne zároveň ani slovo o tom, proč dostal šek…“

„Nějaké důkazy, které by to dosvědčovaly, seržante?“

„Prostě to tak vypadá.“

Mason se obrátil k Hansellovi. „Máte k tomu něco?“

Hansell dvakrát polkl.

„No tak,“ zavrčel Holcomb, „odpovězte na otázku!“

„Ne,“ hlesl Hansell.

„Takže,“ pokračoval Mason zdvořile, „jak to bylo s tím šekem?“

Hansell odpověděl: „Potřeboval jsem někoho, kdo by mě založil v jednom kšeftu. Promluvil jsem si s Addisonem. Ten mi

poradil, abych zašel za jeho advokátem. Vysvětlil jsem Masonovi, oč jde a on řekl, že to vypadá dobře a že mě Addison založí do výše dvou tisíc babek. Pak mi dal šek.“

Mason se usmál. „Prostě vytáhl šek z klobouku – tak nějak?“

„Z mého klobouku!“ zdůraznil Hansell.

Mason se zašklebil.

Holcomb řekl: „Proboha, Hanselle, o co se to pokoušíte, chcete dělat fóry? Z vašeho klobouku! Co je to za blbost?“

Hansell se zavrtěl.

„No tak,“ vybízel ho Mason, „povězte nám o tom klobouku.“

„Jděte k čertu!“

„Co bylo s tím kloboukem?“ zeptal se Holcomb.

„Nic, to byl jen vtip.“

„Tohle je vaše historka?“ otázal se Mason.

„Ano.“

„Celá?“

„Ano.“

„Co to bylo za obchod?“ zeptal se Mason zdvořile.

„Šlo o podporu jednoho výrobce. Chystal se rozjet výrobu zboží, které by pak Addison prodával ve svém obchodním domě.“

„Kdo byl ten výrobce?“ naléhal Mason.

„Nemůžu říct.“

„O jaký šlo výrobek?“

„To je důvěrný.“

„Řekl jste mi to, když jsme spolu hovořili?“

„Víte, že ano.“

„Řekl jste to Addisonovi?“

„Ano.“

Mason se zašklebil na seržanta Holcomba a navrhl: „Co se takhle podívat, jestli má záznam?“

Seržant Holcomb zavolal do identifikačního oddělení: „Poslal jsem vám tam nějaké otisky prstů. Našli jste něco? Jde o člověka

jménem Hansell… Dobrá, počkám u telefonu. Podívejte se. Jestli je máte v záznamu, tak chci… Dobrá, počkám.“ Holcomb přelétl očima z Masona na Hansella, pak se vrátil zpět a zabručel: „Ať se propadnu, jestli to není pořádná finta. Mně to připadá jako parádní způsob, jak se zbavit vyděrače…“

Příštích deset sekund neřekl nikdo ani slovo. Pak se Holcomb ozval do telefonu: „Dobře, co to je?“ Chvíli pozorně naslouchal, pak si přitáhl tužku a papír, udělal si pár poznámek a řekl: „Dobře, mám to. Kdy byl podruhý zavřenej? Dobrá. Díky, Macu.“ Zavěsil a odstrčil telefon na stranu. Vytáhl z úst rozmáčený doutník, hodil ho do plivátka a obrátil se k Hansellovi: „Takže je to pravda!“

Hansell mlčel.

Seržant Holcomb pokračoval: „Vy máte ale pořádnej záznam, pane Hanselli, alias Hanovere, alias Handwigu.“

Hansell hleděl upřeně do stolu.

„Ale,“ pokračoval Holcomb a zamračeně se otočil k Masonovi, „je to přesně tak, jak jsem si myslel. Vydírání. Ten v životě s perem nepracoval. Všechno je to vydírání a pokus o vydírání. Žádné padělání. Jenže vy chcete, abych vám věřil, že šel do banky a snažil se u přepážky udat padělanej šek na dva tácy.“

„No, šel, nebo snad ne?“ zeptal se Mason.

„Ať se propadnu, jestli nešel,“ připustil Holcomb váhavě. „To je fakt.“

„Do své, nebo do Addisonovy banky?“

„Do Addisonovy. Do banky, na kterou byl vystaven šek. Hansell měl s sebou všechny doklady totožnosti, řidičský průkaz, průkaz sociálního zabezpečení, bankovní záruku. Potřeboval prachy.“

Mason zívl. „Má záznam, ne?“

„Dlouhej jak půl vaší ruky,“ odpověděl Holcomb. „Všechno vydírání. Masone, mám pocit, že jste převez toho chlapa a teď chcete převézt nás.“

„Jak jste na to přišel?“

„Nelíbí se mi, že tady mám toho chlápka pro padělání. Pro mě to vypadá na vydírání.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „ať Hansell promluví. Ať vám řekne, za co byl ten šek. Jestli to je vydírání, ať je zajištěn pro vydírání.“

„Už jsem vám to řek,“ zamumlal Hansell.

„Ne, neřekl,“ oponoval mu Mason. „Nikoho jste nejmenoval. Neřekl jste nic kromě obecných frází. Kdo je výrobce? Kdo byl…“

„Dobrá,“ vybuchl Hansell, „tak já vám to teda povím. Zašel jsem za panem Addisonem, že chci půjčit dva tisíce dolarů. Řekl jsem, že ty peníze potřebuju a Addison mi slíbil, že když si zajdu do kanceláře k Masonovi, můžu si tam vyzvednout šek.“

Mason se zeptal: „Addison vám ho nedal osobně?“

„Ne, řek mi, abych si ho vyzvednul u vás.“

Mason se usmál: „Vy jste šel za Addisonem, žádal jste ho o půjčku a on vás poslal ke mně do kanceláře pro šek?“

Hansell o tom přemýšlel více než minutu, pak řekl: „Nechte mě promluvit si s panem Addisonem po telefonu a já to dokážu.“

„Co? Tuhle historku, kterou jste právě vylíčil?“

„Jo.“

„Potom ta předchozí historka byla vymyšlená?“

„No… byla.“

Mason se obrátil na Holcomba: „Tady to máte, seržante. Teď přiznává, že předtím lhal. Já z toho mám dojem, že ten chlap se tu snaží něco zatloukat. Myslel, že když se mu podaří vyinkasovat šek, údajně podepsaný Addisonem a vyplněný na dva tisíce dolarů, že bude mít něco na Addisona. Podle mě je to celé součást nějaké vyděračské aféry.“

„To se mi zdá bláznivé,“ namítl Holcomb.

„No, koneckonců,“ řekl Mason, „tenhle člověk lže, alespoň pokud jde o ten šek. Buď je to padělek, nebo jde o počáteční kroky v přípravě nějakého vydírání.“

Seržant Holcomb prohlásil: „To je setsakramentskej způsob, jak se vypořádat s vyděračem. Nelíbí se mi to.“

„Mně je houby do toho, jestli se vám to líbí nebo ne,“ řekl Mason podrážděně. „Vytáhl jste mě sem na základě tvrzení šejdíře. Ten člověk má v rejstříku záznam, dlouhý jako vaše ruka. Teď připouští, že historka, kterou vám vyprávěl o mně a o šeku, byla smyšlená. Tím to pro mě končí.“

Mason vstal ze židle.

Hansell na něj pohlédl s koncentrovanou zlobou v očích. „Jste zatraceně mazanej, pane Perry Masone,“ řekl vztekle, „a budete litovat dne, kdy jste se pokusil mě takhle napálit.“

„Já že se pokouším vás napálit?“ podivil se Mason už s rukou na klice.

„Však vy to víte.“

„Ale,“ namítl Mason, „já myslel, že jste právě řekl seržantu Holcombovi, že jste měl co do činění s Addisonem a že vaše historka o mně byla vymyšlená.“

Hansell neodpověděl.

„Pokud chcete nějaké vyjádření od Addisona,“ podotkl Mason, „raději si s ním promluvte dřív, než bude mít tenhle člověk možnost dostat ho k telefonu.“

„To mi nemůžete udělat!“ zakvílel Hansell. „Mám právo hovořit s Addisonem po telefonu. Koneckonců, na šeku je jeho podpis.“

„Měl jsem za to, že podpis na šeku je okopírovaný,“ dodal Mason.

Seržant Holcomb jen opakoval: „Mně se to nelíbí.“

„I za předpokladu, že vaše podezření je oprávněné,“ připustil Mason, „mám za to, že policie moc nestojí o to, aby jí tu volně pobíhali vyděrači a snažili se uplatňovat své špinavé metody na vážených podnikatelích.“

„Kdybyste mi byl řekl o celé věci pravdu,“ namítl Holcomb,

„byl bych tohohle chlápka zabásl a udělal mu masáž ksichtu za to, o co se pokoušel. Ale takhle, ať se propadnu, jestli vím, na čí jsem straně.“

Mason se obrátil k Hansellovi a zeptal se ho otcovským hlasem: „Co to bylo, Hanselle, vydírání?“

„Jděte k čertu!“

„Seržant Holcomb z vás pravdu dostane,“ varoval ho Mason.

„Řek jsem vám, abyste táhnul k čertu.“

„Dobrá,“ řekl Mason srdečně a otočil se zpátky ke dveřím. Telefon na Holcombově psacím stole zazvonil. Holcomb hrábl po sluchátku a ohlásil se: „Jo, tady je Holcomb… Počkejte, Masone… Hej… Masone!“

Mason už byl v chodbě. Jen tak - tak se otočil a než stačily zaklapnout dveře, přidržel je za kliku a zeptal se: „Co je, seržante?“

„Je to něco, co by vás mohlo zajímat,“ odpověděl Holcomb. „Zatraceně, myslím, že vás to rozhodně bude zajímat!“

„O co jde?“ otázal se Mason.

„Volají z oddělení vražd,“ řekl Holcomb. „Vědí, že jsem sháněl Addisona. Podle hlášení, které právě obdrželi z policejního rádia, byl Addisonův společník v obchodním domě Treasury Chest, Edgar Z. Ferrell, nalezen mrtev na opuštěném ranči zhruba dvacet mil odtud. Ten člověk byl zřejmě zavražděn. Zastřelil ho někdo, kdo na něj číhal před domem. Střelil ho skrz okno.“

Mason zdvihl obočí a zeptal se: „Mají představu o tom, kdy došlo k vraždě?“

„Okamžik,“ řekl Holcomb.

Spustil ruku z telefonního mluvítka a optal se: „Kdy padl výstřel? Domnívají se, že v úterý večer… Dobrá, vydržte chvilku u aparátu, můžete?“ Holcombova široká dlaň opět přikryla mluvítko: „Pravděpodobně v úterý v noci.“

Mason rozšafně přikývl a obrátil se na Hansella. „Kde jste byl

v úterý v noci?“

Hansell vylítl ze židle: „Můj bože, jestli si myslíte, že na mě hodíte tohle! Vy špinavej, zrádnej, kluzkej pokoutní advokáte…!“

„Ale, ale,“ pohoršil se Mason, „takové výrazy, Hanselli. Já o vaší minulosti skoro nic nevím, ale pokud jste se živil vydíráním, doporučoval bych vám nechat toho a dělat pro změnu něco slušného – ovšem za předpokladu, že se dokážete zbavit tohohle obvinění z vraždy.“

„Já nejsem obviněn z žádné vraždy!“ zařval Hansell. „Ušili na mě boudu s falešným šekem, když jsem se pokoušel vydírat, a…“

Seržant Holcomb praštil sluchátkem do vidlice.

„Jsem velmi otřesen zprávou o Ferrellově vraždě,“ vážně pronesl Mason. „Neznal jsem ho, ale čas od času jsem v obchodním spojení s Johnem Racerem Addisonem. Předpokládám, že se ho to velice dotkne. Myslím, že bych se měl raději vrátit do své kanceláře.“

Seržant Holconb nedal ničím najevo, že by ho byl slyšel. Zamyšleně si prohlížel Hansella. „Víte něco o té vraždě?“ zeptal se.

Hansell téměř ječel, hlas se mu třásl zlostí a strachem. „Pro smilování boží, to dovolíte ty zlořečený hubě, aby vám nejen vkládala slova do pusy, ale i myšlenky do hlavy? Jste…!“

Seržant Holcomb se naklonil přes stůl, zeširoka se rozmáchl a udeřil Hansella pěstí přímo do obličeje. „Nedovolím vyděračům, aby se mnou mluvili takovýmhle způsobem,“ řekl.

Mason vykročil do chodby a tiše za sebou zavřel dveře.

KAPITOLA 9

Noční vratný v obchodním domě čekal u hlavních dveří. Mason mu silným tabulovým sklem ukázal svoji vizitku, vrátný přikývl, otevřel dveře a řekl: „Paní Ferrellová vás očekává.“

„A pan Addison,“ dodal Mason s úsměvem.

Vrátný zakroutil hlavou. „Pan Addison tu dosud není. Policie ho potřebovala.“

„Potřebovala ho?“ zeptal se Mason.

„Potřebovala, aby pro ně něco udělal.“

„Co?“

„Tedy, pane, předpokládám, že víte, co se stalo. Zdá se, že došlo k nehodě a vypadá to, že policie chtěla, aby jí pan Addison vysvětlil něco, co se týkalo pistole. Pokud mne omluvíte, myslím, že vám paní Ferrellová sdělí podrobnosti.“

„Pojďme,“ vyzval ho Mason.

Vrátný vedl Masona dlouhými uličkami pokladen, přikrytých protiprachovými povlaky, pak ho vyvezl výtahem do pátého patra a pokračoval chodbou, až nakonec došli k několika přepychovým kancelářím.

V kanceláři označené p. ADDISON a rovněž ve vedlejší, která měla na skle z mrazivých květů jméno p. FERRELL, svítila světla. Noční vrátný postoupil dopředu, formálně zaklepal na dveře, lehce pootevřel a ohlásil: „Pan Perry Mason.“

„Pojďte rovnou dál, pane Masone,“ vyzval ho ženský hlas. Hlas příjemně modulovaný a zároveň sytý, nepostrádající horní tóny. Mason otevřel dveře a vstoupil.

Lorraine Ferrellová ležela na pohovce u vzdálenější stěny pokoje. Když Mason vstoupil, odhodila lehkou přikrývku.

„Dobré jitro, paní Ferrellová,“ pozdravil Mason. Velkomyslně

mu poskytla letmý pohled na svoje nohy, pak si stáhla sukni, usmála se na něj a řekla: „To je od vás milé, že jste přišel. Pokoušela jsem se trochu uvolnit a uklidnit se. Kde je vrátný?“

Mason otočil hlavu a pohlédl přes rameno. „Právě vstupuje do výtahu.“

„To je dobře. Zavřete dveře. Pojďte sem, a sedněte si tady do toho křesla v čele pohovky.“

Zdála se zcela uvolněná a celkově klidná. Mason zavřel dveře a přešel ke křeslu, které mu označila.

„Tihle moderní ředitelé se dost hýčkají,“ podotkla. „Našla jsem přikrývku tamhle v zásuvce šatníkové skříně. Jsem přesvědčena, že můj manžel byl zvyklý dopřávat si po obědě malou siestu. Vím, že ho nikdy nebylo možné telefonicky zastihnout před třetí hodinou.“

Mason se zmohl na poněkud nezávazný úsměv. Zatímco mluvila, sledovala ho a pozorně ho odhadovala. Mason ji na oplátku rychle přelétl bystrým právnickým pohledem. Zaznamenal elegantní šaty, velké, oduševnělé oči, plné rty a linii šíje a krku.

Najednou řekla: „Nakolik musím být před vámi pokrytecká, pane Masone?“

„Proč nebýt přirozená?“

Nervózně se zasmála. „Přelétl jste mě jediným pohledem a pak jste odvrátil oči, jako byste mě zařadil do katalogu.“

„Zvyk,“ odpověděl Mason, a sáhl po svém cigaretovém pouzdru.

„Jaký zvyk?“

„Ten letmý pohled. Klientům se nelíbí, když na ně zíráte, a svědci jsou někdy upřeným pohledem vyvedeni z míry.“

„Nejste rád, když se vám podaří vyvést svědky z míry?“

„Jen nepřátelské svědky a jen u soudu.“

„Předpokládám, že nejsem nepřátelský svědek.“

„Doufám, že ne.“

„Můžete odhadnout člověka tak rychlým pohledem?“

Mason odpověděl: „Vždycky je třeba se o to pokusit.“

„Úspěšně?“

„Přijde na to. Advokát, který je často u soudu, musí mít rychlý úsudek. Zapisovatel čte jména navrhovaných porotců. Dotyčná osoba vstane ze sedadla v soudní síni, aby zaujala své místo v lavici porotců. Máte možnost ji pozorovat šest nebo sedm sekund. V těchto šesti nebo sedmi sekundách si musíte udělat rychlý úsudek o charakteru dotyčného, o jeho schopnostech reagovat na svědectví, na argumenty, o tom, jaký druh člověka to je, jestli je nepředpojatý, liberální, nebo naopak bigotní, dobromyslný, či nepřátelský. Jistě, máte možnost doplnit tento první dojem tím, že mu položíte několik otázek, ale člověk se zpravidla zatvrdí ve chvíli, kdy mu začnete klást otázky, takže jeho vystupování je více méně maskou. Snaží se přesvědčit vás, že je inteligentní a důležitý. Ví, že je v popředí veřejného zájmu a má přirozenou tendenci ukázat se v co nejlepším světle. Namlouvá si, že je něco jako soudce. Takže vaše nejlepší příležitost udělat si o něm úsudek je ve chvíli, kdy kráčí do lavice porotců.“

Uvolněně se zasmála. „Chcete, abych se prošla?“

Mason se náhle otočil a jejich pohledy se setkaly. „Ano.“

Jeho jednoslabičná odpověď ji poněkud vyvedla z míry. Pohodila hlavou, usmála se, vstala z pohovky a šla po kanceláři směrem od Masona. Její chůze prozrazovala, že si je vědoma své postavy, svých boků. Náhle se otočila, usmála se na Masona, došla pomalu k němu a znovu se posadila.

„Můj manžel mě k smrti nudil.“

„To jsem si domyslel.“

„Je mi líto, že musel odejít takovým záhadným a nepěkným způsobem. Pokud jde o konvence, dodržím patřičný smutek. Ve skutečnosti mám ale pocit, jako kdyby mi někdo sňal z beder obrovské břímě. Je to špatné?“

„Skutečně máte takový pocit?“

„Ano.“

„Pak bude lepší, když budete upřímná – ke mně.“

„Myslela jsem si, že ano.“

„Byla jste zamilovaná do svého manžela, když jste si ho brala?“

Odpověděla: „Pane Masone, dopustila jsem se největší chyby, jakou může žena udělat. Vdala jsem se pro peníze. Předpokládám, že kdybych byla méně – no, řekněme, méně žádoucí – mohlo být všechno v pořádku. Takhle jsem si mohla vybrat z mnoha nápadníků. Nemyslím, že bych některého z nich zvlášť milovala, ale jeden nebo dva na mě docela udělali dojem. Bohužel, ani jeden z nich neměl žádné peníze. Edgar Ferrell přistupoval k námluvám klidně a metodicky. Bývaly chvíle, kdy mě šíleně nudil, ale byl čestný a upřímný. Slíbil, že mi bude dávat štědrou apanáž. Slib splnil. To bylo vše. Jen apanáž, vážnost a nuda. Tenkrát jsem si neuvědomovala, jak naprosto a hrozně nudné to bude. Nevadilo by mi, kdybychom se vášnivě hádali. Kdyby mě chtěl bít, buď bych ho milovala, nebo k smrti nenáviděla. Ale on nic z toho neudělal. Byla to pořád ta neměnná, úmorná, tupá vážnost, která mi tak lezla na nervy, že bych křičela. Kromě toho se někteří z mých bývalých nápadníků, kteří mi nebyli lhostejní, ale nic neměli, uchytili v obchodním světě a podařilo se jim nadělat peníze.“

„Proč jste se s ním nerozvedla?“

„Za prvé jsem neměla žádnou záminku. Za druhé, kdybych se s ním chtěla bezdůvodně rozvést, došlo by pro mě ke zcela nevyhovujícímu majetkovému vyrovnání. A on se ke všemu ještě snažil svým nemotorným, těžkopádným způsobem flirtovat! Můj bože, pane Masone, kdybych jen měla tušení! Kdybych si bývala myslela, že má tolik chuti do života, že dokáže alespoň trochu podvádět, byla bych se vybičovala do té míry, že bych snad na něm našla něco romantičtějšího. Ale on byl jenom tupý,

neochvějný, spolehlivý manžel, ne moc chytrý, bez jakékoli představivosti, s těžkopádnou důstojností a s absolutním nedostatkem humoru.“

„Takže,“ řekl Mason, „když jste se tolik nudila, bylo jen přirozené, že jste začala také trochu flirtovat.“

Najednou ztuhla. Možná rozhořčením, možná se jen vnitřně nastražila.

„Nebo ne?“ zeptal se Mason nedbalým tónem, zapaluje si cigaretu.

„Ne,“ odpověděla. „Stlala jsem si svoji postel. Jen v ní jsem líhala, v žádné jiné.“

„Ani pokušení?“ dorážel Mason.

„Jistěže jsem měla pokušení. Dobrý bože, jsem jenom člověk. Toužím po dobrodružstvích. Chci být sváděna muži, kteří říkají vtipné věci, kteří na to jdou chytrým, odvážným, romantickým způsobem. Nesnáším jednotvárnou, nudnou pravidelnost manželského života, kde manžel bere svou ženu jako samozřejmost. Můj manžel měl myšlení účetního… Bože, jak bych si ráda promluvila s tou – druhou ženou –, která s ním měla sdílet to venkovské sídlo. Zajímalo by mě, jestli u toho manžel poskakoval jako frivolní Lothario, nebo zda jeho romantický přístup byl přízemně obchodní, jako když si namlouval mě.“

„Chcete cigaretu?“ zeptal se Mason.

„Ne, díky.“

Chvíli bylo ticho. Pak Lorraine Ferrellová prohlásila: „Jako manželka jsem byla věrná Edgaru Ferrellovi. Jako vdova budu věrná sobě.“

„Myslíte, že se znovu provdáte?“ zeptal se Mason.

„Rozhodně ne. Pro vaši soukromou informaci, pane Masone, dostala jsem značně velkou dávku manželství. Nějaký čas se bez něj obejdu.

Mám peníze – chci říci, budu mít peníze. Budu svobodná a nezávislá. Chci se věnovat vtipným, chytrým lidem. Hodlám cestovat, a – abych byla upřímná, mám chuť vzbuzovat v kořistnickém samci instinkt pronásledování. Pak se hodlám uvelebit na piedestalu a s povýšeneckou shovívavostí shlížet dolů na ty, kteří o mě usilují. Jestli smím přidat pár metafor, tak pokud přicválá na krásném statném bělouši nějaký rytíř a bude mě chtít uchopit do svých paží a odvézt, nehodlám se moc bránit. Pokud mi nebude proti mysli.“

Ve tváři měla zasněný výraz. Její zrak směřoval nad Masonovu hlavu, a upřeně sledoval strop. V očích jí zářilo určité radostné očekávání, jakoby už hleděla vstříc prožitkům, které právě vylíčila. Chvilku to vypadalo, jako kdyby hovořila sama k sobě a vůbec nevnímala advokátovu přítomnost.

„Ale,“ pokračovala, „nevezmu si ho, pokud nebude mít určité kvality, které – nu, je to těžké popsat, ale zjistila jsem, že velkou nectností všech mužů je to, že pokud vědí, že mohou mít nějakou ženu, berou ji jako samozřejmost. Muž, který je schopen se ucházet o ženu i poté, co ji už získal, je velice, velice vzácný jedinec. Je nedocenitelný.“

„Možná takového ani nenajdete,“ namítl Mason.

„Pak si víc užiji marným hledáním než v manželství s tím nepravým.“

„Mládí a krása jsou pomíjivé.“

„O důvod víc, abychom jich plně užívali, dokud je máme. V posvátném svazku manželském nejsou o nic méně pomíjivé. Jak jsme se vůbec dostali k tomuhle tématu?“

„Já jsem jen kladl otázky.“

„Velice osobní a konkrétní otázky.“

„Jde o poněkud osobní a konkrétní záležitost.“

„Dobrá, pojďme se chvíli bavit o vraždě.“

„Nebyla to sebevražda?“ zeptal se Mason.

„Zjevně ne. Byla to vražda. Policie udělala rekonstrukci zločinu. V tom domě není žádná elektřina. Edgar svítil v přízemí petrolejovými lampami. Když šel nahoru, zapálil si benzínovou svítilnu. Právě ji čerstvě doplnil. Vyšel nahoru do ložnice, kde nechal svůj kufřík. V přízemí byly zatažené závěsy, ale na okně v ložnici závěsy nebyly. Vstoupil do pokoje se svítilnou v ruce. Někdo, kdo čekal dole u auta, pečlivě zamířil revolverem ráže osmatřicet a zastřelil ho. Při rekonstrukci dráhy střely podle otvoru ve skle a výšky, v níž se vzhledem k podlaze v místnosti nacházela Edgarova hlava, získala policie přesný úhel výstřelu a našla místo, kde stál vrah – hned vedle kolejí, vytlačených v blátě pneumatikami automobilu. A naposledy pršelo v pondělí v noci.“

„Vyhořel v té svítilně všechen benzín?“ zeptal se Mason.

Svraštila čelo. „Ne, někdo ji musel zhasnout. Byla skoro plná. Ale je to jediný způsob, jak se to mohlo stát. Vrah nemohl do toho pokoje vidět ve dne ani v noci, pokud by tam Edgar nestál s hořící svítilnou.“

„Neměla jste žádné tušení, že manžel má ten dům na venkově?“

„Ani potuchy. Když jsem to uslyšela, nechtěla jsem tomu absolutně věřit. To jen dokazuje, že i takové dřevo jako Edgar Ferrell nepostrádá skryté mužské instinkty.“

„Myslíte, že to bylo hnízdečko lásky?“

Pohlédla na něj a zasmála se. „Nějaký důkaz?“

„Policie shání důkaz. Našli otisky prstů, s největší pravděpodobností ženské, po celém domě.“

„Máte nějaké tušení, kdo mohla být ta žena?“

Zavrtěla hlavou. „To je absolutně mimo mě. Nicméně, domnívám se, že to bude některá ze zaměstnankyň obchodního domu. Řekla jsem policii, že kdyby vzali každé z nich otisky, najdou mezi nimi určitě tu, kterou hledají.“

„Proč si to myslíte?“

„Protože znám Edgara. Edgar by nevěděl, jak na to se sváděním. Chybí mu iniciativa i zápal. Byl by nemotorný jako chromý kůň, poskakující na pastvě, když přijde jaro. Musela to být nějaká kočička z obchodu, u níž se zmohl na úspěch, když se náhodou nikdo nedíval.“

Mason pozoroval oharek své cigarety. „Chcete říci, že se zamilovala do vašeho manžela?“

Smích Lorraine Ferrellové byl sytý a hrdelní. „Pane Masone, prosím vás!“

„O co jí tedy šlo?“

„Co myslíte, že chtěla. Totéž co já. Peníze.“

Mason poznamenal: „Pak by zřejmě ukončila své zaměstnání v obchodním domě.“

„Máte pravdu, pane Masone, absolutní pravdu.“ Její úsměv byl blahosklonný. „Potom,“ pokračovala, „můžeme zúžit směr pátrání a urychlit věci. Podle mého názoru, všechno, co musí policie udělat, je poohlédnout se po nějaké dobře vypadající mladé ženě, která tu pracovala a dala výpověď.“

„Mám za to, že umístění takové mladé dámy do nějakého bytu je zavedený postup, nebo ne?“ zeptal se Mason.

Upejpavě odpověděla: „To nevím.“

„Člověk by mohl těžko očekávat od mladé ženy, bez ohledu na její ambice nebo výši platu, že by opustila město a žila na starém ranči bez příslušenství, bez elektřiny.“

Zamračila se. „To je pravda.“

Mason navrhl: „Sledujme tuto úvahu až k jejímu logickému vyústění. Jestliže by tam žádná mladá žena nežila, pak to muselo být místo konání schůzek.“

Lorraine Ferrellová svraštila obočí. „Jste nesmírně logický, pane Masone, asi máte pravdu. Vypadá to, že muselo jít o pletku s vdanou ženou, s někým, kdo měl čas pouze příležitostně a kdo si nemohl dovolit, aby ho viděli ve městě. To je ono.“

„Takže,“ poznamenal Mason, „máme řadu protichůdných stop.“

Lorraine Ferrellová si přehodila nohu přes nohu, objala koleno sepjatými dlaněmi, zamyšleně pozorovala vzorek koberce a řekla. „Budujete svou konstrukci krok za krokem. Předpokládám, že příštím krokem bude rozhněvaný manžel.“

Mason navázal: „Který sledoval svou hříšnou ženu do venkovského hnízdečka lásky, číhal venku, a když spatřil milence své ženy, stojícího u okna horní ložnice, neodolal pokušení stisknout spoušť. Pak ujel a hříšná žena zůstala v domě sama se zastřeleným milencem. Dělala, co mohla. Zhasla benzínovou svítilnu a věděla, že odtud musí zmizet. To mohla pouze jediným způsobem. Tím, kterým se sem dostala, vozem Edgara Ferrella.“

Lorraine Ferrellová pomalu, zamyšleně přikývla.

„Tohle všechno je pochopitelně podmíněno jedním faktem,“ dodal Mason.

„Jakým?“

„Že mi říkáte pravdu.“

Ani nezvedla zrak od koberce, který s takovým zaujetím pozorovala. V jejím hlase nebyla rozmrzelost, ani zlost. Mluvila prostě a přesvědčivě: „Já neumím moc lhát, pane Masone. Jednou nebo dvakrát jsem to zkusila, ale nejde mi to a nemám to ráda. Říkám vám pravdu. Je to snazší. Méně namáhavé. Jste právník – nevím, proč mě napadlo, že byste mě vysvlékl donaha, kdybych se pokoušela skrýt pod příkrovem lži. Říkám vám pravdu. Jste pravděpodobně jediný člověk na zemi, který ví, že nejsem zármutkem zkroušená vdova. Vykládám karty na stůl. Já…“

Ozvalo se zaklepání na dveře, pak se pohnula klika. Dveře se otevřely a v nich se objevil John Addison. Vypadal vychrtle a utrápeně.

„Buďte zdráv, Masone, díky bohu, že jste tu!“

„Co se stalo?“ zeptala se Lorraine Ferrellová.

„Ksakru, skoro všechno,“ odpověděl Addison. „Heleďte, já se v téhle kanceláři nevyznám. Pojďte ke mně. Mám tam láhev. Potřebuju si loknout.“

Addison vstoupil do své kanceláře jako první, otevřel skleněné dveře knihovny, stiskl západku a odstrčil na stranu celou polici s knihami. Na jejich místě se objevila řada lahví a malý elektrický výrobník ledu.

„Co si dáte?“ zeptal se.

„Skotskou se sodou,“ odpověděla Lorraine Ferrellová.

Mason přikývl. Addison položil na psací stůl tři sklenice, třesoucí se rukou do nich nalil skotskou a doplnil ji kostkami ledu a sodou. „Tohle světlo mě dráždí. Venku už se rozednívá, připadá mi žluté a mdlé a…“ řekl nervózně. Přešel k oknu, roztáhl těžké závěsy, pak se vrátil a zhasl. Slunce ještě nevyšlo, ale vydávalo už tolik světla, že bylo možné zřetelně rozeznat jednotlivé předměty v místnosti. Addison pozvedl sklenici: „Tak, na štěstí!“ A dodal: „Budeme ho potřebovat.“

Vyprázdnil dobrou polovinu sklenice.

„Co se stalo?“ zeptal se Mason.

Addison se spustil do velkého otáčecího křesla, vzal si z krabice na stole doutník, odřízl mu špičku, škrtl zápalkou a držel konec doutníku nad plamenem. Pomalu jím otáčel, aby se pravidelně rozhořel. Uhasil zápalku, odhodil ji do popelníku a řekl: „Edgar Ferrell byl zastřelen mým revolverem.“

„Vaším revolverem!“ vykřikla Lorraine. Addison vyčerpaně přikývl.

„Jak to?“ zeptal se Mason s chladně cynickým pohledem. Addison pozoroval konec svého doutníku, záměrně se vyhýbaje pohledu do očí svého advokáta a společníkovy manželky. Mason trpělivě čekal, až Addison zodpoví otázku. Lorraine se prudce nadechla a naklonila se dopředu, jako by chtěla něco říci. Zachytila Masonův pohled, opřela se zpátky do křesla a čekala.

Addison několikrát potáhl z doutníku a polkl další pořádný doušek skotské. „To je," pravil defenzivně, „jedna z těch drobných věcí, o kterých nikdy v běžném denním shonu nepřemýšlíte." Čekal, ale nikdo nic neříkal. „Ale," pokračoval Addison, „které se stávají proklatě důležitými, když se vynoří případ vraždy."

Zase bylo ticho.

„Tak tedy," řekl, a poprvé od okamžiku, kdy začal se svým vysvětlením, pohlédl na Masona, „vy se zabýváte vraždami jako já obchodováním. Zřejmě budete trvat na tom, že jsem vám tohle měl říci, když jsem s vámi mluvil poprvé. Vašemu uvažování to bude připadat zatraceně důležité. To proto, že jste zvyklý myslet v kategoriích, běžných pro případy vražd. Je to vaše práce. Mému uvažování se to jevilo prostě jako drobnost, která nemá absolutně žádnou důležitost."

„Už byste měl nechat toho okolkování," navrhl Mason, „a raději se vymáčknout."

„Když se Edgar chystal na ten svůj rybářský výlet, chtěl si vzít s sebou revolver. Půjčil si můj."

„Proč si ho nekoupil?"

„Ať se propadnu, jestli vím proč," odpověděl hořce Addison, „ale zhruba před třemi měsíci jsme si s Edgarem vyjeli na výlet. Chtěl jsem si trochu pocvičit míření, aby mi nezlenivěla ruka, a tak jsem si vzal revolver s sebou. Myslím, že Edgar nikdy předtím z revolveru nestřílel. Zajímalo ho to. Něco jsem mu ukázal, trochu jsem ho poučil o cvičné střelbě a to ho zaujalo, takže už se střílení nebál. Docela mu to šlo. Byl do střílení celý blázen. Když se rozhodl, že pojede na výlet, nemyslel na nic jiného než na můj revolver."

„Vy jste mu ukazoval, jak se střílí?" ptal se Mason.

„Ano."

„Učil jste ho to, co nazýváte cvičnou střelbou?"

„Ano.“

„Jinými slovy,“ pokračoval Mason, „vy máte značnou zkušenost ve střelbě z revolveru, je to tak?“

„Byl jsem členem družstva, které vyhrálo před pár lety Západní mistrovství.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „povězte nám o tom revolveru. Ale na rovinu.“

„No, to je všechno. Edgar si vypůjčil revolver. Policie ho našla na dně vyschlého koryta řeky. Zakopli o něj náhodou. Myslím, že za dne by ho nikdy nenašli, ale jak pročesávali řečiště v noci s baterkami, odrazily se paprsky svítilny od kovu a jeden policista si toho všiml.“

„Říkáte, že je to stejná zbraň, kterou byl zabit Edgar?“ zeptal se Mason.

„Zdá se, že policie si to myslí.“

„Kolik bylo v zásobníku nábojů, když ji našli?“

„Ani jeden. Z revolveru byly otřeny otisky prstů, než ho někdo zahodil, ale policie tvrdí, že se z něj nedávno střílelo. Docela bych s nimi souhlasil. Já jsem stále udržoval hlaveň bez poskvrny. Z revolveru se nedávno střílelo, ale nebyl vyčištěn. V hlavni jsou patrné zbytky střelného prachu.“

„To vypadá špatně, Addisone,“ pomalu hodnotil situaci Mason.

„Jak špatně?“ špitl Addison.

„Moc špatně,“ odpověděl Mason.

Paní Ferrellová se ozvala: „Jistě si, pane Masone, nemyslíte, že je vůbec možné, že by byl John Addison schopen…“

„Nejde o to, co si myslím já,“ přerušil ji Mason, „jde o to, co si myslí policie a co si bude myslet porota.“

Následovalo pochmurné ticho. Mason se zvedl z křesla. „Dobrá, lidičky. Udělám, co bude v mých silách, Addisone, abych dal vaše věci do pořádku. Do oběda vás zatknou. Až k tomu dojde,

nemluvte. Neříkejte jediné slovo. Dokážete si to zapamatovat?“

„Proboha, Masone, musím vysvětlit některé věci.“

„Pak budete muset vysvětlit všechno.“

„Co?“

„Můžete to udělat?“

Mason zabořil svůj zrak do Addisonových očí. Obchodní magnát se zavrtěl v křesle.

„Ne,“ odpověděl.

„Myslel jsem si to,“ pravil Mason a odešel, zanechávaje v kanceláři samotného Addisona s Lorraine Ferrellovou.

KAPITOLA 10

V osm hodin zastihl Mason Paula Drakea, jak studuje zprávy, rozložené na stole. V ruce měl elektrický strojek a při čtení se holil. Na rohu psacího stolu leželo nádobí, nesoucí neklamné známky toho, že si z nedaleké restaurace nechal poslat šunku s vejci, topinky a kávu.

Drake zvedl oči od holení, protáhl tvář do takové grimasy, aby napjal kůži na bradě, a pomalu si přejížděl mřížkou elektrického strojku po krku. „Nazdar, Perry. Jak to jde?“

„To bych rád věděl,“ odpověděl po pravdě Mason.

Drake měl na svém pracovním stole čtyři nebo pět telefonů. „Kde chceš začít?“ zeptal se, když položil elektrický strojek a cákal si na obličej vodu po holení, „s Addisonem?“

„Co je s ním?“

„Addison v tom lítá, Perry. Policie našla revolver. Věří, že jde o vražednou zbraň. Je to ráže osmatřicet a vražda byla spáchána rovněž osmatřicítkou. Z revolveru se nedávno střílelo, ale někdo vybral ze zásobníku všechny náboje. Pak zbraň zahodil. Padla na nějaké kameny. Měla pažbu vykládanou dřevem a když dopadla na skálu, kousek dřeva se odštípl. Někdo s ním musel pořádně mrsknout, to podle stop na skále.“

„A dál?“ ptal se Mason.

„Hodili sebou při zjišťování čísla. Je to Addisonův revolver. Ten chlap je zřejmě eso, pokud jde o střelbu z revolveru. To přivedlo policii na spoustu nápadů.“

„A byla to opravdu osmatřicítka?“

„Jasně. Změřili otvor, který udělala kulka ve skle, když procházela skrz. Je to pěkná, čistě udělaná díra, naprosto neporušená. Jenom díra a kolem ní paprskovité praskliny.“

„Co udělali s tím oknem?“

„Pěkně vyřízli sklo a vložili ho mezi dvě průhledné plastikové fólie. Nechávají si to jako důkaz.“

„Už našli smrtící střelu?“

„Pokud vím, tak ne. Soudní patolog na tom asi v tuhle chvíli pracuje. Kulka zůstala někde v hlavě. Ten chlap má jenom vstupní ránu, výstupní otvor chybí.“

„Ještě něco nového?“

„Měl jsem posezení se seržantem Holcombem.“

„Co chce?“

„Je celej divokej kvůli tomu echu, co jsem dal bankám. Tvrdí, že Eric Hansell je vyděrač a myslí si, že šlo o boudu, aby ses zbavil vyděrače, který ti otravoval klienta. Má za to, že tím klientem je John R. Addison.“

„Co jsi mu řekl?“

„Stál jsem na svým a tvrdil mu, že jsem dostal echo, které jsem v dobré vůli předal bankám a že pokud měl Addison něco s Hansellem, neměl jsem o tom tušení.“

Mason přikývl.

„Ale s tou vraždou určitě narazíš na tuhle otázku znova. A bude to fuška.“

„Narazím na spoustu otázek,“ poznamenal Mason.

„Radši mi už nic víc neříkej, Perry. Sám mám dost otázek k odpovídání.“

„Budeš jich mít ještě víc. Paní Laura Mae Daleová je matkou Veroniky Daleové. A Veronika Daleová momentálně pracuje v Addisonově obchodním domě na Broadwayi. Potřebuju informace o paní Daleové. Všechno, co můžeš zjistit o její dceři, Veronice Daleové, bude navíc.“

„Dobrá,“ řekl Drake unaveně. „Za patnáct minut se mi bude hlásit do služby několik mužů. Pošlu je na to.“

„Nechci žádnou neohrabanost,“ varoval ho Mason. „Nic

nápadného. To, co potřebuju, je jemná práce. Nechci, aby si ti lidé všimli, že se o ně někdo zajímá.“

„Neměj obavy,“ uklidňoval ho Drake. „Nevím sice, jak je voda hluboká, ale vím, že led je zatraceně tenký. Hoši patří k nejlepším v oboru.“

„Dobře, beru,“ pochválil ho Mason. „A teď pozorně poslouchej, co ti řeknu, Paule. Musíš si to zapamatovat pokud možno přesně.“

„Proč?“

„Abys věděl, co jsem neřekl.“

„Začni.“

„Tohle si necháš pro sebe,“ upozornil ho Mason. „Addison sebral Veroniku Daleovou, když stopovala. Přivezl ji do města. Získal z ní dojem, že jde o nevinnou mladou bytost už neexistujícího druhu. Předvedla mu syntetickou kreaci andělské nevinnosti, která se nosila v románech z konce minulého století.“

„V kolik hodin ji naložil?“ ptal se Drake.

„Někdy během večera.“

„Kde?“

„Ale, někde na východ od města,“ mávl rukou Mason.

„Pokračuj.“

„Addison hrál na otcovskou notu. Předváděl velice starostlivého a znepokojeného tatíka, ohromeného tím, jak ta mladá dívčina riskuje. Zkus se vžít do jeho postavení. Nahromadil už hodně prachů. Dává si setsakra pozor, kam položí nohu dřív, než došlápne. Sbalil tohle mladé, nevinně vyhlížející děvče, které jen tak mimochodem utrousilo poznámku, že jede stopem do cizího města, kde nikoho nezná, že nemá kam složit hlavu ani žádné peníze, a přijíždí v čase, kdy už dávno minula hodina večeře.“

„Jako detektiva by mě hrozně zajímalo,“ poznamenal Drake, „jak s tou neposkvrněnou nevinností dojela tak daleko.“

„Řekl jsem ti, že předstírala nemožné,“ odpověděl Mason. „Addison použil svého vlivu, aby jí zajistil pokoj v hotelu Rockaway. Doprovodil ji až k hotelu a pak se snažil z jejího života vycouvat.“

„A nevycouval?“

„To děvče sebrali na ulici pro potulku.“

„Na ulici?“

„Ano.“

„Pro rány boží, Perry, policie sbírá dívky na ulici jen za předpokladu, že dělají jednu věc, a to ji musí dělat setsakra otevřeně.“

„Já vím,“ poznamenal Mason, „ale existuje možnost, že to děvče chtělo, aby ho zavřeli.“

„Chceš říci, že nebyla –?“

„Možná, se jen tak snažila vypadat,“ nadhodil Mason.

„Ale proč?“

„Zatím nevím. Šel jsem ji osvobodit. Složil jsem kauci a dosáhl jsem zamítnutí případu.“

„Kdy?“

„Druhý den ráno.“

„A co bylo potom?“

„Potom mě navštívila její matka Laura Mae Daleová. Mimochodem, nechala mi falešnou adresu.“

„Co chtěla?“

„Vyrovnat můj honorář.“

„A zaplatila?“

„Ano.“

„Kolik?“

Mason se zakřenil. „Sto padesát babek.“

„Zlevněné zboží?“

„Výprodej před inventurou,“ odpověděl Mason.

„Předpokládám, že Addison zaplatil dalších pět set babek.“

„Žádal jsem tě,“ připomněl Mason, „abys pozorně poslouchal, co říkám, abys věděl, co jsem neřekl.“

„Oh, oh,“ poznamenal Drake.

„Matka,“ pokračoval Mason, „pochází z nějakého města na Středním západu, vzdáleného zhruba 50 mil od Indianapolis. Má tam restauraci. Dělá si velkou starost o svou dceru, která se vydala hledat dobrodružství do velkého a zkaženého světa. Dcera nemá tušení, že matka je tady. Matka nechce, aby se to dozvěděla. Chce jen vědět, jak se Veronika má, jestli se usadila, má práci, nebo jestli vyvádí z mladické nerozvážnosti hlouposti.“

„Jen z mladické nerozvážnosti?“ zeptal se Drake s úšklebkem.

„Jen z mladické nerozvážnosti,“ odpověděl Mason.

Z Drakeovy tváře zmizel úsměv. „Jen zasaď tu mladickou nerozvážnost do vhodné půdy a vyroste ti z ní pořádný koukol.“

„Opravdu zlaté žně,“ řekl Mason.

Drake se pořádně posadil.

„A teď,“ pokračoval Mason, „chci, abys zašel za Johnem Addisonem. Dřív, než ho policie zatkne. Ví, že pracuješ pro mě. Ať zavolá Veronice a řekne jí, aby šla s tebou.“

„Co potom?“

„Zaveď ji k Delle do bytu. Della se postará o ostatní.“

„Proč nezajdeš za Addisonem sám?“ zeptal se Drake. „Protože je možné, že už zanedlouho nebudu schopen ovlivňovat své příchody a odchody, Paule,“ zakončil Mason. A vyšel ven, zatímco Drake přemýšlel o jeho slovech.

KAPITOLA 11

Mason vešel do své soukromé kanceláře a nalezl tam poručíka Tragga, pohodlně usazeného v křesle pro klienty.

„Buďte zdráv, Traggu, jak jste se sem dostal?“

„Šel rovnou dovnitř,“ řekla rozzlobeně Della Streetová.

Mason se zamračil. „Vy víte, Traggu, že mám přijímací místnost.“

„Jistěže vím. Kdybych čekal v té přijímací místnosti, vy byste sem mezitím proklouzl dveřmi z chodby, Della Streetová vám mohla dát echo a vy byste mi zase mohl zmizet.“

Mason řekl unaveně: „Mám dnes spoustu jednání, takže doufám, poručíku, že to zkrátíte. Nemýlím-li se, policie považuje sama sebe za zvláštní třídu a necítí potřebu ohlásit se normální cestou.“

„Neradi čekáme v cizích kancelářích,“ přiznal Tragg s úšklebkem. „Plýtvá to naším časem a lidem to dává pocit nadřazenosti.“

„Který nechcete, aby měli?“

„Jsme radši, když jsou trochu v defenzívě. To víte, psychologie, Masone. Proč o tom zbytečně diskutovat?“

„Co máte na srdci, Traggu?“

„Doneslo se mi, že jste měl výstup se seržantem Holcombem.“

„Že by?“ zvedl Mason obočí. „To je pro mě novina.“

„Pro Holcomba ne.“

„Nevím, co si myslel Holcomb. Já jsem si myslel, že mu pomáhám.“

„Rozzuřil jste Hansella,“ přidal Tragg.

„To je ovšem neštěstí,“ podotkl Mason.

„Neměl jste to dělat, Masone. Když se Hansell rozzuřil,

rozhodl se, že všechno vyklopí. Přiznal se nám ke všemu.“

„Opravdu?“

„Opravdu.“

„Předpokládám,“ řekl Mason, „že seržant Holcomb tak toužil dostat se mi na kobylku, že slíbil Hansellovi beztrestnost za všechno s výjimkou vraždy, pokud mě do něčeho namočí.“

„Nevím, co mu Holcomb slíbil,“ odpověděl poručík Tragg. „Ale vím, že vás chtějí vidět na velitelství.“

„Kdo mě chce vidět?“

„Několik lidí.“

„Kvůli čemu?“

„Z jednoho důvodu,“ odpověděl Tragg. „Chtějí se vás zeptat na padělání.“

„Jaké padělání?“

„Šeku, který Hansell předložil v bance.“

„Byl to padělek, nebo ne?“

„Banka tvrdí, že ano.“

„Takže co?“

„Hansell tvrdí, že jste ho padělal vy.“

„Já že ho padělal?“

„Ano, vy.“

„No, to je něco!“ prohlásil Mason.

„To bezesporu je,“ poznamenal suše Tragg. Mason chvíli pozoroval policejního důstojníka a pak se zeptal: „Jste pořád v oddělení vražd, poručíku?“

„Jsem.“

„Jak je tedy možné, že poručík z oddělení vražd je sem poslán s úkolem tlumočit mi úřední pozvání, abych se dostavil na policejní velitelství a zpovídal se z obvinění, že padělám šeky?“

„Pracujeme na případu spolu,“ odpověděl Tragg.

„Vy a Holcomb?“

„Ano.“

„Holcomb býval v oddělení vražd.“

„Už není. Někdy vypomáhá, ale jinak je ve všeobecném oddělení. Vezměte si klobouk, Masone. Půjdeme na procházku.“

„Předpokládejme, že se mi nechce procházet.“

„To by pro vás mohlo být moc zlé.“

„To je výhrůžka?“

„Máte zatracenou pravdu, že je to výhrůžka,“ přiznal Tragg. „Koukněte, Masone, snažil jsem se být slušný. Máme vás v hrsti, jste obviněn z padělání. Padělal jste šek a dal ho Ericu Hansellovi.“

„Máte slovo gaunera.“

„Máme na to slovo gaunera,“ připustil Tragg unaveným hlasem, „a máme důkazy, které to na celé čáře potvrzují. A budeme mít ještě víc podpůrných důkazů. Je jich dost, abychom mohli rovnou vystavit žalobu. Narafičil jste na toho vyděrače parádní boudu, ale připletla se do toho vražda a teď se vám to vrátilo zpátky. Nebýt té vraždy, seděl jste na koni. Tak, jak se věci mají teď, sedíte na sudu prachu.“

Mason pohlédl na Dellu Streetovou a všiml si její tužky, poletující po stránkách těsnopisného bloku. Zapisovala rozhovor. „Co říká o tom šeku Addison?“

„Řeči obstarala banka, podpis je padělaný. Navíc to není moc zdařilý padělek. A váš přítel Addison vězí až po krk v potížích.“

„Jak to?“

„Máme důkazy, že zhruba v době, kdy došlo k vraždě, jel po silnici, která vede ani ne čtvrt míle od místa, kde byl spáchán zločin.“

Mason se snažil, aby jeho hlas zněl lhostejně. „Dobrá, Traggu, půjdeme se projít.“

Sáhl po svém klobouku. „Nějaké vzkazy?“ zeptala se Della Streetová. „Žádné,“ odvětil Mason. „Za chvíli budu zpátky.“

„Možná, že bude za chvíli zpátky,“ opravil ho Tragg.

KAPITOLA 12

Poručík Tragg otevřel dveře a pobídl Masona: „Běžte dál.“ Advokát vstoupil do velké, jednoduše zařízené místnosti. Na jednom konci dubového stolu seděl seržant Holcomb a nervózně žvýkal nezapálený doutník. Uprostřed stolu kouřil Eric Hansell se znovunabytým, drzým sebevědomím cigaretu. Na protějším konci zapisovala stenografka průběh rozhovoru. Seržant Holcomb se zašklebil, když Mason vstoupil. Poručík Tragg, který šel za Masonem, zavřel dveře a tiše řekl: „Posaďte se, Masone.“

Seržant Holcomb se obrátil k Hansellovi. „Teď chci, abyste opakoval, co jste nám právě řekl. Pusťte se do toho a vyprávějte přesně, co se stalo. Chci, aby to Mason slyšel.“

Hansell začal: „Bylo to vydírání, přiznávám to.“

„Jen pokračujte,“ pobídl ho Holcomb.

Hansell sáhl po nové cigaretě. Mason ho varoval: „Uvědomte si, Hanselle, že tihle lidé vám nemohou zaručit imunitu. Oni…“

„Hele, vy se do toho nepleťte,“ řekl Holcomb výhružně. „Tohle řídíme my! Až uslyšíte celou historku, budete zpívat jinou písničku.“

Hansellovy zelené oči krátce spočinuly na Masonově tváři. „Chytráku,“ pronesl posměšně.

„A vy,“ štěkl poručík Tragg na Hansella, „zavřete hubu a mluvte, jen když jste tázán, nebo když vás vyzveme, abyste mluvil, jinak ne! A teď dost komedie a do práce. Začněte mluvit!“

Hansell si zapálil cigaretu, zhluboka potáhl a spustil: „Čmuchám kolem a sháním různý informace. To je můj kšeft. Pokud narazím na něco, co nezvládnu, předhodím to Georgi Whittleyovi Dundasovi pro jeho sloupek drbů. Platí mi pár šupů. Nevyžil bych z toho, ale na druhý straně mám přístup k publicitě,

což mi zase dává možnosti pro větší vydírání.“

„Rozumíme,“ řekl Holcomb a dodal sarkasticky, „ovšem vy jste nikdy Dundasovi provizi nedal.“

Hansell byl zticha.

„Pokračujte,“ pobídl ho Tragg.

„Mám oči a uši otevřený na drobný informace, který sem přicházej – nic důvěrnýho, rozumíte. Jen ty věci, který se stejně dávaj tisku. Dostal jsem echo, že Perry Mason sem zašel osobně, aby dostal ven jednu holku, zašitou pro potulku. Přišlo mi divný, že by se drahej advokát obtěžoval tahat štětku z basy. Tak jsem se rozhod, že se na to mrknu. A fakt, opravdu přišel a dostal ji ven na kauci, kterou zátah z vlastní kapsy. Promluvil jsem si s chlápkem, co ji zabás. Řek mi to tak, jak to řek normálně novinářům. Sledoval jsem stopu k hotelu Rockaway, kde ta holka měla pokoj, a zjistil jsem, že ho dostala na přímej pokyn ředitele. Navštívil jsem ředitele hotelu. Řek jsem mu, že bych rád věděl, proč dělá laskavosti malejm, roztomilejm blondýnkám. Poslal mě k čertu. Tak jsem mu naservíroval, že tu blonďatou kočku sebrali pro potulku necelou hodinu po tom, co se ubytovala v jeho hotelu. To změnilo situaci. Logicky nestál o to, aby se jméno hotelu objevilo v tisku jako místo bydliště krásky, kterou sbalili pro potulku, a už vůbec nechtěl, aby se jeho žena dozvěděla, že ten pokoj jí zařídil von vosobně. Tak se sesypal a pověděl mi svoji verzi. Zavolal mu John Racer Addison a požádal ho, aby mu v hotelu rezervoval pokoj pro Veroniku Daleovou. Že von, Addison, přebírá všechny záruky. To byla pro mě trefa. Honil jsem malou rybku a dostal jsem hlavouna. Rozhod jsem se, že si promluvím s Veronikou Daleovou. Pokud šlo o Masona, byla opatrná, ale Addisona líčila jako vzor vší dobroty. Naložil ji v úterý večer, když stopovala, a ubytoval ji v hotelu. Šel jsem za Addisonem a vybalil to na něj. Měl strach. Dal jsem mu čas na rozmyšlenou a nechal mu tam číslo telefonu. Na to číslo mi zavolal Mason. Šel jsem ho navštívit.

Byl venku. Jeho sekretářka řekla, že se postará o můj klobouk. Položila ho na roh psacího stolu. Přišel Mason a mluvil se mnou v hádankách. Byl jsem vzteklej jako čert. Zved jsem se, že pudu a v mým klobouku byl šek na dva tisíce babek, podepsané Johnem Racerem Addisonem a vystavené k mým rukám. Za téhle okolností mě ani nenapadlo o věci pochybovat. Vlítnul jsem do toho a sám dones šek do banky. Nikdy jsem nic nepadělal. Jsem vyděrač – tak co?“

„Dobrá, dobrá,“ řekl poručík Tragg, „vraťme se k tomu, co zbývá. K té blondýně.“

„Pověděl jsem vám o ní.“

Tragg pohlédl významně na seržanta Holcomba a zeptal se: „Ví, proč se zajímáme o…?“

Holcomb zavrtěl hlavou.

„Trochu víc o té blondýně,“ opakoval Tragg.

„Kde naložil Addison to děvče?“ zeptal se Holcomb.

„Těsně za kaňonem Verde.“

„Jak daleko za kaňonem?“

„Deset nebo patnáct mil, alespoň podle toho, co říkala.“

„Jinými slovy, John Racer Addison jel v úterý večer po silnici od kaňonu Verde?“

„Jistě,“ odpověděl Hansell. „Musel, aby ji moh naložit. Přivez ji do města.“

„V kolik hodin?“

„Do hotelu dorazila kolem tři čtvrtě na deset a myslím, že zhruba o půl jedenáctý ji sebrali pro potulku.“

„Kde je to děvče teď?“

„To nevím. Ale vsadím se, že ji můžete najít přes Johna Addisona. Když takovej starej kozel začne projevovat otcovskej zájem o fešnou blonďatou šibalku, která si hraje na nevinnýho andílka – ksakru, nedejte se vysmát. Addison na ní visí jak vosa na bonbónu a vona ho viset nechává. Jestli si chcete tu historku

nechat potvrdit vod ní, stačí říct Addisonovi, aby ji navalil a hned tady bude.“

Tragg to shrnul: „Dobrá, Hanselle. Řekneme vám to na rovinu. Nemyslete si, že vám u obžaloby za vydírání dáváme beztrestnost jen kvůli vašemu osobnímu kouzlu nebo proto, že tolik toužíme nachytat Perryho Masona při levárně. Jste zatracenej špinavej podfukář. Jste lacinej ubožák a já osobně bych vám rád utřel ten roztlemenej úsměv z ksichtu pěstí. Jediný důvod, proč vám ty vaše žlutý zuby nevrazím do chřtánu je ten, že jste se připletl k vraždě. Jak už víte, Addisonův partner, Edgar Ferrell, byl v úterý večer zavražděn v domě, který leží zhruba čtvrt míle od silnice ke kaňonu Verde. Takže, kde naložil Addison to děvče? Myslím, kde přesně?“

„To vám neřeknu,“ odpověděl Hansell a zamyšleně pozoroval hořící konec cigarety. „Když budeme počítat dvacet mil od kaňonu Verde, kam se dostaneme?“

„Přesně proti místu, kde byl spáchán zločin,“ odvětil poručík Tragg.

„Takže to bylo tam.“

Holcomb poznamenal: „Celou tu dobu to neřekl. Co jste nám to vyprávěl předtím, Hanselle, že řeklo to děvče o muži, který ji svezl?“

„Říkal jsem vám, že uměla odhadnout auta. V noci poslouchala zvuk motoru a…“

„To je ono,“ zaradoval se Holcomb. „Jaký zvuk měl motor Addisonova auta?“

„Nojo,“ vzpomněl si Hansell, ale v tom mu náhle tváří přelétl výraz vypočítavé obezřetnosti.

Tragg, navyklý jednání s lidmi tohoto typu, si ten výraz vyložil správně. „Nezapomínejte, Hanselli,“ připomněl mu, „že dostáváte imunitu pouze na základě slibu, že řeknete stoprocentně všechno. Zkuste zamlčet jen jediné procento a máte na krku obžalobu pro

padělání. Při tom vás přece nachytali!“

Hansell se ohradil: „Já nic nezamlčuju, jen jsem přemejšlel.“

„Tak začněte mluvit,“ zpražil ho Tragg, „přemýšlení obstaráme my.“

„Už si vzpomínám. Tenkrát jsem tomu nevěnoval pozornost. Řekla mi, že si vybrala Addisona, protože jeho auťák měl drahej zvuk. Říkala taky, že přijížděl z vedlejší silnice. Byla klidná noc a vona slyšela zvuk motoru auta, jak se blížilo po cestě. Potom to vypadalo, jako když jedou kola přes dřevěnej můstek. Pak auto muselo jet do nějakýho kopce, přibližovalo se, bylo slyšet řazení rychlostí. Ten chlap vjížděl na dálnici pomalu a přeřadil na vyšší rychlost asi sto yardů předtím, než se dostal na její úroveň. Motor měl tichej, drahej zvuk, tak se postavila vedle můstku tak, aby jí bylo vidět do tváře a nahodila výraz andělský nevinnosti.“

„Vedle můstku,“ opakoval poručík Tragg. „Vedle můstku.“

„A Mason vám dal ten šek?“

„Mason mi dal ten šek. Dal mi ho do klobouku.“

„A Masonova sekretářka položila klobouk na psací stůl?“

„Ano.“

Tragg řekl: „Masone, už dost dlouho jste nás tahal za nos. Podám na vás žalobu pro padělání Addisonova podpisu na šeku. A předvolám Dellu Streetovou.“

„Na základě svědectví tohohle podvodníka?“ zeptal se Mason. „Máte setsakra pravdu,“ řekl Tragg, „je to podvodník, ale ta jeho historka dává smysl. Věděl jste, že když vyděrači jednou zaplatíte, že to nebude mít konce. Počítal jste s tím, že má záznam v rejstříku, a pokud by byl zatčen, jak předkládá padělaný šek, že ho zažalujeme a on už nikdy nebude mít možnost využít své informace. A co víc, nemohl nic moc vysvětlovat, protože byste ho měl mezi dvěma ohni. Buď by skončil jako padělatel, nebo jako vyděrač. Kdyby mlčel, šel by sedět za padělání. Kdyby mluvil, prokecal by se do basy za vydírání.“

Hansell se posměšně ušklíbl. „Chytrák,“ pronesl na adresu Masona.

„Proboha, držte hubu!“ okřikl ho naštvaně Holcomb.

Zazvonil telefon.

Holcomb k němu došel, zvedl sluchátko a ohlásil se: „Tady je Holcomb. Kdo…? Jo… co je s tím?“

Pojednou vytáhl doutník z pusy a mrštil s ním do plivátka.

„Znova, jak že to je?“ ptal se naštvaně.

Od namáhavého soustředění se mu zkřivila tvář. Pak řekl: „Dobrá,“ a praštil sluchátkem tak silně, že vidlice málem odletěla od přístroje.

„Potřebuju s vámi mluvit, poručíku,“ řekl Traggovi.

Tragg odpověděl: „Seženeme Addisona, zjistíme, kde je Veronika Daleová, vezmeme ji na tu silnici a uvidíme, jestli nám bude schopná přesně ukázat, kde ji naložil.“

Holcomb nadšeně přikývl.

„Když o tom přemýšlím,“ pokračoval Tragg, „myslím, že s tím počkáme do večera. Odvezeme ji do kaňonu Verde, aby se podívala na tu silnici zhruba za stejných podmínek, jako když stopovala.“

Mason se zeptal: „Hoši, chcete mě tu držet? Pokud ano, tak snad abyste dali dohromady žalobu a nechali si vystavit zatykač.“

„Jen seďte tam, kde jste,“ řekl mu Tragg zlověstně, „během dvaceti minut o vás bude postaráno, pane Masone.“

Holcomb poznamenal: „Konec konců, Traggu, nechceme nic dělat polovičatě. Radši bychom si měli Hansellovu výpověď ještě ověřit.“

Tragg odpověděl: „Je to typický Masonův fígl. Vím, že Hansell mluví pravdu. Vypadá to na Masona. Přesně takhle by to zahrál. Snažil se totiž chránit klienta. Když Mason začne chránit klienta, záleží mu čerta na tom, co dělá. Hájí klientovy zájmy. Dostal Hansella do situace, že ten chlap nemohl mluvit, nemohl

vydírat a nemohl to už nikdy zkusit znova.“

„No, pohovořme si o tom trochu,“ naléhal Holcomb, a když se mu podařilo zachytit Traggův pohled, významně mrkl.

Mason vstal a odstrčil židli. „Nemyslete si, že tady budu trčet, zatímco vy si tu pořádáte debatní kroužek. Najdete mě v kanceláři.“

„Zatkneme vás a odvedeme v poutech do žaláře,“ varoval ho Tragg.

„Jen si poslužte,“ odpověděl Mason. „A pozvěte fotoreportéry, ať máte nějakou reklamu, jestli chcete.“

„To je přesně to, co uděláme,“ vyhrožoval Tragg.

„To je dobře,“ řekl Mason a odkráčel z kanceláře.

Vzal si taxi a nechal se odvézt k administrativní budově, kde měl kancelář. Prošel chodbou, odemkl dveře, označené PERRY MASON – SOUKROMÉ a oslovil Dellu Streetovou. „Dello, měla byste se přepudrovat.“

„Cože?“

„Ten šek,“ připomněl jí Mason. „Oni z toho skutečně chtějí udělat případ. Hodlají vás dotáhnout před porotu a já chci, abyste nějakou dobu nebyla k zastižení. Já…“

Della Streetová mu vzrušeně skočila do řeči: „Šéfe, neměl seržant Holcomb telefonický hovor?“

Mason došel k zásuvce psacího stolu, prudce ji otevřel a spěšně vybíral dokumenty ze své soukromé složky. Uprostřed pohybu se zarazil a pohlédl na Dellu Streetovou.

„Měl?“

„U čerta, ano!“

Della Streetová vysvětlovala: „Chvátala jsem, jak jen to šlo. To totiž volala banka, že obvinění Erika Hansella z padělání je hrozným omylem, že podpis byl sice obtažen, ale John Racer Addison ho prohlásil za svůj. Původně podepsal šek tužkou, a pak ho z obavy, že by banka takový podpis neuznala, obtáhl tuší a

poslal šek sem do kanceláře, k předání Hansellovi.“

Masonovi chvíli trvalo, než informaci strávil, potom upustil papíry zpět do zásuvky, obešel stůl a vzal Dellu do náruče.

„Jak jste to dokázala vymyslet?“ zeptal se.

Držel ji tak těsně u sebe, že její hlas zněl přidušeně.

„Jednoduché, můj milý Watsone. Každý měl hlavu tak plnou vraždy, že jim nedošlo, že Addison ten šek ve skutečnosti nikdy nepopřel. Takže, hned jak poručík Tragg vypadl z kanceláře, sehnala jsem Addisona, požádala ho, aby zavolal banku a řekl jim, že se právě dozvěděl o zadržení Hansella pro pokus o inkasování padělaného šeku, že nejde o padělek, ale že šek je pravý, stejně jako Addisonův podpis. Řekla jsem mu, že ho to sice bude stát dva tisíce dolarů vyděrači, ale pokud by to neudělal, zavřou mu advokáta do vězení a bude ho to stát na účtu dva tisíce i víc.“

Mason pustil Dellu Streetovou, šel ke svému stolu, sedl si do křesla, zaklonil hlavu a rozesmál se.

„Udělala jsem to správně?“ zeptala se.

„Správně?“ opakoval Mason. „Udělala jste to výborně! Jenom jste porušila asi půl tuctu paragrafů trestního zákoníku.“

„Takže co?“

„Pokud by někdy na ten hovor přišli, určitě by vás zavřeli.“

Odpověděla: „Dobrá, tak ať se snaží. Věděla jsem, že riskuji, ale sekretářka, která jednou za čas neriskuje, je dřevo. A krom toho, mám na své straně nejchytřejšího advokáta ve městě.“

„Ten advokát,“ řekl Mason, „by byl bez své sekretářky jen vycpaný panák. Páni, Dello! Není divu, že Holcomb vypadal, jako kdyby si lokl tabákové močky. Byl vám v poslední době zvýšen plat?“

„Ano.“

„Dobrá, zvýšíme ho znovu,“ rozhodl Mason. „Jste den ode dne lepší. A teď mám pro vás další úkol. Běžte k sobě domů. Čekejte tam. Paul k vám přivede Veroniku Daleovou. Najděte nějaké

místo, kde bychom ji mohli schovat. Přijedu za vámi hned, jak budu moci, ale může to nějakou dobu trvat. Doufejme, že budeme mít štěstí. Budeme ho moc potřebovat.“

KAPITOLA 13

Perry Mason lehce zaklepal na dveře bytu Delly Streetové. Pootevřela dveře, podívala se, kdo to je, kývnutím ho pozvala dovnitř a tiše za ním zavřela.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se.

„Je dole v apartmá 13-B.“

„Byly s ní nějaké potíže?“

„Milá jako ovečka.“

„Měla jste ji tady?“

„Ano. Ale jenom chvilku. Bála jsem se, že by ji tu mohli hledat. Měla jsem ještě jednu návštěvu.“

„Koho?“

„Lorraine Ferrellovou.“

„Cože?“ podivil se Mason.

Kývla hlavou.

„Jak to?“

„Sháněla se po vás. Když vás nenašla v kanceláři, přijela sem. Zrovna jsem čekala Veroniku s Drakeovým člověkem, takže jsem se jí rychle zbavila. Je celá nervózní, chce s vámi mluvit. Tvrdí, že je to hrozně důležité. Šéfe, něco vám o té ženské řeknu. Je zamilovaná do Johna Addisona.“

„Ne!“

„Určitě.“

„Nedala nic najevo, když jsem s ní a s Addisonem mluvil.“

„Chcete říci, že jste si toho nevšiml. Takovéhle věci chtějí ženu.“

„Počkejte, Dello, to komplikuje situaci. Kdyby se dozvěděla o Veronice, mohla by žárlit.“

„Myslím, že o ní ví a že žárlí.“

„A co John Addison?“ zeptal se Mason. „Mohl by být zamilovaný do Lorraine?“

„Pokud jde o něj, nevím,“ odpověděla Stella, „ale s určitostí vím, že ta žena ho miluje.“

Mason se usadil na roh stolu, svraštil čelo a zamyšleně pohupoval nohou. „To by mohlo zkomplikovat situaci. Co Veronika?“

„Je pořád stejná. Addison jí řekl, že si přeje, aby odešla s Drakeovým člověkem a ona poslechla jako hodná ovečka. Žádné otázky, jen poslušnost. Když přišla sem, vysvětlila jsem jí, že pro ni sháním apartmá a až ho seženu, že tam bude muset být schovaná bez možnosti kohokoliv kontaktovat.“

„Řekla jste jí nějaký důvod?“

„Nebylo zapotřebí. Byla absolutně poddajná. Šéfe, ta žena nemůže být tak naivní.“

„Tuší, že to má něco společného s vraždou?“

„Řekla bych, že chvílemi vůbec nemyslí,“ odpověděla Della. „To přece není normální. Dívka jejího vzhledu se nutně musela setkat s tím, že jí muži dělali návrhy. Musela vědět, o co jde. Jestliže ji naloží bohatý majitel obchodního domu do auta, sveze ji, zajistí jí pokoj v hotelu, potom jí dá práci, kterou jí vzápětí vezme a pošle ji do apartmá, kde má žít odloučená a v tajnosti – neříkejte mi, šéfe, že by proti tomu normální dívka neprotestovala, byť by byla sebemladší a sebenaivnější.“

„Žádné známky vzpoury?“

„Jen sladká nevinnost,“ cukrovala Della, „ztělesněná nevinnost s velkýma očima.“

„Z hotelu Rockaway ji dostali bez potíží?“

„Ano. Policie po ní zřejmě ještě nezačala pátrat. Drakeovi lidé se ujistili, že hotel není sledován, pak ji poslali, aby zaplatila účet, sebrala své malé zavazadlo a odhlásila se.“

„Nepořídila si mezitím žádná další zavazadla?“

„Zřejmě ne. Většina žen by v její situaci přiměla Addisona, aby jim otevřel účet a koupila by si nějaké šaty. Ta dívka mi připadá jako sezónní cestovatel. Co dokáže udělat s těmi pár svršky, které má v tom malém kufříku, je prostě ohromující. Jistě, jsou to samé lehké věci, které se dobře balí. Ale šéfe, řeknu vám, v tom děvčeti je něco falešného.“

„No,“ řekl Mason, „půjdu a podívám se na ni. A podívám se pořádně. Apartmá 13-B?“

„Ano.“

„Jak dlouho ho můžeme držet?“

„Týden. Dívka, která ho pronajímá, je v Salt Lake. Zatelefonovala jsem jí a trochu jí vysvětlila situaci. Řekla jsem, že potřebuji ubytování pro svobodnou dívku, že jí zaplatíme dvacet dolarů denně a nahradíme veškeré případné škody. Vzala to.“

„Dobrá,“ řekl Mason. „Půjdu se podívat, jak si Veronika zvyká ve svém novém obydlí. Myslíte, že má tušení, že jsme ji stáhli z oběhu kvůli tomu případu vraždy?“

„Nevím, co si myslí,“ odpověděla Della Streetová. „Já tvrdím, že to hraje. Ta holka nemůže být tak pitomá!“

„Tak nevinná?“

„Tak pitomá.“

„Možná v tom městě, kde vyrostla, nemají vlky, co si při lovu jehňátek hrají na tatíky.“

„Mají filmy. Mají časopisy. Mají rozhlas. A pokud náhodou nemají vlky s otcovskými komplexy, kteří žijí v nádherných doupatech, pak se můžete vsadit, že nějaké vlky rozhodně mají.“

„No, půjdu se na to malé jehňátko podívat,“ rozhodl Mason.

„Chtivé jehňátko, pokud chcete znát můj názor,“ řekla Della Streetová, „bloudící kolem salaše, bezmocně bečící a vyhlížející svýma něžnýma očima vlka. Bože, já jsem hrozná! Ale myslím, že je to tak.“

Mason se usmál. „Podívám se tam.“

„Pokud dáte na mou radu, vezměte si svědka,“ prohlásila Della.

„Svědka nebo gardedámu?“

„Obojí.“

„Dostaneme se dál, když budu sám.“

„Mohl byste se dostat až příliš daleko. Nezapomeňte, šéfe, že nikdy nemůžete vědět, co bude povídat. A když to bude povídat s tím něžným nádechem okaté bezprostřednosti, tak…“

„Vyhrála jste,“ uznal Mason. „Vezměte si poznámkový blok a pojďte se mnou.“

Della Streetová popadla těsnopisný blok, nacpala ho do kabelky a doprovodila Masona o dvě poschodí níž, do apartmá 13-B. Mason zaklepal na dveře. Veronika Daleová je otevřela dokořán. Po tváři jí přelétl zvláštní výraz, ale jen jako záblesk. Bylo těžké říci, jestli je zklamaná, nebo překvapená.

„A jéje, pan Mason!“ řekla. „To je od vás hezké, že jste se přišel podívat na můj byt. Je to tu naprosto báječné. Nevím, jak vůbec někdy poděkuji panu Addisonovi za…“

Mason se protlačil dovnitř do bytu a poznamenal: „Napadlo mě, že si to tu prohlédnu.“

„Je to báječné. Je tu všechno.“

Della Streetová se nenápadně usadila do rohu pokoje a na koleně držela připravený těsnopisný blok.

Mason se zeptal: „Máte vůbec nějakou představu, proč jste tady, Veroniko?“

„Pan Addison slíbil, že se mi po něčem podívá. Říkal, že děvče nemůže žít v hotelu a zároveň pracovat – no, však víte, jak drahý je hotelový pokoj se všemi těmi službami. Chtěl mi najít nějaký byt. A pak mi poslal lístek, kde bylo napsáno, abych šla bez obav s tím, kdo mi ho předloží, že nemusím chodit do práce a abych udělala, co mi ten člověk řekne. Byl to podivný vzkaz, ale věděla jsem, že pan Adisson je rozčilený a přičítala jsem to tomu.

Napadlo mě, že to má něco společného se získáním bytu.“

„Víte, jak těžko se shánějí byty?“

Usmála se a pokračovala: „Já vím, že pan Addison má styky. Podívejte, co dokázal – jistě, s pomocí slečny Streetové.“

Mason navrhl: „Veroniko, pojďme si popovídat. Chtěl bych se o vás dozvědět něco víc.“

„Proč ne, pane Masone,“ odpověděla a hned dodala, „jistě.“

Mason jí přitáhl židli tak, aby byla naproti Delle Streetové. Usadil ji, sám si rovněž sedl, přehodil nohu přes nohu, zapálil si cigaretu a hloubavě se na ni zahleděl.

„Tak co je?“ zeptala se.

Mason odpověděl: „Veroniko, předpokládám, že jste vděčná panu Addisonovi?“

„Vděčná?“ zvolala. „Udělala bych pro něj cokoli! Myslím, že je to ten nejlepší člověk na světě.“

„To je dobře. Víte, jsem právní zástupce pana Addisona.“

Přikývla.

„A pan Addison má nepříjemnosti.“

„Nepříjemnosti? Pan Addison? Ó ne, pane Masone, to nemůže být pravda. Je tak milý. Je…“

„Má nepříjemnosti kvůli smrti svého společníka. A já bych teď, Veroniko, chtěl, abyste mi odpověděla na pár otázek.“

„Ano, pane.“

„Vy jste stopovala, když jste se seznámila s panem Addisonem?“

„Ano.“

„Jak dlouho jste stopovala?“

Zvedla ruku a začala počítat na prstech. „Pět dní.“

„Proč jste cestovala stopem?“

„Nevím, pane Masone. Najednou jsem měla neodolatelnou touhu vypadnout z toho malého města. Měla jsem pocit, že bych to už nevydržela ani jeden den. Nerada jsem opouštěla matku, ale –

tak to prostě je. Děvče si musí žít svůj vlastní život. Matka je spokojená, že se usadila v tom městečku s malou restaurací, ale mně se zdálo, že bych se tam zaživa pohřbila. Matka vede malou restauraci a já jsem jí pomáhala s obsluhou, vařením, mytím nádobí i s úklidem. Byla s tím vším spousta práce.“

„Výnosný obchod?“

„Ne, jen malá restaurace, kam občas někdo zašel. Měly jsme pravidelné zákazníky – řidiče nákladáků, a lidi, kteří byli celý den na cestách. A pak, pochopitelně, pár místních hostů. Téměř nikdy jsme nezavadily o opravdového turistu. Město bylo tak malé, že se v něm sotva kdo zastavil. Většinou pokračoval dál.“

„Když jste odjížděla, řekla jste matce, kam jedete?“

„Ne. Prostě jsem odešla.“

„A dala jste jí vědět, že jste se usadila tady?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Bojím se, že – no, já nevím. Bojím se, že by přijela a chtěla mě odvézt zpátky.“

„Kolik je vám?“

„Osmnáct.“

„Nemyslíte, že by se vás vaše matka mohla pokusit sledovat bez toho, že by věděla, kde jste?“

„Proboha ne. Neměla by tušení, jestli jsem odjela na sever, na jih, na východ nebo na západ.“

„Nemyslíte, že má o vás strach?“

„Pochybuju. Jsem dost stará, abych se o sebe dovedla postarat.“

„Veroniko, jak se vaše matka jmenuje a kde žije? Kde je to malé městečko, o kterém mluvíte?“

„Jmenuje se Laura – Laura Mae Daleová, ale neřeknu vám, kde žije.“

„Proč?“

„Vy byste jí napsal. Nechci, aby věděla, kde jsem. Mohla by mě odvézt nazpátek.“

„Řekněte nám alespoň, co jste dělala, než jste potkala pana Addisona.“

„Předtím, než jsem ho potkala?“

„Ano, bezprostředně předtím.“

„Měla jsem potíže.“

„Jaký druh potíží?“

„Obtěžovali mě.“

„Jak se to stalo?“

„Vždycky je to stejné. Snažila jsem se vybrat si auto. Odhaduji je podle zvuku motoru. Když stojíte po straně silnice, slyšíte motor auta na velkou vzdálenost. A pak vám pochopitelně hodně řekne vzhled. Pokud má na předku hodně chrómu a vypadá draze, otočím se tak, aby viděli, že chci svézt. Ale když je to nějaká kraksna, obrátím se na druhou stranu a zvednu bradu, aby si mysleli, že čekám na autobus. Někdy se zmýlím. Ten muž patřil k takovým omylům. Myslela jsem, že to bude v pořádku a přisedla jsem k němu do auta. Bylo už po setmění, takže jsem si ho nemohla pořádně prohlédnout. Téměř okamžitě, jak jsem dosedla, začal dotírat.“

„Vadilo vám to?“

„Dokud mě nezačal osahávat, tak – tak se mi to docela líbilo. Je to tak špatné, pane Masone?“

Della Streetová vzhlédla od svého bloku, zachytila Masonův pohled a dlouze na něj mrkla.

„Přijde na to,“ odpověděl Mason. „Proč se vám to líbilo, Veroniko?“

„Bylo to úplné jiné, než když na vás dotírá někdo na malém městě. Způsob, jakým k tomu přistupoval… a všechno. Bylo to – no, bylo to chytré. Pak mě začal osahávat, a já jsem chtěla křičet. Chtěla jsem okamžitě vyskočit z auta.“

„A co jste udělala?“

„Vypnula jsem zapalování a vytrhla jsem klíčky ze spínací skříňky. Auto pochopitelně zastavilo. Otevřela jsem dveře a vyskočila ven. Nemohl mě pronásledovat, protože nemohl prostě nechat auto uprostřed silnice a běžet za mnou.“

„A co jste udělala, když jste vyskočila?“

„Mrskla jsem po něm klíčky, a – no, to je všechno. Akorát jsem po něm mrskla klíčky.“

„Co bylo pak?“

„Povídal spoustu věcí, ale to muži dělají, když jsou zklamaní.“

„Kde,“ zeptal se Mason, „jste se tak poučila o mužích?“

„Já… mluvila jsem s lidmi.“

„Pokud jde o stopování, kde jste se naučila ten trik, jak se zbavit dotěry?“

„Jedna dívka mi to vyprávěla. Myslím, že tenkrát jsem dostala ten nápad se stopováním, pane Masone. Ta dívka byla jednou z toho mála cestovatelů, kteří se zastavili v restauraci a dali se se mnou do řeči. Sháněla místo, kde by přespala. Bože, pane Masone, ta ale měla kuráž. Měla jen dva dolary a padesát centů. Stopovala a chtěla v tom pokračovat. Řekla, že to nějak zvládne. Myslela jsem si, že dívka musí být – no, však víte, špatná, aby mohla dělat takovéhle věci. Ale ona mi vysvětlila, že to vůbec není pravda, že většina mužů je velice příjemných a někteří dokonce dají děvčeti peníze na cestu. Ptala jsem se jí i na ty špatné, a tak mi vyprávěla ten trik se zapalováním. Řekla, že kdykoli nasedne do auta, snaží se zjistit, kde je spínací skříňka. Když se věci vyvíjejí špatně, může vždycky sáhnout po klíčku, vypnout zapalování, vyskočit a čekat na další svezení.“

„A to je to, co jste udělala ten večer těsně předtím, než vám zastavil pan Addison?“

„Ano.“

„Pamatujete si místo, kde vás naložil?“

„Ano, hned u můstku.“

„Řekněte mi přesně, jak se to odehrálo.“

„No, vyskočila jsem z auta. Ten chlap byl hezoun a napovídal spoustu věcí, ale nakonec jel dál. Byla jsem vyděšená. Chvíli jsem se nesnažila nikoho zastavit. Myslím, že jsem šla pěšky asi míli nebo tak nějak, a vždycky, když jsem slyšela přijíždět auto, seběhla jsem ze silnice a schovala se v křoví. Bála jsem se, že by se ten člověk mohl vrátit.“

„Jak dlouho jste takhle pokračovala?“

„Muselo to být půl až tři čtvrtě hodiny.“

„Co pak?“

„Byla jsem unavená a došlo mi, že takhle to dál nejde. Sedla jsem si ze strany na můstek.“

„Kolik aut projelo, zatímco jste seděla?“

„Žádné. Auto pana Addisona bylo první za celou tu dobu.“

„Poslouchala jste zvuk motoru?“

„Ano. Vlastně, pane Masone, auto pana Addisona bylo někde na postranní cestě. Slyšela jsem, jak startuje. Pak jel po silnici, která byla asi souběžná s dálnicí. Slyšela jsem kola, jak jedou po dřevěném mostě a pak auto šplhalo do kopce k dálnici, zastavilo, a zase se rozjelo. Bylo slyšet, jak řidič řadí rychlosti, zvuk motoru a – no, byla jsem tak unavená, že bych riskla skoro všechno.“

Mason pohlédl na Dellu Streetovou. „Jak dlouho jste seděla na můstku, Veroniko?“

„Nevím. Čtyři, možná pět minut. V tu dobu nebyl na silnici příliš velký provoz. Je to jedna z hlavních silnic, ale zas ne ta opravdu hlavní.“

„Když jste tam tak seděla, neslyšela jste něco, co by připomínalo výstřel?“

„Výstřel ne,“ odpověděla. „Někdo tam měl potíže s autem. Třikrát nebo čtyřikrát mu střelilo do výfuku.“

„Kde?“ ptal se Mason.

„Na druhé straně silnice. Proboha, pane Masone, to mohlo být i auto pana Addisona. Nevím. Bylo to někde v tom okolí.“

„Slyšela jste střílet do výfuku?“

„Ano, pětkrát nebo šestkrát.“

„Popište ty výstřely,“ požádal ji Mason. „Byla to jedna silná rána a pak po krátké chvíli další, a –?“

„Ne, šly po sobě, téměř všechny najednou. Vzpomínám si, že mě to tenkrát zaujalo, protože obvykle slyšíte takovouhle sérii výstřelů do výfuku, když náklaďák sjíždí z kopce, nebo tak něco… Když někdo startuje auto a to střelí do výfuku, je delší pauza mezi… mezi výbuchy!“

Mason pozoroval její tvář. Čelila jeho pohledu s pokojnou otevřeností, s klidem absolutní nevinnosti.

„Nezmínila jste se o těch výstřelech do výfuku, když jsem s vámi mluvil poprvé.“

„Proboha, a k čemu by to bylo, pane Masone? Dělat vědu z nějakých výstřelů do výfuku?“

„Šly všechny po sobě?“

„Ano. První, po něm druhý, a pak tři nebo čtyři opravdu rychle za sebou.“

„A tím to skončilo?“

„Předpokládám, že ten dotyčný nastartoval auto.“

„A tohle bylo nějakou dobu předtím, než se objevil pan Addison?“

„Ó ano.“

„Jak dlouho?“

„Asi minutu, nebo tak nějak,“ řekla nevinně.

„O moc víc než minutu?“

„Nemyslím. Možná minutu, nebo dvě. Teď, když o tom přemýšlím, myslím, že to mohl být pan Addison, jak startoval auto. To…“

Ozvalo se bouchání na dveře, pak někdo zalomcoval klikou a

kopl dole do dveří.

„No tak, no tak. Otevřete!“ ozval se netrpělivý mužský hlas. „Otevřete, nebo vyrazíme dveře. Jménem zákona.“

Mason ještě rychle řekl: „Veroniko, chci, abyste pečlivě přemýšlela…“

„Co tady dělá policie?“ ptala se.

„Ty výstřely do výfuku,“ pokračoval Mason, „slyšela jste…“

Z chodby bylo slyšet hlas: „Nedělejte takový rámus, prosím vás. Tady je univerzální klíč.“

Klíč zarachotil v zámku. Do místnosti vešli poručík Tragg a seržant Holcomb.

„Ale, ale, ale,“ ozval se Tragg, „zkazili jsme vám vaše malé téte-á-téte, co?“

„Zkazili je to správné slovo,“ odpověděl Mason.

Holcomb věštil: „Myslím, že na tohle ho dostanem, poručíku. To je ovlivňování svědka obžaloby.“

Mason mu to s úsměvem vrátil: „Svědka obhajoby, pánové.“

„To si jen myslíte,“ řekl Tragg, „ale až řekne skutečnou pravdu, změníte názor. Věděl jste, že chceme to děvče vzít ven na silnici, aby nám ukázala, kde ji Addison naložil.“

„Ale až večer,“ namítl Mason.

„A co?“

„Ještě není večer.“

„Je to svědek obžaloby.“

Mason se znuděně obrátil na Dellu Streetovou: „S těmi mládenci nemá cenu se hádat, Dello. V takovou chvíli přicházíme na řadu my.“

Tragg se vítězoslavně usmál: „Zase omyl, pane Masone. V takovou chvíli odcházíte.“

Venku v chodbě složila Della Streetová svůj zápisník a prohlásila: „No, myslím, že tady jsme je předběhli.“

„Těžko říci,“ odpověděl Mason. „Tragg sice neví, co nám

Veronika řekla, ale zároveň ví, že to máme ve stenogramu.“

„Zeptá se jí na to.“

„Pořád nebude vědět, na čem je. Až skončí s kladením otázek, bude Veronika trochu vyděšená, ovšem, pokud není tou nejprohnanější lhářkou v sedmnácti státech.“

„Podle mého názoru,“ poznamenala hořce Della, „jich klidně může být osmnáct.“

„To je to tak zlé?“

Della Streetová zlostně mačkala knoflík výtahu. „Celé to povídání kolem výstřelů do výfuku staví Addisona do opravdu špatného světla.“

„O tom není sporu,“ připustil Mason. „Ovšem, svým způsobem se do toho světla Addison postavil sám.“ Vstoupili do výtahu, vyjeli dvě patra a šli chodbou k bytu Delly Streetové. Della zastrčila klíč do zámku a chtěla jím otočit. Když to nešlo, divila se: „Co s tím zámkem může být? Já…“ Znovu zalomcovala klíčem. „Nejde otočit.“ Zakončila svůj neúspěšný pokus. Po ní zkusil klíč Mason. „Probůh, Dello, to vypadá, že je odemčeno.“ Stiskl kliku a dveře se otevřely.

„No, ať se propadnu,“ řekla Della. „Asi jsem při odchodu zapomněla uvolnit pružinovou západku. Nechala jsem ji zajištěnou, abyste se dostal dovnitř v případě, že bych právě telefonovala.“

„Asi ano. Nevzpomínám si, že bych vás viděl západku uvolňovat.“

„No, ale měla jsem. Vždycky to dělám.“

„Je těžké, vyvolat si zpětně rutinní záležitosti,“ řekl Mason, „ale asi jste to neudělala. Teď už to není podstatné. Stojíme před problémem, jak dát Addisonovi šanci. Věci vypadají dost černě. Jeho auto tam bylo asi přesně v tutéž dobu, kdy došlo k vraždě. Ten člověk byl zabit jeho revolverem. Svědectví ho postaví do špatného světla, pokud jde o čas, kdy byly vypáleny výstřely.

Navíc máme svědka, který potvrdí, že rány šly rychle za sebou. Můžete si představit, jak policie postaví svou verzi případu. Addison, zkušený střelec, stojí u svého vozu. Ferrell je nahoře v pokoji. Addison si opře ruku o dvířka auta, možná poklekne a podepře ji o kapotu. Pečlivě zamíří, stiskne spoušť a vystřelená kulka zasáhne oknem Ferrella rovnou do hlavy. Pak se klidně otočí, vyprázdní revolver, otevře bubínek, vybere prázdné nábojnice, strčí si je do kapsy a revolver zahodí.“

„K čemu ten nápad s vybíráním nábojnic?“ ptala se Della Streetová.

„Osoba, která vraždila,“ odpověděl Mason, „si zřejmě myslela, že když policie nebude mít náboje, které byly v revolveru, nebude moci dokázat, že olověná slitina smrtící kulky byla totožná se slitinou ostatních střel. Tím pádem vlastně nebude schopna s určitostí prokázat, kterou zbraní byla spáchána vražda.“

„Připadá mi dost zvláštní, že člověk zahodí revolver na místě zločinu. Policie přece může podle čísla zbraně zjistit, komu patřila.“

Mason připomněl: „Nesmíte zapomínat, co zdůrazňoval Addison, že zbraň by pravděpodobně vůbec nebyla nalezena, kdyby to tam policie nepročesávala v noci, kdy se paprsek svítilny odrazil od kovu. Addisona překvapilo, že se revolver našel. Bylo to štěstí, že ho policejní baterka zachytila – nebo neštěstí, přijde na to, z jaké strany se na to díváte.“

„Vy si nemyslíte, že ho Addison zabil?“

Mason odpověděl: „Addison není ten typ. Je impulzivní, popudlivý a nervózní. Ale je zvyklý zvažovat důsledky.“

Mason se uvelebil do obyčejného čalouněného křesla s polštáři potaženými látkou a sáhl pro cigaretu. Vtom zazvonil telefon.

Della ho zvedla a řekla. „Ano… haló… oh, nazdar, Paule… ano, je tady.“ Podala Masonovi sluchátko: „Drake chce s vámi mluvit.“

Mason vzal telefon i sluchátko do jedné ruky, druhou sáhl po zápalce, zapálil si cigaretu a pronesl směrem, kde mohlo být mluvítko: „Ano, nazdar, Paule.“

Drake řekl: „Perry, zbav se dole Veroniky. Policie je na cestě. Chce zmáčknout Dellu. Mají tušení…“

„Pozdě, Paule. Už tady byli,“ odpověděl Mason.

„Našli něco?“

„Ano, Veroniku.“

„Ouu! Bude mluvit.“

„Tak ať mluví. Holcomb a Tragg se jí ujali v…“

„Perry, oba kvůli něčemu hrozně soptí. Mohli opravdu narazit na stopu a Holcomb by se nezdráhal tě do něčeho namočit. Buď opatrný.“

„Budu,“ slíbil mu Mason a zavěsil. Della Streetová od něj vzala telefon a položila ho na sekretář.

„Paul Drake dostal nápad, Dello,“ řekl Mason. „Myslí, že Holcomb by se mohl pokusit něco na mě ušít. Jestli někdo otevřel vaše dveře univerzálním klíčem, nebo jestli jste nechala otevřeno, výsledek je tentýž. Musíme se tu porozhlédnout.“

„Přece si nemyslíte, že…“

„Sem umístili mikrofon,“ dokončil Mason. „Pojďme hledat.“ Začal se dívat za obrazy, po zdech, přemístil čalouněné polštáře. Della mu pomáhala.

„Nemůžu nic najít,“ řekl Mason pomalu. „Pořád mi to nejde do hlavy,“ nadzdvihl polštář velkého křesla. „Jéje,“ zvolal. Della k němu přiběhla: „Co je?“ Pod polštářem se jak v hnízdě kupilo šest prázdných nábojnic z osmatřicítky.

„Co je to?“ zeptala se Della.

„Tohle,“ odpověděl Mason, „představuje podvržené důkazy, Dello.“

„Myslíte, že je sem dal seržant Holcomb?“

„Pokud v tom křesle neseděla Veronika a neschovala je tam

ona – nebo Lorraine Ferrellová. Říkala jste, že tu byla?“

„Ano, ale jen chvilku.“

„Byla někde blízko křesla?“

„Ano, seděla v něm, ale ne dlouho, jen pár sekund.“

„A Veronika v něm také seděla?“

„Ano.“

Mason svraštil čelo.

„Co budeme dělat?“ ptala se Della.

„Pokud je to past, měli bychom zavolat na policejní ředitelství a oznámit jim nález nábojnic. To by postavilo seržanta Holcomba tam, kam patří. Jestliže to ale není past a někdo tu odložil důkazy, vynasnažíme se jich zbavit, aniž by nás při tom chytli.“

„A co když nás přistihnou, jak se zbavujeme důkazů?“

„Pak jsme nahraní.“

„Jak poznáte, jestli to je past, nebo ne?“

„V tom je ta potíž. Teď bych si přál vědět, jestli jste zamkla dveře, než jsme šli dolů do apartmá 13-B.“

„Já také.“

„Mohla jste na to prostě zapomenout?“

„Ano.“

„Radši si budu myslet, že jste zapomněla zamknout,“ rozhodl Mason. „Jenom jsme za sebou zabouchli. Nevzpomínám si, že bych vás viděl uvolňovat pružinovou západku na zámku.“

„Co se stane, když zavoláte policii a oznámíte jí, že jste našel ty prázdné nábojnice tady v bytě?“ zeptala se Della Streetová.

„Tím zatluču našemu klientovi hřebík do rakve, Dello. Kdybych se snažil zatajit důkazy, nebyl bych takový pitomec, abych je dával k vám do bytu. Ale čtenáři novin to takhle brát nebudou. Titulky na prvních stranách budou hlásat: Addisonův advokát vydává důkazy! Policie nalezla prázdné nábojnice v bytě Masonovy sekretářky!“

Della Streetová se otřásla: „Proboha, šéfe, když o tom mluvíte,

tak je přímo vidím.“

Mason pokračoval: „Jestli je to past nastražená policií, já se pokusím vynést důkazy z bytu a oni mě při tom chytnou… Máte tu nějakou pořádnou gumu, Dello?“

„Ano, tlusté pásky, které používáme na převazování kopií. Vzala jsem jich několik z kanceláře.“

„Dejte mi jich pár.“

„Co chcete dělat?“

„Pokud je to past,“ řekl Mason, „pokusím se dostat nás z ní ven. A přineste také nějaký provázek, Dello, prosím vás.“ Mason vzal židli a odnesl ji k oknu. Otevřel ho, připevnil gumové pásky ke dvěma svislým tyčím v opěradle židle a prohlásil: „S něčím podobným jsem býval považován za slušného střelce, Dello.“ Vložil jednu z prázdných nábojnic do improvizovaného praku a otřel z ní všechny eventuální otisky prstů. Napnul gumu, zamířil do vzdáleného rohu vedlejší stavební parcely a pustil. Nábojnice se ve vzduchu točila a třpytila, ale elegantně se snášela na vedlejší pozemek. Mason naložil stejným způsobem s ostatními pěti, pak rozebral prak a zavřel okno.

KAPITOLA 14

Mason přecházel po své kanceláři a mluvil s Paulem Drakem. „Počkej, Paule, ta žena musí někde být. Za moje peníze drží v rukou chybějící kus skládačky. Jen tak na okraj, aby sis udělal představu, šek, který mi dala na banku v Indianapolis, je falešný. Volal jsem do banky, aby mi dali její adresu. Nemá tam žádný účet. Nikdy o žádné Lauře Mae Daleové neslyšeli."

„Nemůžu ji najít," namítal Drake.

Mason zase začal přecházet.

„Co se stalo s Veronikou?" zeptal se Drake.

„Právě to začínalo být zajímavé, když se společnost rozpadla."

Zazvonil telefon. Mason zvedl sluchátko, řekl „Haló," a uslyšel hlas Delly Streetové, která říkala: „Dívala jsem se z okna, šéfe. Všichni někam odešli. Veronika si nesla svůj kufřík a odjela v policejním voze."

„A nikdo vám nepřišel prohledat byt?"

„Zatím ne."

„Dobrá, Dello, průběžně mě informujte. Zdržím se ještě nějakou dobu v kanceláři."

Mason zavěsil telefon a posteskl si: „Všichni odešli. Veronika s nimi. To je naposled, co jsme ji viděli, než ji použijí jako svědka."

„Co uděláš s Addisonem?" zeptal se Drake. „Bude vyprávět svou verzi?"

„Do té doby, dokud tam nebude stát jako svědek, tak ne."

„Takže jde do tuhého."

Mason přikývl.

„Pokusíš se věci zdržet?"

„Mám z toho strach, Paule. Addison už moc dlouho nevydrží

těm tlakům vzdorovat. Zlomí se. Buď se složí nervově, nebo odhodí veškerou opatrnost a začne mluvit.“

„Co se stane, když začne mluvit?“

„Není rozhodně v postavení, kdy by si to mohl dovolit, Paule.“

„Neudělal to, že ne?“

„Ne.“

„Nemůže říct pravdu?“

„Dost dobře ne.“

Zazvonil telefon. Mason ho zvedl a řekl: „Haló… ano, právě je tady. To je pro tebe, Paule.“

Drake vzal telefon a ohlásil se. Chvilku poslouchal, pak se zeptal: „Jak to…? Oh, ano… počkejte chvilku, zeptám se… cože?… no, ať se propadnu!… spojte mi ho, ať si s ním promluvím… nazdar, Franku… cože… jak to skončilo?… Dobrá. Buď na místě.“ Drake zavěsil a řekl Masonovi: „To je divné.“

„Co?“

„Policie má dalšího svědka. Chlapíka, který žije asi půl míle od toho ranče. Z místa, kde bydlí, tam sice nemůže vidět, ale ví, že dům změnil majitele. V úterý v noci slyšel šest výstřelů, přicházejících z okolí ranče. To víš, Perry, je to ta stará písnička. V době, kdy slyšel rány, si myslel, že to střílí do výfuku náklaďák, který zpomalil na dálnici, ale jeho žena trvala na tom, že někdo opravdu střílel. Tak si poznamenal čas.“

„Kolik bylo?“

„Přesně deset minut před devátou.“

„Něco o tom, jak šly rány za sebou?“

„Ano, ozval se jeden výstřel a téměř bezprostředně za ním druhý. Pak v intervalu dvou, nebo tří sekund, zbývající čtyři.“

Mason si zapálil cigaretu a zamyšleně pozoroval plamen zápalky.

„Ještě jedna věc,“ poznamenal Drake. „V obchodním domě pracuje mladá žena, roztomilá dívka, jak se mi doneslo, oplývající

ladnými křivkami a elegancí. Edgar Ferrell ji požádal, aby za ním přijela v pátek večer na ranč. Řekl, že když přijede a pohovoří si s ním, bude to pro ni znamenat hodně. Slíbil jí místo vedoucí osobního oddělení.“

„V pátek večer?“ zvolal Mason.

„Ano.“

„Jak se jmenuje, Paule?“

„Merna Raleighová.“

Mason řekl: „Chci s ní mluvit.“

Drake zavrtěl hlavou. „Nemáš šanci, Perry. Mluvila s mým člověkem a pak hned s policií. Ta ji hlídá jako drak princeznu. Vsadím se, že se k ní nedostaneš. Ale můj člověk z ní vytáhl všechno, ještě než to řekla policii. Právě sepisuje v kanceláři hlášení. Chceš s ním mluvit?“

„To si piš,“ odpověděl Mason.

Drake navrhl: „Dojdu pro něj. Sedí u mne v místnosti.“ Vyšel z Masonovy kanceláře, prošel chodbou, a za chvíli se vrátil s pohledným mladým mužem, ostříhaným nakrátko. Vypadal schopně, byl to ten typ, který se rozhodně musel líbit ženám.

„Frank Summerville,“ představil ho Drake. „Je to můj džigolo. Vypouštím ho na případy, kde je třeba pohovořit s citlivými mladými ženami. Poslal jsem ho do obchodního domu, aby předstíral, že je zákazník a poslouchal cvrkot.“

Drake kývl na Summervilla: „Pověz mu, co jsi zjistil, Franku.“

Summerville si neodpustil typické dramatické gesto. Dlouhými, štíhlými prsty si prohrábl tmavé, lesklé vlasy, které se mu skládaly do přirozených vln, a odhodil je z čela. „Pan Drake mi uložil, abych se pohyboval po obchodním domě, občas koupil nějakou tretku, vyptával se a snažil se přimět děvčata k tlachání. Logicky jsem si vybíral pulty, kde nebylo moc co dělat a vyhýbal jsem se rušným místům.“

Mason přikývl.

„Diskrétně jsem se ptal, jestli Ferrellova smrt, tak, jak o ní psali v novinách, bude mít za následek nějaké změny. Dívka u pultu s toaletními potřebami mi řekla, abych tu otázku radši položil Merně Raleighové z úseku plnicích per – a významně se zaculila. Tak jsem šel na druhou stranu obchodního domu, k pultu s plnicími pery, obhlédl Mernu Raleighovou, což je šikovná rusovláska, a přichystal jsem se na ni.“

„Jak to vypadalo?“

„Začal jsem si prohlížet plnicí pera a hrál jsem náročného zákazníka. Různě jsem je zkoušel a přitom jsem mluvil o tom, co se stalo a jestli to bude mít nějaké následky v obchodním domě, a tak dál. Nerad to říkám, ale prokoukla mě. Všimla si, jak chodím kolem ostatních pultů a rovnou se mě zeptala, jestli jsem detektiv. Normálně bych se jí vysmál a popřel to, ale něco ve způsobu, jakým to řekla, mě přivedlo na myšlenku, že bude lepší se přiznat. Koneckonců, stejně to věděla. Řekl jsem jí, že jsem detektiv a ona se mi pak svěřila, že o věci přemýšlela. Nevěděla, jestli s tím má jít na policii nebo ne, ale jelikož jsem detektiv, že mi to poví.“

„A o co šlo?“

„Řekla, že Ferrell za ní přišel v pondělí ráno a byl celý rozjařený. Vždycky se zastavil u jejího pultu, aby proflákal část dne, ale v poslední době začal být důvěrnější. Přešel za pult, položil jí ruku na rameno, pak sjel po zádech a plesknul ji přes boky.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Mason. „Co bylo dál?“

„Chvíli si s ní povídal a pak se jí zeptal, jestli by si chtěla zlepšit postavení, což přirozeně chtěla. Myslela si, že ji hodlá svádět, ale nebyla si zcela jistá. Byla zvědavá, kam až by musela jít. A jak mi řekla zcela otevřeně, zvědavá, jak daleko by byla ochotná jít.“

„Líbil se jí?“

„Zřejmě jí nic neříkal ani tak, ani onak. Byl jedním z šéfů. Je

zaměstnaná už nějakou dobu a tak se vyzná. Její matka pracovala v obchodním domě léta, byla jednou z držitelek zaměstnaneckých akcií. Zemřela před pár roky a rusovláska se musí starat sama o sebe. Podle mě jí to jde docela dobře. Myslím, že byla ochotná to s Ferrellem táhnout, pokud by splnil, co slíbil.“

„A co jí vlastně slíbil?“

„Řekl, že bude šéfovat osobnímu oddělení, že jí podstatně zvýší plat a že chce, aby byla v pátek večer v jeho venkovském sídle, ale nikomu o tom ani muk. Chtěla vědět, kde má to venkovské sídlo, tak jí namaloval plánek.“

„Máte ten plánek?“

„Ne. Měl jsem ho. Merna mi ho dala, ale než jsem odešel, musel jsem se přiznat, že nejsem policejní detektiv, ale soukromé očko. Ta malá ďáblice mě přinutila, abych jí plánek vrátil. Chystala se jít na policii a nechtěla se jim přiznat, že svou historku vyprávěla nejdřív soukromému detektivovi. Za těchto okolností jsem se rozhodl, že bude lepší nechat věci tak, jak jsou. Ale zatraceně dobře jsem se na ten plánek mrknul. Myslím, že mluvila pravdu.“

„Podle čeho tak soudíte?“

„Podle spousty věcí. Mají tam papír, na kterém si zákazníci zkoušejí pera, a ten plánek byl nakreslen právě na takovém papíře. Ověřil jsem si to i na vodotisku a navíc, písmo rozhodně nebylo ženské. Byl to typ písma, který odpovídal Ferrellovi. Býval účetním a číslice byly vyvedené tak úhledně, jak jen to jde.“

„Jaké číslice?“

„Vzdálenosti. Napsal jí podle tachometru vzdálenost od obchodního domu, čísla silnic, nakreslil, kde má odbočit a dokonce jí označil místo, kde je dřevěný most přes vyschlé koryto.“

„A řekl jí, aby tam byla v pátek večer?“

„Ano.“

„V kolik hodin?“

„Řekl mezi devátou a desátou.“

„Neměla pocit, že je to poněkud pozdě?“

Summerville se ušklíbl: „K čertu, ta kočka není dnešní. Je to zrzavá šibalka, která ví, jak na to. Došlo jí, že nebude vedoucí osobního oddělení, když to s ním nebude alespoň trochu koulet. Ferrellovi bylo jedenatřicet, jí je asi dvacet dva. Mohla to na něj rozbalit ve velkým, kdyby si myslela, že se jí to vyplatí. Nevěřím, že by do něj byla v nejmenším zamilovaná, ale on byl udělanej do ní a jí to pochopitelně dělalo dobře. Ostatní děvčata si všimla, že se Ferrell pokaždé zastavil u jejího pultu, a – no, však to znáte. Věděla, že je jedním z šéfů, tak to na něj hrála.“

„Zatraceně zajímavé,“ pravil Mason, „ale nejde mi to dohromady.“

„No, tady je něco, co vám může pomoci. Žena, která v současné době vede osobní oddělení, se jmenuje Myrtle C. Northrupová a vždycky silně fandila Johnu Addisonovi. Zbožňuje zem, po které Addison chodí, a je přesvědčena, že to je nejchytřejší šéf obchodního domu na světě. Je jí asi pětačtyřicet, Addisonovi je čtyřicet osm. Logicky její silnou stránkou není půvabný zjev, ale schopnosti. Ferrell ji nemá rád. Pracovala tam už v době, kdy byl ještě jeho otec Addisonovým společníkem. Shodou okolností byla pověřena i funkcí pokladníka společnosti.“

Mason se trhnutím narovnal. „Ale ne!“

„Ano, zúčastňuje se všech zasedání. Je největším z drobných akcionářů. Řekl bych, že měla ráda starého Ferrella, ale juniora nemůže ani cítit.“

Mason se zamračil: „Ferrel ji chtěl vyrazit?“

„No, slíbil její místo té zrzavé kočce. Ale ona tomu moc nevěřila, protože věděla, že Ferrell tu Northrupovou nemůže vyhodit. Addison kontroluje většinu personálních záležitostí, Ferrell dělá grafy a rozborové tabulky. Říká se, že jsou pro srandu

králíkům. Je tam pět let, z toho většinu času strávil vyráběním tabulek a obchodních předpovědí a po obchodu se šušká, že ani jedna z těch předpovědí ještě nevyšla.“

„Mluvil jste s velkým počtem zaměstnanců?“

„Myslím, že jsem to až přehnal. Ta zrzka si mě všimla a všimnout si mohli i ostatní. Sehnal jsem spoustu drbů, ale počítám, že jsem tam už vyřízenej.“

„Co se stalo s tou rusovláskou?“

„Telefonovala na policii a ta si ji hned vyreklamovala. Nemyslím, že by se vám podařilo si s ní promluvit.“

Mason řekl podrážděně: „Nedají mi žádnou šanci. Chňapnou po každém člověku, který by o tom mohl něco vědět, a okamžitě ho stáhnou z oběhu.“

„Ať se propadnu, jestli to tak není,“ poznamenal Drake.

„Budete mě ještě potřebovat?“ zeptal se Summerville.

„Myslím, že ne,“ odpověděl Mason.

„Vypracuj hlášení,“ požádal ho Drake. „Velice podrobné hlášení. Napiš tam všechno, na co si vzpomeneš, každý drobný detail, i ten sebemenší. Možná tě napadne nějaká maličkost, která se ukáže jako důležitá.“

Když Summerville odešel, Mason poznamenal: „Je už pozdě, ale zkusím to.“ Zvedl telefon a řekl: „Gertie, chci mluvit se slečnou Myrtle C. Northrupovou z Addisonova obchodního domu. Pokud tam nebude, zjistěte, kde bych ji mohl zastihnout.“ Mason pustil sluchátko do vidlice.

Drake se zeptal: „Předložíš žádost o okamžitý výslech svědků?“

Mason přikývl: „Nic jiného mi nezbývá.“

„Tvůj klient bude muset mít připravenou setsakra věrohodnou historku, jinak se veřejné mínění obrátí proti němu. Nemůžeš už věci moc protahovat.“

„Já vím,“ řekl Mason.

„Má nějakou přijatelnou výpověď, Perry?“

„Ne.“

„Bude mít nějakou, až začne přelíčení?“

„Ne.“

„A kdy ji bude mít?“

„Až se postaví na stanoviště svědků,“ odpověděl Mason.

Zazvonil telefon. Gertin hlas klidně a táhle sděloval: „Paní Northrupová odjela včera na dovolenou. Nikdo v obchodu neví, kde by ji bylo možné zastihnout.“

„Proč ten důraz na paní?“

„Takhle mi to řekli, pane Masone. Ptala jsem se po slečně Northrupové a bylo mi řečeno, že paní Northrupová je na dovolené.“

„Zkuste sehnat číslo domů, Gertie.“

„Zkusila jsem. Mám ho. Nikdo to tam nebere.“

Mason zavěsil a obrátil se k Drakeovi. „Je na dovolené, stejně by o tom zřejmě nic nevěděla.“

Drake poznamenal: „Nedává to žádný smysl, Perry. Ferrell prostě musel vsadit na osvědčenou vějičku, aby to s ním ta zrzka táhla.“

Mason přikývl. „Ale proč ji tam chtěl mít v pátek?“

Drake se zašklebil. „Možná měl středu a čtvrtek už obsazené.“

„Může být. Rád bych si s tou zrzkou promluvil, až ji policie vrátí do oběhu. A teď ti řeknu, co uděláš,“ pokračoval Mason. „Podle všech informací vede Laura Mae Daleová restauraci v nějakém městě v Indianě, zhruba padesát mil od Indianapolis. Ta historka se mi zdá pravdivá. Patří k příběhu, který o sobě Veronika vyprávěla Addisonovi, když ji naložil. Přízvuk toho děvčete i její způsoby se to zdají potvrzovat. Možná bys našel seznam restaurací ve zprávě Státního výboru pro zdravotnictví, v záznamu městských licencí, případně v něčem podobném. Popožeň svoje lidi, ať začnou pročesávat malá města v okolí Indianapolis. Najdi

restauraci, zjisti, kdo ji vede a možná se ti tak podaří získat adresu matky. Jestli se už vrátila zpátky do své restaurace, ať ji tvoji muži posadí do letadla a přivezou ji sem. Když to bude nutné, můžeme použít ten neplatný šek, který mi dala. Nešetři na tom. Potřebuji výsledky a potřebuji je rychle.“

„Ale proč je to tak důležité, Perry?“ zeptal se Drake.

„Přál bych si, abych to sám věděl, Paule. Nazvi to intuicí, jestli chceš, ale podívejme se na fakta. Veronika je na místě, kde ji Addison naloží. Je to v době bezprostředně po zavraždění Ferrella. Její svědectví Addisona ukřižuje. Takže, pokud s Veronikou něco nehraje, může to Addisonovi pomoci. Dále Veronika tvrdí, že měla potíže s nějakým dotěrou. Zní to přesvědčivě a vysvětlovalo by to, proč byla v uvedenou dobu tam, kde byla. Ale Veronika dorazila do města a do hodiny poté, co se nastěhovala do hotelu, ji sebrali pro potulku. Můžeš vykládat, Paule, o policajtech, co chceš, i že to jsou hlupáci, ale musela tu z Veroničiny strany být nějaká spolupráce, když skončila v base. Tudíž, proč chtěla, aby ji zavřeli?“

„Vydírání?“ zeptal se Drake.

„To je zatím jediná odpověď. Tím by se zařadila do spolku s Erikem Hansellem, ale jestli obraz vypadá takhle, pak nepotřebovali matku, aby jim ho pomohla zarámovat. Nicméně matka vstoupila na scénu a tvrdila mi, že je Veronice osmnáct.“

„Možná měli matku v záloze pro případ, že by jim nevyšel ten plán s potulkou,“ pravil Drake.

„Možná. Chci mluvit s matkou a chci s ní mluvit dřív než policie. Víš, Paule, celá záležitost nemusí být jen řetězec náhod, jak to teď vypadá. Veronika mohla být nastražena jako past na Addisona. Hansell mohl hrát od začátku velkou hru… Sežeň mi tu matku. Potřebuji ji. Prověř Hansellovy společníky, podívej se na jeho záznam v rejstříku – a hoď sebou!“

KAPITOLA 15

Reportéři z novin čekali na Perryho Masona, když jako obhájce vstupoval do soudní síně, v níž předsedal soudce Keetley. Jednání ještě nezačalo, ale vzhledem k důležitosti procesu byla místnost přeplněna diváky. Každičké místo bylo obsazeno, další zvědavci stáli v půlkruhu kolem zdí, namačkáni těsně na sebe.

Soudce Paul M. Keetley vstoupil. Soudní zřízenec uhodil kladívkem a prohlásil přelíčení za zahájené. Soudce Keetley se usadil do lavice, přehlédl nabitou soudní síň, sklonil zrak k mohutné postavě státního zástupce Hamiltona Burgera, pak pohlédl na Perryho Masona. Zřízenec otevřel dveře a přivedl do místnosti Johna Addisona. Ten vypadal, jako by nespal od chvíle, co policie objevila Ferrellovo tělo. Když milionář z obchodního domu kráčel toporně a sebevědomě ke stolu, kde seděl Mason, zašumělo to v soudní síni šeptanými poznámkami.

Soudní zřízenec klepl kladívkem.

Mason nenuceně poplácal Addisona po ramenou, usmál se a tichým hlasem řekl: „Zatraceně, usmívejte se!“ Addison se pokusil o pokřivený úšklebek.

„To už je lepší,“ pochválil ho Mason.

„Případ Stát proti Addisonovi,“ ohlásil soudce Keetley. „Toto je čas, určený pro předběžné přelíčení. Jste připraveni, pánové?“

„Obžaloba je připravena,“ ohlásil Hamilton Burger bojovně a nadmul svůj sudovitý hrudník.

„Obhajoba je připravena, vaše ctihodnosti,“ oznámil Mason.

Hamilton Burger se otočil, aby povolal svého prvního svědka. Mason využil tohoto momentu: „Vaše ctihodnosti, předvolali jsme Veroniku Daleovou. Pokud vím, je držena v policejní vazbě, takže jsme nebyli schopni toto předvolání doručit. Ve světle skutečností,

že tato osoba je důležitým svědkem obhajoby, považujeme pouze za spravedlivé, aby soud poučil policii, že svědek musí být k dispozici při tomto líčení, nebo aby bylo jednání odročeno do té doby, než svědek bude moci být k dispozici.“

Hamilton Burger pohlédl na Masona s náznakem úšklebku. „Bude tady,“ prohlásil. „Nemějte obavy. Její svědectví bude ve jménu obžaloby.“

Carl B. Knight, náměstek státního zástupce a jeden z jeho nejzarytějších stoupenců, se na Burgera úlisně usmál a pošeptal mu něco, co změkčilo jeho krutá ústa lehkým úsměvem. Burger umístil své mohutné torzo zpět do otáčecí židle za stolem obžaloby.

Soudce Keetley řekl: „Předpokládám, pane Masone, že se nebudete v tuto chvíli vyjadřovat k tomu, o čem by měl svědek vypovídat a že se spokojíte s ujištěním státního zástupce, že svědek bude zde. Stahujete svou žádost o odročení?“

„Ano, vaše ctihodnosti.“

Soudce Keetley pokývl a obrátil se k Hamiltonu Burgerovi.

„Předvolejte svého prvního svědka, pane státní zástupce.“

„Charles W. Neffs,“ zvolal Burger.

Ukázalo se, že Charles W. Neffs je zástupcem šerifa a byl ve službě v noci jedenáctého. Toho večera, krátce před půlnocí, obdržel od obžalovaného Johna Racera Addisona telefonickou informaci, oznamující, že Addison byl v doprovodu Lorraine Ferrellové, vdovy po Edgaru Z. Ferrellovi, u jisté jmenované čerpací stanice: že objevili mrtvolu Edgara Ferrella a odebrali se k nejbližšímu telefonu.

„Co jste udělal?“ ptal se Hamilton Burger.

„Jel jsem na místo, kde…“

„Sám?“ přerušil ho Burger.

„Ne, pane. Vzal jsem s sebou dalšího zástupce a soukromého detektiva Paula Drakea, který byl v uvedenou dobu v mé kanceláři

a kladl otázky…“

„Okamžik,“ přerušil ho Mason. „Jakýkoliv rozhovor mezi Paulem Drakeem a tímto svědkem, který proběhl v nepřítomnosti obžalovaného, rozhodně není pro obžalovaného závazný.“

„To je pravda,“ rozhodl soudce Keetley.

„Vaše ctihodnosti, myslím, že tady jde o poněkud zvláštní situaci,“ řekl Hamilton Burger. „A to až do té míry, že může být, myslím, dokázáno, že Paul Drake byl z právního hlediska zástupcem obžalovaného.“

„Můžete to dokázat?“ zeptal se Mason.

„Mohu předložit fakta, ze kterých to lze odvodit.“

„Můžete to dokázat?“ opakoval Mason.

Soudce Keetley zaklepal na lavici. „Není třeba, aby se právní zástupci vášnivě přeli. Soud učinil své rozhodnutí a toto rozhodnutí je v platnosti. Svědek nesmí vypovídat o žádném rozhovoru s třetí osobou, pokud nebude nejprve prokázáno, že existuje spojení mezi touto osobou a obžalovaným. Pokračujte ve své výpovědi, pane Neffsi.“

Neffs řekl: „Jel jsem na místo, kde čekali Addison a paní Ferrellová. Byla to čerpací stanice, vzdálená zhruba míli a půl od starého zemědělského stavení. V tomto zemědělském stavení…“

„Okamžik,“ přerušil ho Hamilton Burger, „myslím, že v tomto bodě bychom mohli předložit mapu, abychom objasnili situaci. Zde je mapa. Žádám vás, abyste si ji prostudoval a zjistil, zda nám na ní můžete přesně ukázat, kde jste byl. Předpokládám, pane Masone, že není námitek, aby tato mapa byla použita. Později hodláme prokázat, že jde o přesnou mapu, nakreslenou v měřítku a zachycující část krajiny, která se vztahuje k případu.“

„Není námitek,“ řekl Mason.

Neffs pokračoval: „Ano, mohu snadno na této mapě určit směr, kterým jsme se ubírali. Jel jsem po této dálnici, kterou označím čarou, k bodu, který na této mapě označím

zakroužkovanou číslicí jedna.“

„To byla čerpací stanice?“ zeptal se Burger.

„To byla čerpací stanice, kde čekali pan Addison a paní Ferrellová,“ potvrdil Neffs.

„Co bylo pak?“

„Pak jsem vzal do vozu paní Ferrellovou a pana Addisona. Ukázali mi cestu k domu, kde objevili tělo Edgara Ferrella.“

„Ukáži vám sérii fotografií,“ pravil Burger, „a zeptám se vás, zda tyto fotografie můžete identifikovat.“

„Ano, pane. Zachycují dům, kde bylo objeveno tělo. Zobrazují ho z různých světových stran. Tělo bylo objeveno v tomto pokoji poblíž jihozápadního křídla domu, což ukazuje tato fotografie.“

„Tyto fotografie jste pořídil vy sám?“

„Ne, ale byl jsem při tom.“

„Prohlížel jste si je?“

„Ano.“

„Co je na nich, všeobecně?“

„Zachycují situaci tak, jak jsem ji shledal v domě a okolo něj. Ukazují okolí, pokoje, terén, tak, jak jsem je viděl já po svém příjezdu.“

„Nechte prosím tyto fotografie označit pro identifikaci a zařaďte je k důkazům,“ požádal Burger.

„Pokoj, kde bylo nalezeno tělo, jak je vidět na fotografii, může být označen kroužkem,“ řekl Mason. „Souhlasíme se zařazením fotografií mezi důkazy.“

„Okno té ložnice je zachyceno na fotografiích,“ dodal Burger. Vznikla chvilková pauza, vyvolaná označováním fotografií. Pak Burger pokračoval ve svém výslechu. „Co jste zjistil, pane Neffsi?“

„Vstoupil jsem v doprovodu těchto lidí do domu. Upozornil jsem je, aby se ničeho nedotýkali. Nicméně mě informovali, že už zanechali řadu otisků na různých předmětech. Vystoupil jsem po

schodech do této ložnice a po otevření dveří jsem našel na podlaze ležící tělo.“

„Můžete popsat polohu tohoto těla?“

„Měl jsem ve voze fotoaparát. Pořídil jsem jeho fotografie.“

„Předložil byste ty fotografie, prosím?“

Neffs předložil fotografie, které byly označeny jako doličný předmět a zařazeny mezi důkazy.

„Všiml jste si v té místnosti ještě něčeho jiného?“

„Ano, pane. Všiml jsem si několika věcí.“

„Které to byly?“

„Byla to benzínová lampa, která byla zhasnuta otočením knoflíku, ovládajícího přívodní ventil paliva, takže benzín byl uzavřen. Lampa byla téměř plná. V okně byl otvor po kulce a já…“

„Slova ‚otvor po kulce‘ představují svědkův závěr, vaše ctihodnosti,“ řekl Mason.

Soudce Keetley pokývl hlavou.

Hamilton Burger se zlostně ozval: „Dobrá, dobrá. Jestliže právní zástupce trvá na technických podrobnostech, škrtneme slova ‚po kulce‘ a necháme pouze otvor v okně. Jaký druh otvoru to byl, pane Neffsi?“

Neffs se usmál a odpověděl: „Kulatý otvor, pane Burgere, téměř přesně velikosti kulky kalibru osmatřicet.“

Diváci v soudní síni se uznale zasmáli a byli proto napomenuti soudcem.

„Máte fotografie toho otvoru v okně?“ pokračoval Burger.

„Ano, pane. Mám fotografie celého okna.“ Neffs předložil fotografie a ty byly přijaty mezi důkazy.

„Rovněž,“ pokračoval Neffs, „jsem vyjmul sklo z tohoto okna a vložil ho mezi dvě průhledné plastické fólie.“

„Proč jste to udělal?“

„Protože když kulka proletěla oknem, sklo popraskalo a

hrozilo nebezpečí, že se části skla mohou kdykoliv vysypat, takže by došlo ke zničení důkazů. Nadále by už nebylo zřejmé, že jde o kulatý otvor.“

Burger kývl na jednoho ze zřízenců, ten vyšel po špičkách ze síně a za chvíli se vrátil s dřevěnou krabicí, hlubokou pouze několik palců, ale velikou dvě čtvereční stopy. Burger odnesl krabici na stanoviště svědků a vytáhl z ní skleněnou tabuli, zalepenou mezi dvě silné plastické fólie.

„Je to tohle sklo?“ zeptal se.

„Ano, pane. Je to ono.“

„Můžete nyní vysvětlit soudu, co jste přesně udělal pro zachování důkazů?“

„Ano, pane. Obstaral jsem si diamant na řezání skla a opatrně jsem vyřízl část okenní tabule v dostatečné vzdálenosti od popraskaného skla, abych vyloučil možnost jeho rozbití. Nejprve jsem připevnil shora na sklo tuto plastickou fólii, aby ho držela pohromadě. Po zvednutí jsem nalepil fólii i na druhou stranu, takže jsem sklo zachoval jako důkaz.“

„Učinil pan Addison nebo paní Ferrellová tehdy nějaká prohlášení?“

„Ano.“

„Co bylo jejich obsahem?“

„Vznáším námitku vůči jakémukoliv prohlášení paní Ferrellové, pokud nebylo učiněno v přítomnosti obžalovaného,“ upozornil Mason.

„Dobrá,“ řekl Burger, „co prohlásil Addison a co bylo řečeno v Addisonově přítomnosti?“

„Addison prohlásil, že věděl, kde to místo je, protože si ho prohlédl před třemi týdny, kdy mu bylo nabídnuto ke koupi. Že tam od té doby nebyl, ale když mluvil s paní Ferrellovou a ta se mu svěřila, že má starost o manžela, zeptal se jí, zda uvažovala o možnosti, že by mohl být na svém venkovském sídle. Pravil, že

mu paní Ferrellová sdělila, že jí není nic známo o tom, že by její manžel zakoupil sídlo na venkově.“

„Přesně,“ zaburácel Burger. „Nyní se na okamžik vraťme zpět. Chci mít v jedné věci absolutně jasno, tak, aby neexistovala sebemenší možnost nedorozumění. Řekl vám obžalovaný John Racer Addison, tehdy, na tom místě a v přítomnosti vás a paní Ferrellové, že v tom domě byl pouze jednou a to před třemi týdny, když si ho byl prohlédnout v souvislosti s nabídkou koupě?“

„Ano, řekl.“

„A teď, všiml jste si nějakých stop venku, v okolí místa?“

„Ano, pane.“

„Jakého byly druhu?“

„Šlo o stopy automobilových pneumatik.“

„Můžete nám je popsat?“

„Mám fotografie, které mohu předložit.“

„Tyto fotografie byly pořízeny vámi?“

„Ano, pane.“

„Předložte je, prosím.“

Svědek předložil fotografie stop pneumatik, které pak byly řádně označeny a zařazeny mezi důkazy.

„A nyní,“ řekl Burger „obracím vaši pozornost na tuto fotografii, znázorňující stopy pneumatik A, B, C a D. Co tyto stopy ukazují?“

„Ukazují místo, kde se otáčel automobil krátce po dešti. Tyto stopy byly udělány v blátě v době vraždy. Slunce bláto vysušilo.“

„Protože se auto otáčelo, jsou v tomto zvláštním bodě viditelné stopy všech čtyř pneumatik?“

„Ano, pane.“

„Víte, kdy naposledy pršelo?“

„Ano, pane. Večer osmého a ráno devátého.“

„To bylo v pondělí večer a v úterý brzy ráno?“

„Ano, pane. Přestalo pršet v úterý ráno asi ve čtyři.“

„V době, kdy jste jel do tohoto domu v doprovodu obžalovaného a paní Ferrellové, jaký byl stav půdy?“

„V tomto místě byla v uvedenou dobu půda zcela vyschlá.“

„Byly tam viditelné jiné stopy po automobilu než ty, zachycené na fotografii?“

„Ano, pane. Byly tam jiné automobilové stopy, ale tyto stopy označené jako A, B, C a D pocházejí od pneumatik, které byly téměř nové, proto jsou zřetelnější než ostatní. Zmíněné čtyři stopy rovněž vedou k bodu, označeném na fotografii, přes pruh jílovité hlíny, kde jsou viditelné obzvlášť zřetelně.“

„Takže tyto stopy, označené písmeny A, B, C a D, musely být učiněny před nějakým časem, kdy půda byla ještě měkká.“

„Ano, pane. Řekl bych, do čtyřiadvaceti hodin od chvíle, kdy přestalo pršet.“

„A nyní,“ prohlásil Hamilton Burger triumfálně, „vidím, že tyto čtyři pneumatiky mají velmi zřetelný a jedinečný dezén. Jinými slovy, zmíněné pneumatiky byly zřejmě prakticky nové a jejich stopy v této měkké a vlhké půdě jsou téměř dokonalými otisky každé z nich.“

„Ano, pane.“

„Měl jste příležitost prohlédnout si automobil obžalovaného?“

„Ano, měl.“

„Kdy?“

„Odpoledne dvanáctého.“

„A co jste zjistil?“

„Připravil jsem si řídkou hmotu, která by otiskla stopy pneumatik. Potom jsem přejel autem přes tuto hmotu s volantem, otočeným tak, aby každé kolo utvořilo individuální vzorek. Jinými slovy, abych napodobil otočný poloměr automobilu, který zanechal stopy A, B, C a D, zachycené na této fotografii.“

„A co jste zjistil?“

„Mám zde fotografii té plastické hmoty s vytlačenými

stopami.“

„Co ukázaly tyto stopy? Myslím, že bude přípustné, abyste to všeobecně vyjádřil jakožto expert v těchto záležitostech.“

„Tyto stopy ukázaly absolutně shodný dezén pneumatik. O tom nemůže být žádných pochyb.“

„Máte ty fotografie s sebou?“

„Ano, pane.“

„Předložte je.“

Fotografie byly předloženy a zařazeny mezi důkazy. Bylo jasně vidět, že na soudce Keetleyho udělala nesporná shodnost pneumatik značný dojem.

„Povšiml jste si značky pneumatik na autě obžalovaného?“

„Ano, povšiml. Jak je patrné ze vzorků, pneumatiky A a D mají shodný dezén, stejně tak pneumatiky B a C mají shodnou značku a dezén. Každá z nich zanechala zřetelný vzorek.“

„Můžete klást kontrolní otázky,“ prohlásil Hamilton Burger.

Mason ukázal na skleněnou tabuli, která byla vyříznuta z okna. „To sklo jste vyřízl osobně?“ zeptal se.

„Ano, pane.“

„A je nyní přesně v témž stavu, jako když jste ho poprvé viděl v okně?“

„Ano, pane. S výjimkou skutečnosti, že bylo vyříznuto. Proto jsou po jeho obvodu stopy, způsobené řezáním…“

„To chápu,“ řekl Mason. „Mám na mysli pouze tento otvor po kulce a praskliny, které se paprskovitě šíří kolem něj.“

„Ano, pane.“

„Ty praskliny jsou od sebe nějaké dva nebo tři palce?“

„Ano, pane.“

„Tvoří pravidelný vzor?“

„Ano, pane.“

„Mimochodem,“ zeptal se Mason, „kterou stranou bylo sklo dovnitř, tedy směrem do místnosti?“

Svědek se usmál, zavrtěl hlavou a odpověděl: „To vám nemohu říci, pane Masone.“

„Vy jste nepovažoval za nutné sklo označit, když jste ho vyřezával?“

„Ne, pane. Jedna strana skleněné tabule je stejná jako druhá strana.“

„Kromě toho, že jedna je uvnitř,“ řekl Mason, „a druhá je venku.“

Hamilton Burger prohlásil s těžkopádnou důstojností: „Jestliže slavný soud dovolí, tohle lze těžko nazvat řádným křížovým výslechem. Jedna strana tabule je uvnitř a druhá strana je venku. Jaký je v tom rozdíl? To je otázka typu: Pěšky, nebo za vozem.“

„Co se stalo se zbytkem skla z okenní tabule?“ zeptal se Mason.

„Myslím, že tuto otázku mohu zodpovědět sám,“ pravil Burger. „Tabule byla vysklena. Zbývající sklo bylo použito ke zkouškám v policejní laboratoři.“

„Ke zkouškám jakého druhu?“ ptal se Mason.

„Bylo skrz něj střídeno kulkami ráže osmatřicet,“ řekl Hamilton Burger, „za účelem změření průměru otvoru. Myslím, že svědek byl zkouškám přítomen.“

„Byl jste přítomen?“ otázal se Mason.

„Ano.“

„A,“ prohlásil triumfálně Hamilton Burger, „rozměry otvorů po kulkách byly přesně tytéž jako rozměry otvoru ve skle, které bylo předloženo mezi důkazními materiály. I okolní praskliny byly téměř identické.“

„Předložíte to jako důkaz?“ zeptal se Mason.

„Nevidím pro to žádný důvod,“ odpověděl Hamilton Burger.

„Ostatně, mám za to, že po přeměření otvorů byla skleněná tabule zničena. Nicméně otvory byly ofotografovány a myslím, že byl učiněn pokus zachovat i nějaké sklo. Předpokládám, že svědek

je o tom informován.“

Neffs řekl: „Sklo se nedalo zachovat. Otvory byly příliš blízko u okraje a při pokusu odříznout další kus tabule se praskliny rozeběhly až k rámu a sklo se vysypalo.“

„To je všechno,“ prohlásil Mason, „nemám další otázky.“

Burger, zdánlivě překvapen stručností křížového výslechu, povolal svého dalšího svědka, experta na daktyloskopii, který pečlivě prosmýčil dům a sejmul v něm otisky prstů. Svědek vypověděl, že našel početné otisky Lorraine Ferrellové a Johna Addisona. Dále pak latentní otisky, které se zatím nepodařilo identifikovat, nicméně které, podle jeho názoru, patřily dvěma různým, prozatím neznámým ženám. Při křížovém výslechu si Mason prohlédl snímky těchto latentních otisků, a protože byly natolik zřetelné, že umožňovaly identifikaci i srovnání, dal souhlas s jejich zařazením k důkaznímu materiálu.

Dalším Burgerovým svědkem byl Frank Parma, který, jak se ukázalo, rovněž vykonával funkci zástupce šerifa.

„Přijel jste do Ferrellova venkovského domu dvanáctého ráno?“ zeptal se Burger.

„Ano, pane.“

„Zhruba v kolik hodin?“

„Okolo osmé ráno.“

„Prováděl jste tam nějaké zvláštní vyšetřování?“

„Ano, pane.“

„Našel jste v průběhu tohoto vyšetřování nějaký předmět?“

„Ano, našel.“

„Co to bylo?“

„Revolver Smith a Wesson ráže osmatřicet, výrobní číslo S-64805.“

„Můžete ho popsat?“

„Byl to opakovací revolver značky Smith a Wesson ráže třicet osm, s šestipalcovou hlavní. I když to byl kalibr osmatřicet, měl

kostru čtyřiačtyřicítky, takže to byla těžká zbraň.“

„Kde jste ho našel?“

„Jestli to smím ukázat na mapě,“ řekl svědek a vzal jednu z map, předložených jako důkazy, „našel jsem ho ve vzdálenosti přibližně osmdesáti sedmi stop od základny domu, na místě, které je přímo naproti oknu místnosti, kde byla nalezena mrtvola. Vzdálenost činila osmdesát sedm stop a dva palce od základny domu k nejbližšímu bodu. Revolver tam ležel mezi kameny na dně vyschlého řečiště. Hned vedle bylo vrbové roští a revolver byl dobře skryt mezi drobnými, proudem chlazenými kameny, jejichž průměrná velikost se pohybovala mezi dvěma a čtyřiadvaceti palci.“

„Máte fotografie revolveru v poloze, v jaké byl nalezen?“

„Ano, pane, mám. A mám rovněž fotografii nedalekého kamene, z níž je patrné, jak zbraň narazila a odřela se, když byla zřejmě vyhozena z…“

„Nesejde na tom, z jakého místa byla vyhozena,“ vpadl mu do řeči Burger. „Říkejte pouze to, co víte a nechte si své domněnky.“

„Ano, pane. Revolver při pádu narazil do tohoto kamene a odrazil se do vzdálenosti asi dvou stop. Na kameni zůstaly stopy modravé oceli a několik dřevěných vláken. Zbraň má dřevěnou pažbu, kousek dřeva se odštípl a spadl dolů, kde byl nalezen. Samotný revolver byl asi o osmnáct palců dál.“

„Označil jste nějak tento revolver z hlediska totožnosti?“

„Ano, označil.“

„Jak?“

„Napsal jsem tužkou své iniciály na dřevěnou pažbu. Samozřejmě až když byl revolver podroben zkoušce na otisky prstů.“

„Našly se nějaké?“

„Ne, pane. Žádné latentní otisky na zbrani nebyly.“

„Naprosto žádné?“

„Žádné. Zbraň byla otřena.“

Burger otevřel příruční kufřík, který mu podal jeho náměstek, vzal revolver a podal ho svědkovi.

„To je ta zbraň,“ prohlásil svědek poté, co si ho prohlédl.

„Podnikl jste něco ohledně zjištění totožnosti vlastníka revolveru?“

„Ano, podnikl. Na základě záznamů jsem zjistil, že tento revolver byl prodán zhruba před jedenácti měsíci Johnu Raceru Addisonovi.“

„Ukázal jste tuto zbraň obžalovanému?“

„Ukázal.“

„Co se stalo pak?“

„Obžalovaný identifikoval zbraň a připustil, že je jeho. Tehdy poprvé učinil prohlášení, že zapůjčil tuto zbraň Edgaru Ferrellovi na jeho rybářský výlet.“

„V jakém stavu byl revolver, když jste ho našel, pokud jde o náboje?“

„Byl prázdný.“

„V jakém stavu byla hlaveň?“

„V hlavni byly zjevné zbytky spáleného střelného prachu a zřejmé stopy po čerstvém prachu.“

„Proveďte křížový výslech,“ řekl Burger.

„Nemám otázek,“ oznámil Mason.

„Zavolejte doktora Parkera C. Loretto,“ požádal Burger.

Dr. Loretto zaujal místo na stanovišti svědků, představil se jako lékař a chirurg, zmínil se, že už nějakou dobu pracuje pro okres jako soudní patolog, že je ve spojení s úřadem koronera a že provedl ohledání těla Edgara Ferrella.

„Co bylo příčinou smrti?“ zeptal se Burger.

„Střelná rána. Kulka vnikla do hlavy na levé straně poněkud za uchem, ve směru šikmo vzhůru postupovala k přední části hlavy a uvízla za přední stěnou lebeční na pravé straně. To je ovšem

vyjádřeno laickým jazykem, z důvodu snadného pochopení,“ dodal po chvilce doktor Loretto.

„Vnikla kulka do mozku?“

„Vnikla. Způsobila značné poškození mozkové tkáně a vyvolala silné krvácení do mozku.“

„Bylo toto zranění příčinou smrti?“

„Ano, pane, bylo.“

„Jak dlouho byste řekl, že dotyčný žil od chvíle, kdy utrpěl takové zranění?“

„Nepatrnou dobu. Vědomí a pohyb ustaly okamžitě, smrt následovala během několika sekund.“

„Takže dotyčný se poté, co utrpěl toto zranění, nepohnul?“

„Ne. Dotyčný se nepohnul. Ale tělo změnilo polohu při pádu na podlahu. Nešlo ovšem o žádný vědomý pohyb.“

„Objevil jste smrtící kulku?“

„Ano, pane, objevil.“

„V jakém byla stavu?“

„Zploštělá na špici, ale spodek byl nepoškozen.“

„Co tím chcete říci?“

„To, že spodní část kulky si zachovala svůj původní válcovitý tvar a stopy po drážkování hlavně, kterou proletěla, byly jasně patrné.“

„Označil jste si nějakým způsobem kulku pro účely identifikace?“

„Ano, označil.“

„Jakým způsobem?“

„Vyleptal jsem své iniciály do její spodní části.“

„Ukáži vám kulku a zeptám se vás, zda jde o tutéž kulku, o níž jste vypovídal.“

Burger se těžce nahnul dopředu, dramaticky otevřel malou zapečetěnou obálku a vytřásl z ní do nastavené doktorovy ruky kousek olova.

Dr. Loretto si ho důstojné prohlížel, otáčel jím mezi palcem a ukazovákem a pak pravil: „Je to ta kulka.“

„A co jste s ní učinil?“

„Doručil jsem ji Georgi Maldenovi z balistického oddělení šerifova úřadu.“

„To je všechno,“ štěkl Burger na Masona. „Ptejte se. Začněte s křížovým výslechem.“

„Nemám otázky,“ řekl Mason.

„Zavolejte George Maldena,“ vykřikl Burger.

George Malden byl podsaditý, schopný muž se suchým, chraplavým hlasem. Postavu měl nevelkou a na hlavě bylo vidět postupující pleš. Rozvážně kráčel na stanoviště svědků, kde byl vzat do přísahy, posadil se, sdělil zapisovateli jméno a adresu a s očekáváním pohlédl na Hamiltona Burgera.

„Vaše povolání, pane?“

„Jsem zástupcem šerifa.“

„Jak dlouho jste zástupcem?“

„Třiadvacet let.“

„Specializoval jste se během této doby na nějaký určitý obor vyšetřování zločinu?“

„Specializoval.“

„Na jaký?“

„Na balistiku a daktyloskopii.“

„Jaké máte zkušenosti v oboru balistiky?“

„Prostudoval jsem většinu uznávaných příruček na toto téma. Navštěvoval jsem kursy v policejní škole a mám v tomto oboru více než čtrnáctiletou praktickou zkušenost.“

„Ukáži vám kulku, kterou doktor Loretto právě identifikoval jako smrtící a která byla jako taková přijata mezi důkazy. Požádám vás, abyste si ji prohlédl a vyjádřil se, zda jste ji už někdy předtím viděl.“

„Ano, pane, viděl.“

„Co je to za kulku?“

„Je to olověná kulka ráže osmatřicet. Byla vyrobena společností Peters a vystřelena z revolveru ráže osmatřicet.“

„Chci vás upozornit na jisté drážky a vroubkování na spodní části kulky a zeptat se vás, co znamenají.“

„Jsou to stopy, zanechané hlavní zbraně, která kulku vystřelila.“

„Existuje nějaký způsob, jak identifikovat zbraň, z níž byla kulka vypálena?“

„Ano, existuje.“

„Prosím, popište ho stručně soudu.“

Malden se otočil k soudci. „Každá hlaveň zbraně,“ vysvětloval, „má určité rozlišovací známky identifikace, které pocházejí od výrobce. Je to například počet drážek, jejich tvar a rozměr. K tomu je třeba přičíst i jisté zvláštnosti každé jednotlivé hlavně, spočívající v určitých nedokonalostech, obsažených v kovu. Ty na oplátku zanechávají své charakteristické stopy na kulce, která je z hlavně vystřelena obrovskou silou stlačeného plynu. Tyto stopy jsou vysoce individuální, stejně jako papilární čáry na špičkách prstů jednotlivce.“

„Snažil jste se tu kulku nějak prozkoumat a určit zbraň, z níž byla vypálena?“

„Ano, snažil.“

„Co jste udělal?“

„Vzal jsem revolver Smith a Wesson ráže osmatřicet, který byl předložen jako důkaz, a nabil jsem ho náboji Peters s kulkami, co do váhy a rozměru stejnými jako smrtící kulka. Vystřelil jsem několik nábojů do krabic, naplněných bavlněnou vatou. Pak jsem vyňal střely a vložil je do srovnávacího mikroskopu. Srovnávací mikroskop je přístroj, obsahující vlastně dva spojené mikroskopy, uspořádané tak, že po vložení předmětu do každého z nich je možné tyto předměty různě otáčet a srovnávat jejich obrazy, které

se vzájemně překrývají. Samozřejmě, pokud tyto dva obrazy dosáhnou momentu shodnosti, splynou v jeden obraz. Tímto způsobem se mi podařilo najít polohu, v níž se smrtící kulka a jedna ze zkušebních kulek naprosto shodovaly. Mám zde fotografie, ukazující spodní část smrtící kulky a vršek zkušební kulky umístěné nad sebou tak, že každý rys, zářez, každé škrábnutí se absolutně shodují. Jinými slovy, vypadá to, jako by tyto zářezy a škrábnutí byly nepřerušené. Nicméně jde o fotografii dvou různých kulek. Můžete vidět příčnou čáru, oddělující ve spodní části smrtící kulku a v horní části kulku zkušební. Linie čar však do sebe zapadají tak přesně, že to vypadá jako fotografie jedné kulky. Mimochodem, toto je běžný způsob, jak prokázat shodnost a podobnost zářezů a škrábnutí, způsobených hlavní.“ Malden předložil fotografie a předal je Burgerovi. Ten je postoupil Masonovi a zároveň požádal o jejich zařazení mezi důkazy.

„Nějaké námitky?“ zeptal se soudce Keetley.

„Žádné, vaše ctihodnosti.“

„Budou tedy zařazeny k důkazům a opatřeny příslušnými pořadovými čísly.“

„Proveďte křížový výslech,“ prohlásil Burger.

Mason povstal.

„Řekl jste, že jste odborníkem na daktyloskopii?“

„Ano, pane.“

„Pak jste nepochybně prohledal dům a hledal jste otisky prstů?“

„Ano, prohledal.“

„A nalezl jste otisky obžalovaného Johna Racera Addisona?“

„Ano, nalezl.“

Hamilton Burger se sebevědomě usmál.

„A otisky Lorraine Ferrellové, vdovy po zesnulém?“

„Ano, pane.“

„Našel jste i jiné otisky?“

„Jistěže.“

„Otisky zesnulého?“

„Ano, pane.“

„A našel jste, jak jste řekl, otisky, které považujete za otisky prstů ženy?“

„Ano, pane. Podle mého názoru jde o latentní otisky dvou dalších žen.“

„Snažil jste se pro účely identifikace – uspořádat sady těchto otisků?“

Svědek nejistě pohlédl na Hamiltona Burgera a odpověděl: „Snažil jsem se některé z těchto otisků srovnat v pořadí, které by mohlo usnadnit identifikaci v případě, že by se policii podařilo tyto ženy nalézt.“

„Kde jsou ty otisky?“

„Vaše ctihodnosti,“ namítl Hamilton Burger, „ohrazuji se proti takovým otázkám. Ať si právní zástupce najme vlastního detektiva, pokud chce.“

„Jistě,“ řekl Mason. „Teď, když otisky v celém stavení byly kompletně smazány, bude mi dovoleno, abych tam pátral.“

„Není povinností policie předávat svědectví obhájci obžalovaného,“ odsekl naštvaně Burger.

„Proč ne?“

„Protože vy byste je překroutil a zkreslil, abyste z toho svého klienta vysekal.“

„Má-li policie důkazy v podobě otisků prstů, máme právo je vidět.“

„Nemáte právo na důkazy, které má policie.“

„Představil jste tohoto člověka jako odborníka na daktyloskopii. Mám právo podrobit ho křížovému výslechu ohledně čehokoliv, co má v držení, za účelem prověření jeho odbornosti.“

„Vy se nesnažíte prověřit jeho kvalifikaci. Vy se snažíte lovit v

kalných vodách.“

Mason se ušklíbl. „Moje návnada je ovšem zákonná.“

„Vaše ctihodnosti, já protestuji,“ bouřil se Hamilton Burger. „To není řádný křížový výslech.“

Soudce Keetley prohlásil: „Soud by podpořil požadavek na vydání otisků pouze za předpokladu, že by cílem tohoto křížového výslechu bylo prověřit kvalifikaci přítomného svědka jakožto experta v daktyloskopii. Nicméně, přestože svědek prohlásil, že je specialistou v oboru daktyloskopie a balistiky, jeho svědectví v přímém výslechu se týkalo pouze balistiky. Tím pádem otázka svědkovy kvalifikace jako odborníka na otisky prstů nemá absolutně žádný vliv na jeho svědectví.“

„S výjimkou toho, že může zpochybnit jeho věrohodnost,“ zdůraznil Mason.

„Povoluji vám otázku, týkající se toho, co svědek dělal a co našel, ale nebudeme teď rozšiřovat vyšetřování do té míry, že bychom vám umožnili žádat ho, aby otisky předložil. Koneckonců, fotografie těchto latentních otisků už byly předloženy jiným svědkem.“

„Tento svědek se však pokusil otisky uspořádat, vaše ctihodnosti.“

„Tak ať. Byl bych ochoten poskytnout vám více volnosti nebýt skutečnosti, že zmíněné otisky už jsou k dispozici mezi důkazy.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „podřizuji se rozhodnutí soudu. V tom případě končím křížový výslech.“

„Váš další svědek?“ obrátil se soudce Keetley na Hamiltona Burgera.

Hamilton Burger pohlédl na hodiny v soudní síni. „Blíží se hodina odročení.“

„Pořád máme k dispozici ještě patnáct minut,“ odpověděl soudce Keetley.

„Dobrá,“ řekl Burger. „Předvolejte Erika Hansella.“

Erik Hansell, kterého přivedl do soudní síně zřízenec, složil přísahu a viditelně nesvůj uvedl své jméno a adresu.

„Znáte obžalovaného Johna Racera Addisona?“ zeptal se Burger.

„Ano, pane.“

„Měl jste příležitost hovořit s ním zhruba jedenáctého tohoto měsíce?“

„Ano, pane.“

„O čem jste hovořili?“

Hansell se neklidně zavrtěl.

„No,“ obořil se na něj Burger, „povězte, o co šlo.“

„Čas, místo, osoby?“ ptal se Mason.

„Kde došlo k tomu rozhovoru?“ naléhal Burger.

„V jeho kanceláři v obchodním domě.“

„Kdo byl přítomen?“

„Jen Addison a já.“

„Dobrá, co se stalo?“

„No,“ odpovídal Hansell, „snažil jsem se získat nějaké informace, které bych mohl přihrát kamarádovi, co má na starosti sloupek v novinách. Ptal jsem se pana Addisona, jestli v úterý večer naložil na dálnici do vozu mladou dívku a zajistil jí pokoj v hotelu. Addison mě poslal za svým právníkem.“

„Řekl vám jméno?“

„Ano, pane. Šlo o pana Perryho Masona.“

„Navštívil jste pana Masona?“

„Ano, pane.“

„Kdy?“

„Tentýž den.“

„Kde?“

„V jeho kanceláři.“

„Co vám tehdy pan Mason řekl?“

„Pan Mason mi řekl, že jeho klient nestojí o žádnou publicitu a

dal mi šek na dva tisíce dolarů, podepsaný panem Addisonem.“

„Má tomu tento soud rozumět tak, že vám pan Addison dal dva tisíce dolarů proto, abyste nezveřejňoval, že byl v úterý v noci na onom úseku dálnice?“

„Ano, pane.“

Hamilton Burger se šklebil uspokojením, jak se mu podařilo hodit Masonovi do klína časovanou bombu. „Začněte s křížovým výslechem,“ řekl a sarkasticky dodal, „pokud se vám chce.“

Mason klidně navázal. „Jinými slovy, šel jste za panem Addisonem, abyste ho vydíral, že?“

Svědek pohlédl Masonovi do očí. Jeho chování bylo nestoudné. „Ano,“ řekl, „kdyby se váš klient nesnažil nic ututlat, proč by mi platil dva tisíce babek?“

„Co ututlat?“ ptal se Mason.

„Vy byste to měl vědět.“

„Nevím. Já se ptám vás.“

„Ututlat, že si začal s blonďatou kočkou a že byl na tý silnici ten večer, co došlo k vraždě.“

„Za zamlčení jakého faktu si myslíte, že vám zaplatil dva tisíce dolarů?“

„Asi obou.“

„To jste si myslel?“

„Ano.“

„V tom případě jste věděl, že došlo k vraždě, když jste ho začal vydírat.“

Hansell náhle odvrátil zrak.

„Věděl?“ naléhal Mason.

„Ne!“

„Proč jste tedy řekl, že si myslíte, že vám zaplatil dva tisíce dolarů za zamlčení faktu, že byl ten večer, kdy došlo k vraždě, na oné silnici?“

„To si myslím teď.“

„Ale ne tehdy.“

„Ne.“

„Tenkrát jste o vraždě nic nevěděl?“

„Jistěže ne.“

„Snažil jste se ho vydírat jen proto, že se spřátelil s mladou ženou?“

„Sehnal jí pokoj v hotelu,“ řekl Hansell a pohledem opět zalétl k Masonovi.

„A vy jste udělal obchod s úřadem státního zástupce, že vám poskytnou beztrestnost za vydírání výměnou za vaše svědectví v tomto případu?“

„Žádný obchod jsem neudělal.“

„Ale dohodli jste se tak?“

„No, já…“

„Připouštíme, že ano,“ vložil se do řeči Hamilton Burger.

„Vydírání je mírný zločin ve srovnání s vraždou. Stát je ochoten přehlédnout menší porušení zákona, aby se dostal na kobylku lidem, jimž bohatství, postavení a moc vnukly myšlenku, že mohou naprosto beztrestně porušovat zákony boží stejně jako zákony lidí.“

„Krásná řeč,“ poznamenal Mason, „nicméně skutečností zůstává, že Hansellovi byla přislíbena imunita.“

„Ano,“ odsekl Burger.

Mason se obrátil na Hansella. „Proč jste to neřekl?“

„Vy jste se mě ptal, jestli jsem udělal s prokuraturou obchod. Neudělal. Byla to dohoda. Nebyl to žádný obchod.“

„Pro vás ne?“

„Ne.“

„Tak tedy pro prokuraturu?“

„Nevím.“

„Vy se rád přete o malichernosti, že, pane Hanselle? Tvrdil jste nám tu, že jste neudělal žádný obchod se státním zástupcem,

ačkoliv jste celou tu dobu věděl, že jste uzavřeli dohodu?“

Hansell neodpověděl.

Mason si počkal, dokud Hansell znovu nezvedne zrak.

„Byl jste někdy odsouzen pro zločin?“ zeptal se Mason.

Hansell znovu spustil oči k zemi.

„No tak,“ vybídl ho Mason, „odpovězte na otázku. Byl jste někdy odsouzen pro zločin?“

„Ano.“

„Co to bylo?“

„Vydírání.“

„Víc než jednou?“

„Ano.“

„Dobrá,“ pravil Mason, „kolikrát jste byl odsouzen?“

„Čtyřikrát.“

„A teď,“ řekl Mason, „měl jste spolupachatelku, s níž jste spolupracoval, že?“

„Ohrazuji se proti otázce. Je nepřípustná, irelevantní a netýká se podstaty věci, nepatří do kontrolního výslechu,“ vyletěl Hamilton Burger. „Podle zákona má právní zástupce možnost pátrat v minulosti tohoto muže pouze z jednoho specifického důvodu – aby zpochybnil jeho věrohodnost poukazem na to, že byl odsouzen za zločin. Pak už nesmí dál pokračovat, připomínat řadu podrobností a špinit svědkovu pověst tím, že by vytahoval různé aspekty jednotlivých případů. Zákon dává právnímu zástupci jednu jedinou výsadu a to, zeptat se, zda byl dotyčný člověk někdy odsouzen pro zločin, a to pouze za účelem zpochybnění věrohodnosti jeho svědectví.“

„Chápete snad zákon jiným způsobem, pane Masone?“ zeptal se soudce Keetley.

Mason gestem naznačil, že respektuje autoritu soudu. „Ani v nejmenším mi nešlo o špinění svědkovy pověsti, vaše ctihodnosti, chtěl jsem se jen dozvědět, kdo byla ona spolupachatelka, kterou

používal v ostatních případech vydírání, a zjistit, zda její otisky prstů nejsou náhodou totožné s těmi dosud neidentifikovanými otisky záhadné ženy, které byly nalezeny v domě vraždy.“

Mason se posadil a s úsměvem pohlédl na žalobce.

V zadní části soudní síně se ozval šum hlasů, který soudce Keetley umlčel svým kladívkem.

„No,“ prohlásil soudce Keetley, „mám pocit, že ta otázka není v pořádku. Připomínání vedlejších věcí by mohlo přispět jen k diskreditaci svědka. Pochybuji, že by to spadalo do rámce řádného kontrolního výslechu. Nicméně, je čas pro odročení a soud přeruší své jednání do desáté hodiny zítřejšího dopoledne. Tehdy také definitivně rozhodnu o námitce. Jsem však nakloněn tomu, vyhovět jí. Jednání je odročeno.“

KAPITOLA 16

Jakmile soudce Keetley opustil soudní síň, diváci utvořili malé skupinky a živě diskutovali o procesu. Novináři se nahrnuli dopředu ve snaze pohovořit si s Hamiltonem Burgerem, ale ten je odstrčil a spěšně vyšel ze soudní síně.

Mason s lehkým úsměvem na rtech čekal, až k němu dojdou. „Pojďte, pojďte, pánové," řekl Mason. „Nemůžete ode mne očekávat, že vám vyzradím všechno. Ale fakta hovoří sama za sebe. Viděli jste, na čem žaloba postavila proces: na svědectví trestaného vyděrače. V domě, kde došlo k vraždě, byly otisky prstů nejméně jedné neznámé ženy. Možná tam jsou i otisky prstů další ženy. Kdo jsou tyto ženy? Ví to žalobce? Zřejmě ne. Je žalobce ochoten pokusit se to zjistit? To je, pánové, otázka, na kterou si musíte odpovědět sami."

Paul Drake se protlačil zástupem, uchopil Masona za ruku a řekl mu chraplavým šepotem: „Perry, něco pro tebe máme."

„Co?"

„Našli jsme tu ženu, kterou jsi chtěl."

„Myslíš Hansellovu společnici?"

„Ne, Lauru Mae Daleovou, matku Veroniky."

„No," zatvářil se Mason triumfálně, „konečně jsme se pohnuli z místa!"

Drake vysvětloval: „Moji lidé ji našli v té její restauraci v jednom městečku v Indianě. Když slyšela, že má možnost zaletět sem letadlem, skočila na to. Pochopitelně, že to na ni nejdřív trochu zahráli, že ji dcera potřebuje a tak dál."

Mason přikývl.

„Takže chytili letadlo a jsou tady. Nechtěl jsem tě rušit při přelíčení."

Mason pozvedl hlas: „Addisone, na okamžik!“ Pak se obrátil na soudního zřízence: „Buďte tak laskav a zadržte na minutku pana Addisona, ano?“

Zástupce šerifa, který odváděl Addisona zpět do vězení, se zastavil mezi dveřmi, vedoucími do chodby, kterou se vězňové přiváděli dovnitř a odváděli ven ze soudní síně.

Mason vzal Addisona za ruku a odvedl ho stranou, kde mu šeptal: „Je to v pořádku, Addisone, pohnuli jsme se z místa. Konečně se na nás usmálo štěstí.“

„O co jde?“ zeptal se Addison s nadějí v hlase.

„To vám dnes ještě nemohu říci, ale spěte klidně. Myslím, že ráno se budou věci vyvíjet pro nás příznivým směrem.“

Mason poděkoval zástupci šerifa za trpělivost a spěchal zpátky k Paulu Drakeovi. „Dobrá, Paule, jdeme. Teď musím sehnat Dellu s jejím zápisníkem a budu chtít písemné prohlášení té ženy. Chci, aby zopakovala to, co řekla u mě v kanceláři, a chci její otisky prstů, abych je mohl porovnat s otisky, které našla policie v tom domě. Kde je?“

„Mám ji v hotelu.“

„Nepokusí se nám zmizet?“

„Nemůže,“ ujistil ho Drake. „Hlídají ji dva hoši. Namluvil jsem jí, že se snažíme sehnat Veroniku. Vím, že to není fér a nedělám to rád, ale potřebovali jsme, aby alespoň chvíli seděla na zadku a tohle byla jediná možnost.“

Mason se zašklebil: „No, přinejmenším se o to můžeme pokusit. Zavoláme Hamiltona Burgera a řekneme mu, že tu máme Veroničinu matku, která by chtěla vidět dceru, a požádáme ho, jestli by ji sem neposlal.“

„Burger vyletí z kůže,“ řekl Drake.

„No právě,“ odpověděl Mason. „Pak o tom začne přemýšlet a dojde mu, že naletěl na špek. Zavolá zpátky a mermomocí bude chtít mluvit s paní Daleovou, aby ji přesvědčil, že když přijde do

jeho kanceláře, může se tam setkat s Veronikou.“

„Nemyslíš, že ho to napadne hned?“

„Hned ne,“ odpověděl Mason. „Na to bude příliš zuřit. Kde ji máš, Paule?“

„Riskoval jsem. Dal jsem ji do hotelu Rockaway. Bydlela tam přece její dcera a pak se odstěhovala. Hraje mi to do noty s legendou, že se jí snažím najít Veroniku.“

„Té ženské nepotřebuješ vykládat žádnou legendu,“ poznamenal Mason. „Ta je mazaná jako liška a ať se propadnu, jestli s nimi nejela v tom vydírání. Pojď, podíváme se jí na zoubek.“

Mason zachytil pohled Delly Streetové. „Nezapomeňte si vzít dost tužek a bloků, Dello. Musíme zaznamenat prohlášení Laury Mae Daleové. Podrobnosti vám povím cestou. Jdeme.“ Všichni tři vyšli služebním vchodem do spojovací chodby, svezli se výtahem a pak jeli Drakeovým vozem do hotelu Rockaway.

„Pokoj 612,“ řekl Drake.

Vyjeli do poschodí a zaklepali na dveře.

Nějaký muž pootevřel dveře a zeptal se chraplavým útočným hlasem: „Co si přejete?“ Pak poznal Paula, otevřel dokořán a řekl:

„V pořádku, šéfe, pojďte dál.“

Drake ustoupil stranou. Do pokoje vešla Della Streetová, následována Perry Masonem. Drake celý konvoj uzavíral. Místnost, do níž vstoupili, byla salónem dvoupokojového apartmá. Oba detektivové, kteří tu hlídali, byli vazouni a vypadali na to, že by se v případě potřeby dovedli o sebe postarat.

„Kde je?“ zeptal se Drake, rozhlížeje se po pokoji.

Jeden z mužů se ušklíbl a odpověděl: „Leží ve vedlejší ložnici, odpočívá. Není ani přihlášená a kdyby tu někdo čmuchal, ani si nevšimne, že tu někdo je. V případě, že by se někdo ptal, tak tu my dva máme obchodní jednání.“

Drake se náhle podezíravě zeptal: „Jak víte, že tam ještě je?

Jak víte, že nemohla odejít druhými dveřmi, seběhnout po požárním žebříku, nebo…“

„Uklidněte se,“ řekl mluvčí obou detektivů. „Dveře jsou zamčené a klíč máme my. Zvenku je nápis NERUŠIT. Žádný požární žebřík tam není. Buďte bez starosti, ta žena je uvnitř. Chcete s ní mluvit?“

Drake přikývl.

„Zavoláme ji.“

„Okamžik,“ přerušil je Mason. „Myslím, že bude lepší, když jí řeknete, že tady má návštěvu a my tři půjdeme dovnitř. Bude to režijně o něco snazší, než kdyby šla ona sem.“

„Dobrá.“

Muž, který se tu zdál mít velení, kývl na druhého, ten zaklepal na dveře pokoje a řekl: „Máte tu návštěvu, paní Daleová.“ Dveře se pootevřely, bylo slyšet ženský hlas, který se na něco ptal. Pak odpovídal Drakeův člověk: „Nemusíte se nijak zvlášť oblékat, jsou to známí. Zdrží se jen chvilku.“ Otevřel dveře dokořán a pokynul hlavou.

Della Streetová šla první, náhle se zarazila, vrhla na Masona tázavý pohled, pak se vzpamatovala a šla klidně dál, jakoby se nic nestalo.

Mason měl co dělat, aby potlačil překvapení. Uviděl drobnou, upracovanou ženu na konci čtyřicítky. Nesměle se usmála na Dellu Streetovou a řekla: „Vítám vás, nesete mi nějaké zprávy o Veronice?“

Mason postoupil kupředu a představil se: „Jmenuji se Mason, tohle je Paul Drake, detektiv. Snažíme se vám najít dceru. Shodou okolností je svědkyní v jednom procesu. Zavolám lidem, kteří ji mají na starosti, a zjistím, zda by sem nemohla přijít.“

Drake, poněkud v rozpacích, dodal: „Myslel jsem, že vy dva se znáte. Nebyla jste u pana Masona v kanceláři?“

Usmála se a zavrtěla hlavou. „Jako že je nebe nade mnou, jsem

v tomhle městě poprvé! Hrozně moc bych se chtěla setkat s Veronikou. Neviděla jsem ji přes rok. Poslala mi pohled odsud z hotelu Rockaway, tak mě napadlo, že přijedu a…“

„Vy jste ji neviděla víc než rok?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

„Kde bydlíte?“

„V malém městě v Indianě. Jméno vám nic neřekne. Mám tam malou restauraci s bufetem, nic zvláštního, jen osm, deset stolů a ten bufet. Je to hezké, čisté, s domácí stravou.“

„Jste skutečně matkou Veroniky?“ ptal se Mason. „Nejste náhodou někdo, kdo zaskakuje jako dvojník?“

„Co tím myslíte ‚zaskakuje jako dvojník‘, pane Masone?“

„Nic. To já jen tak. Povídejte nám o Veronice.“

„Co o ní chcete vědět?“

„Kolik je jí let?“

Paní Daleová se zamračila a řekla: „Její osmnáct, táhne jí na devatenáct… ne, počkejte, tomu děvčeti je – no, pro pána krále, tomu děvčeti je už dvacet. Můj bože, jak ten čas letí!“

„A vy jste ji déle než rok neviděla?“

„Bude to tak akorát rok. Možná něco přes. Nevíte, pane Masone, jestli je v pořádku? Měla jsem o ni opravdu starost. To, jak mě teď naposled opustila…“

„Ona vás opustila už předtím?“

„Bohužel, ano, je to hotová malá tulačka. Asi jsem od ní očekávala příliš. Město je malinké. Moc mladých lidí tam nenajdete. Veronika se tam cítí osamělá, ale v restauraci pro mě znamená velkou pomoc. Obsluhuje u stolů, je vždycky taková veselá a usměvavá. Zákazníci ji mají rádi, a – no, když jsem tam měla Veroniku, nepotřebovala jsem už žádnou další výpomoc.“

„Kdy utekla poprvé?“

„Počkejte, tak před třemi, čtyřmi roky.“

„Co udělala?“

„Prostě se sebrala a odjela a nevěděla jsem o ní dva nebo tři měsíce. Měla jsem hroznou starost. Dokonce jsem zašla na policii. Pak se objevila. Jezdila si jen tak stopem. Řekla, že si vyhodila z kopýtka, podívala se do světa a teď že už se usadí a bude pracovat. Usadila se, ale ne nadlouho. Netrvalo to déle než tři čtyři měsíce a zase ji popadla touha po cestování. Najednou koukám, že je pryč.“

„Sama?“

„Sama,“ odpověděla paní Daleová. „Nechápejte zle, co říkám. Veronika je hodné děvče. Snad když začínala, že s někým odjela, ale to bylo všechno, jenom odjela.“

„Jste si jistá?“

„Jistěže jsem si jistá. Říkám vám, Veronika je v tomhle slušné děvče. Je jenom trochu neposedná, srdcem tulačka. Nevydrží sedět na jednom místě. Možná je to dědičné. Její otec byl ten samý případ. Pořád nepokojný, pobíhal z místa na místo a hledal kout, kde by mohl – jak sám říkal – ‚tesat kariéru‘. Hned jak se Veronika narodila, zvedl kotvy a odešel hledat nějakou zaslíbenou zemi. Nikdy žádnou nenašel. Financování jeho cest mě neustále ruinovalo, on si však pořád vedl svou. Bože, jak vás ten člověk dokázal nadchnout, když se dal do mluvení. Byl plný romantických snů. Někdy mi vyprávěl o obchodních příležitostech, které zmeškal jen proto, že nebyl na místě o trošku dřív. Měla jsem dojem, že mu několikrát utekla šance stát se milionářem – vždycky to prošvihl tak o den, o dva. Přišel o život při autonehodě, když bylo Veronice pět let.“

„A jak je to dlouho, co Veronika odjela na svůj poslední výlet?“ zeptal se Mason.

„Něco přes rok. Posílala mi pohlednice z různých koutů země. Nikdy jsem neměla možnost jí odepsat. Pořád byla v pohybu. Někdy to trvalo tři, čtyři měsíce, než se ozvala. Když konečně přišel pohled, byla v něm jen místa, která navštívila. Žádné novinky, jen seznam míst, kde byla. Zdá se, že jediné, co ji zajímá,

je cestování.“

„Měla Veronika na svých cestách nějaké potíže?“

„Ani co by se za nehet vešlo, pane Masone. Pokud jde o jednání s lidmi, je to hotová kouzelnice. Koukne jim do očí a hned jsou takhle malincí. Kdybyste mě zabil, neřeknu vám, jak to dokáže. Prostě jim koukne do očí a je to. Když má náladu, tak se kolem ní všichni točí a je středem společnosti, ale většinou se drží stranou. A jak to s člověkem umí, když od něj něco chce, to jste nikdy neviděl. Stačí, aby kývla prstem a dotyčný se může přerazit samou ochotou.“ Paní Daleová se dmula pýchou.

„Dostala se někdy do finančních potíží, telegrafovala si o peníze?“ ptal se Mason.

„Bože, ne! To děvče je hotový finančník. Nevím, jak to dělá, ale pokaždé, když ji vidím, je pěkně oblečená a má spoustu peněz.

Vždycky, když přijede domů, přiveze mi nějaký dárek. A toho cestování! Byl byste překvapený, pane Masone, kde všude už byla. Projela křížem krážem celé Spojené státy a jednou se rozjela dokonce rovnou do Mexiko City. Můj ty bože, už se nemůžu dočkat, až ji uvidím!“

„Možná budete muset počkat až do zítřka. Teď právě má něco na práci.“

„To je celá Veronika. Vždycky pilná jako včelička. Pod její nohou tráva nikdy nevyroste…“

Mason ji přerušil: „Rád bych viděl nějaký důkaz, paní Daleová, že jste skutečně Veroničinou matkou. Můžete mi nějaký poskytnout?“

„Ale proč, pane Masone. Jistěže jsem Veroničinou matkou.“

„Já vím, ale můžete to nějak dokázat? Možná budu muset předložit nějaký doklad o vaší totožnosti.“

„No, mám řidičský průkaz, a – pohlednici, kterou mi Veronika poslala, a její fotografie.“

Otevřela kabelku, podala Masonovi řidičský průkaz, nějaké

momentky a pohlednici.

Mason si to všechno chvíli prohlížel, pak šel k telefonu a zavolal k Hamiltonu Burgerovi do kanceláře.

Když sekretářka zvedla telefon, řekl Mason: „Vím, že už je po úředních hodinách, ale napadlo mě, že se pan Burger mohl cestou od soudu stavit v kanceláři. Tady je Perry Mason, rád bych s ním mluvil.“

„Okamžik. Je tady. Právě odchází domů.“ Mason slyšel, jak dívka někomu říká: „Chce s vámi mluvit pan Mason,“ pak se ozvalo, „okamžik, prosím, pane Masone, jde k druhému aparátu“.

Bylo slyšet zvuk pádných kroků, potom v telefonu zaburácel hluboký, dunivý hlas: „Co se děje, Masone?“

Mason odpověděl: „Chtěl bych vás požádat o laskavost.“

„Jste v poněkud nevýhodné pozici, než abyste mohl žádat laskavosti. O co vám jde?“

„Je tu u mě matka Veroniky Daleové a hrozně ráda by viděla svoji dceru. Nemohl byste zařídit, abychom se dnes večer mohli někde s Veronikou sejít a…“

„Rozhodně ne,“ přerušil ho Burger. „Veronika Daleová je svědkyní státu. Pokud s ní chcete mluvit, pak jedině v soudní síni. Je mi líto, Masone, ale to je moje poslední slovo. Nemám ani čas, ani chuť o věci dál diskutovat. Je pozdě a jsem na cestě domů. Sbohem!“

Na druhém konci linky zaklapl telefon. Mason se zašklebil, pustil sluchátko do vidlice a mrknul na Paula Drakea.

„Jak se daří Veronice?“ zeptala se paní Daleová.

„Je v pořádku,“ odpověděl Mason, „ale je to tak, jak jsem předpokládal. Můžete ji vidět až zítra. Dello, pokud by volal Hamilton Burger a poněkud zuřivě mě sháněl, nezapomeňte mu říci, že jsem mimo, a že nevíte, kde mě zastihnout.“

KAPITOLA 17

Když soud příštího dne opět začal, Hamilton Burger s úsměvem ve tváři povstal a pravil: „Jestliže slavný soud dovolí, včera před odročením byl na stanovišti svědků Eric Hansell a vyvstal tu problém v souvislosti s dotazem zástupce obhajoby na Hansellovu spoluvinici.“

Soudce Keetley přikývl: „Soud vyhoví vaší námitce, pane Burgere. Zákon dává obhajobě právo zpochybnit věrohodnost svědka poukazem na jeho předchozí pravomocné odsouzení. Neumožňuje jí však předkládat v rámci svědectví jisté detaily, které by svědka zesměšňovaly. Takové je rozhodnutí soudu. Pan Hansell zaujme své místo jako svědek. Pokračujte v křížovém výslechu, pane Masone.“

„Pokud jde o projednávaný případ,“ otázal se Mason Hansella, „jak jste získal informaci, která vám umožnila obrátit se na Addisona způsobem, který jste tu popsal?“

„Vy jste mi ji dal tím, jak jste spěchal do vězení, abyste složil kauci za Veroniku Daleovou.“

„A jak vás tento fakt nasměroval k panu Addisonovi, obžalovanému v tomto případu?“ ptal se Mason.

„No, pane, potloukám se trochu kolem tiskovýho střediska na policejním ředitelství. Znám tam některý mládence a díky ujednání s mým přítelem mi poskytují určitý laskavosti. Čas od času jim dám nějaký echo a vždycky jsem ochotnej pomoct. A oni mi přihrávaj tipy. Nikdo z nich pochopitelně netušil, co dělám. Mysleli si prostě, že jsem na volný noze a dodávám informace pro kamaráda sloupkaře. A to jsem taky většinou dělal. Když se rozkřiklo, že jste se tam přiřítil, abyste obhajoval blonďatou kočku, obžalovanou z potulky, ostatním mládencům to moc neříkalo, ale

pro mě to byl materiál přesně podle mýho gusta. Trochu jsem se rozhlíd kolem. Zjistil jsem, že to děvče bydlí v hotelu Rockaway a že žalobu na ni stáhli. Neměl jsem nic, čeho bych se moh chytit, ale zašel jsem do hotelu Rockaway s tím, že jsem od novin a že mě ta věc zajímá. Recepční, kterej byl nadupanej, jak ho zpovídali z jedny i z druhý strany, mi řekl, že dal policii všechny informace, co měl. Že ta holka přišla a sháněla pokoj a že ředitel hotelu zavolal, aby jí ho dali. Šel jsem za ředitelem hotelu. Představil jsem se, že jako zastupuju jednoho sloupkaře a že by nás zajímalo, čím si tahle děva zasloužila jeho osobní péči. Naservíroval jsem mu to pěkně hustý, že jsme dostali tip, že je to jeho kočka. Zpanikařil a kápnul božskou dřív, než mu došlo, co vlastně dělá. Řek, že ho volal Addison, aby dohlídl na to, že ta ženská dostane pokoj. No, pořád ještě jsem neměl nic konkrétního v ruce, ale zašel jsem za Addisonem a sotva jsem s ním mluvil deset sekund, věděl jsem, že jsem trefil do černýho. Takže potom jsem – no, však víte, potom jsem ho zmáčknul.“

„Addisonovi jste řekl, že pracujete pro nějakého sloupkaře?“

„Jo, něco v tom smyslu.“

„Kdo je ten sloupkař?“

„Nerad bych o tom mluvil. Ve skutečnosti jsem v tomhle blafoval a nechtěl bych, aby…“

„Já rovněž ne, vaše ctihodnosti,“ zasáhl Hamilton Burger, vstávaje ze židle. „Koneckonců, jde o podružnou část rozhovoru, který měl tento člověk s obžalovaným Addisonem. Nehodlám se v nejmenším svědka zastávat. Je to vyděrač a já použiji veškeré pravomoci svého úřadu, abych skoncoval s jeho hanebnou činností. Ale do té doby zůstává faktem, že díky jeho činnosti se nám podařilo objasnit případ vraždy. Máme zde obžalovaného, kterému tolik záleželo na tom, aby nevyšlo najevo, že byl v okolí domu, kde došlo k vraždě, že zaplatil dva tisíce dolarů za to, aby se tato informace neobjevila ve sloupku klevet.“

„To je ovšem,“ prohlásil soudce Keetley, „zcela náhodné a vychází to z vaší interpretace faktů, pane státní zástupce. Je docela dobře možné, že obžalovaný byl ochoten zaplatit peníze z důvodu určitých vztahů s mladou ženou, které považoval za nepodstatné a…“

„Máme v úmyslu, vyjasnit tuto záležitost naším příštím svědectvím,“ skočil mu do řeči Hamilton Burger. „Až vaše ctihodnost uvidí tuto svědkyni, bude soudu jasné, jak absurdní je jakékoli, byť jen chvilkové pomyšlení, že by mohlo dojít k něčemu, co by poskytlo půdu pro Addisonovo vydírání. Ne, vaše ctihodnosti, pohotovost, s níž se obžalovaný snažil koupit si mlčení tohoto svědka, byla plně vyvolána obavami, aby nevešla ve známost jeho přítomnost v blízkosti místa činu v době, kdy došlo k vraždě.“

„Dovolte, abych položil svědkovi jednu otázku,“ řekl soudce Keetley. „Pane Hanselle, existoval skutečně nějaký vztah mezi vámi a sloupkařem, o kterém jste se zmiňoval?“

„Jen do tý míry,“ odpověděl Hansell, „že jsem mu sem tam dohodil nějakej tip a on mi dal občas trochu peněz a udělal pro mě pár laskavostí. Vstupenky, propustky tam či onam a podobný věci. Víte, v mým postavení musí mít člověk přístup do novin, aby měl lidem čím vyhrožovat, ale tenhle člověk neměl nejmenší tušení, co dělám. Myslel si, že jsem prostě kámoš, co mu dává tipy.“

„Za těchto okolností,“ prohlásil soudce Keetley, „nevidím žádný důvod, proč by se jméno toho muže mělo dostat do špatného světla. Koneckonců, máme zde svědka, jehož výpověď zřejmě má značný význam pro objasnění případu vraždy, což ovšem naprosto neospravedlňuje jeho odsouzeníhodnou činnost. Tento soud je názoru, že by bylo přehnané žádat od spravedlnosti, aby v jejím jménu směl tento svědek špinit dobré jméno úctyhodného novináře. Navíc, soud zcela otevřeně prohlašuje, že pokud by zde došlo k vážnějšímu rozporu ve výpovědích, slovo tohoto svědka

bude bráno soudem do úvahy pouze v případě, bude-li podepřeno ještě dalšími důkazy.“

„To je vše,“ oznámil Hamilton Burger.

„Žádné další otázky,“ řekl Mason.

„Předpokládám,“ pravil Hamilton Burger, „že pan obhájce nemá žádné otázky ohledně toho, zda obžalovaný skutečně zaplatil svědkovi dva tisíce dolarů.“

„Naprosto žádné,“ odpověděl Mason srdečně.

„To nás zbavuje nutnosti předložit jako důkaz šek,“ řekl Hamilton Burger.

Soudce Keetley se předklonil dopředu a řekl: „Pane státní zástupce, mám dojem, že i když otázka případné beztrestnosti je plně ve vaší kompetenci, zmíněný svědek dává najevo samolibou spokojenost, naprostý nedostatek lítosti a pohrdavou nevšímavost k etickým ohledům.“

„Myslím, pokud slavný soud dovolí,“ odpověděl Burger s lehkým uzarděním, „že v pozadí jsou určité okolnosti, které pan obhájce mohl při křížovém výslechu ozřejmit, pokud by chtěl, a které mají za následek svědkův postoj. Mezi svědkem a zástupcem obhajoby jsou v tomto případě určité prvky antagonismu vlivem událostí – no, událostí, které nemohu v současné chvíli dost dobře komentovat. Ale mohu ujistit vaši ctihodnost, že rozhodnutí mého úřadu poskytnout svědkovi beztrestnost ve věci obžaloby z vydírání bylo přijato se značnou nechutí a pouze na základě velmi důkladného vyšetřování.“

„Nuže, dobrá,“ řekl soudce Keetley, „chtěl jsem vás pouze upozornit, že chování tohoto svědka při výslechu na mě rozhodně neudělalo příznivý dojem. Zavolejte vašeho dalšího svědka.“

„Veronika Daleová,“ oznámil Hamilton Burger. Dozorkyně otevřela dveře do místnosti svědků a přivedla Veroniku Daleovou do soudní síně. Měla na sobě přiléhavé zakázkové šaty krémové barvy, které se hodily k její blonďaté kráse a dávaly jí vzhled

panenské nevinnosti a andělskosti, zasahující jako blesk přeplněnou soudní síň. Bylo vidět, že svědkyně si je plně vědoma role, kterou má sehrát, a od okamžiku, kdy vstoupila do soudní síně, šířila dojem krásné, milé, mladé ženy. Stálí návštěvníci soudní síně si šeptem sdělovali názor, že jakýkoliv pokus Perryho Masona podrobit ji náročnému křížovému výslechu skončí katastrofálně, neboť ho připraví o sympatie diváků i soudce. Hamilton Burger pečlivě připravil scénu pro její výstup. Povstal a svým chováním dával jasně najevo, že osobně považuje za hanebné, že takové nezkažené dítě je nuceno vstoupit do špinavého ovzduší soudního přelíčení, kde se projednává případ vraždy.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se uctivě.

Veronika Daleová přivřela víčka a pípla ostýchavým, sotva slyšitelným hlasem: „Veronika Daleová.“

„Kolik je vám let, Veroniko?“

Její hlas byl tentokrát téměř šepotem: „Rovných osmnáct.“

„Dejte svědkyni mikrofon,“ rozhodl soudce Keetley. Zřízenec podal Veronice Daleové mikrofon. „Mluvte do toho,“ poučil ji soudce Keetley. „Snažte se mluvit tak hlasitě, jak jen můžete.“

„Ano, pane,“ odpověděla Veronika Daleová pokorně. „Kde bydlíte, Veroniko?“

„No, nemám žádné trvalé bydliště,“ řekla. „Matka žije v malém městě v Indianě. Odešla jsem z domova, protože jsem doufala, že najdu nějaký způsob, jak si polepšit. Právě jsem přijela do tohohle města, když – když se mi to všechno stalo.“ Zamrkala, aby potlačila slzy.

„Chápu,“ pravil Hamilton Burger soucitně. Z jeho chování bylo patrné, že nebude litovat úsilí, aby zaštítil neposkvrněnou nevinnost tohoto dítěte. „Nuže, pokusím se vám to ulehčit, jak budu moci, a zkrátím své vyšetřování, jak to jen půjde. Doufám, Veroniko, že vás ušetříme jakéhokoli většího trápení.“ Hamilton

Burger pak pohlédl významně na Perryho Masona, jako by ho chtěl varovat, aby svůj křížový výslech rovněž neprotahoval. Diváci se nahnuli dopředu a poslouchali pozorně, aby jim neuniklo ani slovo. Rovněž soudce Keetley byl zcela zabrán do výslechu a jeho oči vyjadřovaly upřímný a soucitný zájem. „Nuže, Veroniko," pokračoval Hamilton Burger, „znáte obžalovaného Johna Racera Addisona, není-liž pravda?"

„Ano."

„Kdy jste se s ním prvně setkala?"

„Devátého večer."

„Kde?"

„Svezl mě."

„Já rozumím, ale kde jste právě byla, Veroniko, když vás svezl?"

„Seděla jsem u dálničního můstku."

„A teď, Veroniko: poté, co jste se mnou hovořila, zavezli vás lidé z šerifova úřadu na silnici, kde jste se setkala s obžalovaným?"

„Ano," odpověděla téměř šeptem.

„Mluvte nahlas, Veroniko, abychom vás slyšeli. Ukázala jste ten můstek šerifovi?"

„Ano, pane."

„Vyfotografovali ten můstek před vašima očima?"

„Ano, pane."

„Vaše ctihodnosti," pravil Mason, „právní zástupce svědkyni napovídá, přímo jí vkládá slova do úst. Celý jeho výslech je nemožně napovídající."

Burger se na Masona zamračil. „Jestliže slavný soud dovolí, máme zde mladou ženu z malého města, vyděšené dítě. Řeknu vám, je to hanba, že tato mladá žena byla vtažena do ovzduší zločinu. Je obludné, že se vrahovi dostalo možnosti, aby ji svezl…"

„Soud chápe,“ přerušil ho soudce Keetley, „ale vyvarujte se napovídání svědkyni.“

„Dobře, vaše ctihodnosti.“

Burger upřel pohled na Masona, pak se obrátil k Veronice. „Nuže, ukáži vám fotografii a zeptám se vás, zda poznáváte místo, které je na ní zobrazené.“

Hamilton Burger podal kopii fotografie Masonovi se slovy: „Tento snímek jsem pořídil pro vás, pane zástupce. Je na něm úsek silnice, který budu nyní situovat na mapě. Snímek byl pořízen ve směru na západ. Teď vám, Veroniko, podám fotografii a požádám vás, abyste ji identifikovala.“

„Ano, pane.“

„Co je to?“

„Je to můstek, u kterého jsem čekala, když pan Addison přijížděl ve svém voze. Seděla jsem přímo na tomhle betonovém výběžku, a když jsem slyšela přijíždět auto, stoupla jsem si.“

„Víte, odkud to auto přijelo?“

„Přijelo z vedlejší silnice, tady, z této strany obrázku.“

„Viděla jste ten vůz?“

„Vůz ne, ale zahlédla jsem odlesky světel a slyšela jsem motor. Noc byla klidná a tichá.“

„A co se stalo?“

„Bylo slyšet velmi zřetelně motor auta, které jelo po polní cestě, zastíněné vrbami. Je to tahle cesta,“

„A teď vám, Veroniko, ukáži mapu. Je na ní dům, v němž byla nalezena mrtvola Edgara Ferrella, a okolní terén. Tato mapa byla v průběhu přelíčení přijata mezi důkazy. Dokážete se v ní orientovat?“

„Orientovat?“ zeptala se.

„Určit místo, kde jste byla a kde je ten můstek.“

„Ó, ano,“ odpověděla, studujíc mapu. Pak s pohotovou čilostí někoho, kdo byl důkladně procvičen a podrobně se seznámil se

zmíněnou mapou, prohlásila: „Seděla jsem právě tady. Tady je ten můstek.“

„Označím to místo zakroužkovanou číslicí jedna,“ řekl Hamilton Burger, zatímco kreslil značku. „Můžete nám nyní, Veroniko, říci, odkud ten vůz přijel?“

„Ano, přijel tady po té cestě.“

Hamilton Burger označil na mapě dvě souběžné čáry, u nichž byla vysvětlivka: Cesta od Ferrellova venkovského sídla k dálnici. Pak se obrátil k Veronice: „A teď nám vyprávějte, co se odehrálo.“

„No, auto přijelo po téhle cestě, jelo docela pomalu. Vypadalo to, jako by mělo zařazenou jedničku, možná dvojku, a pak začalo šplhat po náspu nahoru na dálnici.“

„Viděla jste ho?“

„Ne, v tu chvíli jsem ho neviděla. Slyšela jsem ho. To prudké stoupání k dálnici je asi – oh, možná něco málo přes čtvrt míle od můstku, kde jsem seděla.“

„A co dál?“

„Jsem si jistá, že auto vyjíždělo ten příkrý násep k dálnici na jedničku. Pak přeřadilo na dvojku a ve chvíli, kdy řidič řadil vyšší rychlost, jsem se postavila do světla reflektorů.“

„Pojďme se nyní na okamžik vrátit zpět, Veroniko. Předtím, než jste uslyšela zvuk motoru, slyšela jste nějaké jiné zvuky?“

„Ano.“

„Co to bylo?“

„Výstřely.“

„Kolik výstřelů, Veroniko?“

„Šest.“

„Můžete je popsat?“

„No, v tu chvíli jsem si myslela, že to střílí motor do výfuku, ale když jsem o tom přemýšlela znovu, došlo mi, že to byly výstřely. Bylo slyšet jeden, asi po deseti sekundách druhý a pak, o sekundu nebo dvě později, jsem slyšela čtyři další, které šly rychle

za sebou.“

„A teď: kdy jste slyšela ty výstřely, Veroniko?“

„Minutu nebo dvě předtím, než nastartovalo auto.“

„Nemohlo to být pět minut?“

„Nemyslím. Možná dvě nebo tři minuty, malá chvilka.“

„Vzpomněla byste si, kolik bylo hodin?“

„Přesně ne. Myslím, že mohlo být kolem deváté, možná pár minut před.“

„Dobrá. Slyšela jste výstřely, slyšela jste startovat auto. Slyšela jste, jak přijíždí po cestě. Viděla jste, jak se k vám blíží.“

„Ano, pane.“

„Mávala jste, aby vám řidič zastavil?“

„Ne. Ani jsem se nepohnula, ale dívala jsem se přímo do reflektorů, tak, aby si mě člověk za volantem – no, víte, aby si mě mohl dobře prohlédnout.“

„A co bylo dál?“

„Vůz nejel moc rychle. Právě řadil na vyšší rychlost a hned, jak mě minul, zastavil a začal couvat zpátky.“

„A dál?“

„Pak se mě pan Addison zeptal, jestli chci svézt.“

„Hovoříte nyní o Johnu Raceru Addisonovi, obžalovaném v tomto procesu, o muži, který sedí po levici pana Masona?“

„Ano, pane.“

Burger pravil hlasem, z něhož přímo kapal soucit. „Veroniko, vím, že to není příjemné téma, ale vyprávějte nám, prosím, co se přesně odehrálo. Řekněte všechno.“

„No,“ začala, „pan Addison zastavil a couvnul zpátky. Zeptal se mě, jestli chci svézt. Po celou tu dobu jsem se snažila ho odhadnout.“

„Co tím chcete říci?“

„No, odhadla jsem zvuk motoru jeho auta. Podle tichého předení jsem poznala, že jde o velký, drahý vůz. Pak jsem si

prohlédla jeho siluetu, když mě míjel. V autě bylo dost světla od přístrojové desky, abych si o něm mohla udělat představu. Vypadal jako zámožný obchodník, ne jako ten typ, co jsem s ním měla problémy posledních třicet, čtyřicet mil.“

„Co jste tedy udělala?“

„Usmála jsem se na něj, poděkovala mu a řekla, že bych se ráda svezla do města, pokud jede tak daleko. Odpověděl, že ano a já jsem nasedla.“

„Hovořili jste spolu?“

„Ano, hovořili, to je jedna z povinností mladé stopařky vůči řidičům, kteří jí zastaví. Jestliže si chtějí povídat, povídá si s nimi. Pokud nechtějí, tak mlčí.“

„A pan Addison si chtěl povídat?“

Usmála se a odpověděla: „Myslím, že chtěl, abych mu povídala.“

„Takže, co jste udělala?“

„Mluvila jsem. Vyprávěla jsem o sobě a řekla jsem mu, že jedu do města, abych – no, abych zkusila hledat štěstí.“

„Přiznala jste, že jste odešla z domova?“

„Ano.“

„A co udělal pan Addison?“

Veronika pozvedla oči i hlas. „Chtěla bych, aby bylo v jedné věci absolutně jasno. Pan Addison se choval jako dokonalý džentlmen, dokonalý džentlmen.“

„Jistě, chápu,“ pravil Burger, „ale řekněte mi, co se přihodilo. Co se stalo?“

„No, zeptal se mě, jestli mám kde bydlet, já mu odpověděla, že ne a on se mě zeptal, kolik mám peněz. Snažila jsem se vyhnout odpovědi, ale on velmi naléhal. Když vyšlo najevo, že mám jen trochu peněz a že nemám tušení, kam po příjezdu do města složím hlavu, dal mi otcovskou radu. Řekl mi, že tohle nemůže děvče ve velkoměstě dělat, že je to jiné než ve venkovských městech. Pak

prohlásil, že mi sežene nějaké bydlení.“

„A co udělal?“

„Zastavil u benzínové pumpy, vešel dovnitř a telefonoval. Když se vrátil, řekl mi, že je všechno zařízeno, že mám pokoj v hotelu a že si nemusím dělat starosti s placením.“

„Co bylo dál?“

„Když jsme přijeli do města, zavezl mě do hotelu Rockaway a počkal, než jsem se zapsala a než mi recepční řekl, že pokoj je připraven. To je všechno, co k tomu mohu říci.“

„Viděla jste pak ještě někdy pana Addisona?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Desátého odpoledne jsem za ním zašla do obchodního domu.“

„Na jeho žádost?“

„Ano.“

„Co se stalo?“

„Poslal mě s kartičkou za vedoucí osobního oddělení a – no, dostala jsem místo a hned jsem začala pracovat.“

„Bylo vám během celé této doby cokoli známo o tom špinavém vydírání?“

„Ne, pane, nebylo.“

Burger se obrátil k Masonovi. „Předpokládám,“ řekl pohoršené, „že máte v úmyslu podrobit tuto mladou ženu křížovému výslechu.“

„To rozhodně mám,“ odpověděl Mason, vstávaje ze židle.

Burger prohlásil znechuceně: „Zákon vám toto právo dává. Můžete začít.“

„Vaše matka žije?“ otázal se Mason.

„Ano.“

„Takže jste opustila rodinné sídlo?“

„To rodinné sídlo,“ řekla s chabým úsměvem, „byla

restaurace. Dělala jsem číšnici. Bylo to zoufale mrňavé městečko bez jakýchkoliv možností. Člověk tam v životě nikoho nepotkal, snad pár hloupých a stydlivých mládenců, kterým chyběla energie a odvaha zvednout se a vypadnout někam pryč.“

„A tak jste odešla?“

„Ano.“

„A dojela jste stopem až sem?“

„Ano.“

„To je zajímavé,“ pravil Mason. „Můžete mi, slečno Daleová, říci, jak dlouho vám trvalo dojet stopem až sem?“

„Co máte na mysli?“

„Jste mladá, hezká a přitažlivá, takže si myslím, že jste nemusela dlouho čekat na svezení.“

Ve Veroničiných očích se začala objevovat panika.

„No, nemusela.“

„Jak dlouho vám to sem trvalo od chvíle, kdy jste odešla z domova?“

„Moc dlouho ne.“

„Asi týden?“

„Já… no, možná. Myslím, že ano.“

„Takže jste byla doma, v restauraci se svou matkou ještě týden předtím, než jste potkala pana Addisona?“

Nastalo dlouhé ticho.

„Nemůžete odpovědět?“

„Pokud slavný soud dovolí!“ povstal Hamilton Burger, ve tváři onen rádoby otcovský výraz, smíšený s pózou advokáta, kterému dochází trpělivost nad nepatřičnou shovívavostí soudu. „Já protestuji. Ať se pan zástupce obhajoby laskavě drží okolí místa, kde byl spáchán zločin, a času, kdy k němu došlo. Tato mladá žena si už vytrpěla dost. Jen proto, že se náhodou ocitla v bezprostředním okolí místa činu a potkala tam v inkriminovanou dobu obžalovaného, nemusí ještě být pranýřována zoufalým a

nelítostným obhájcem.“

„Ani nelítostným, ani zoufalým, vaše ctihodnosti,“ namítl Mason bodře. „Rád bych se dozvěděl něco o tom, jak se tato mladá dáma ocitla na daném místě v čase, který uvedla. Jelikož se všechno točí kolem otázky času, rád bych si prověřil časové údaje.“

„Myslím, že otázka zapadá do přijatelných hranic křížového výslechu,“ rozhodl soudce Keetley, „nicméně soud je toho názoru, pane Masone, že křížový výslech této mladé ženy by neměl zabíhat zbytečně daleko.“

Znovu se rozhostilo ticho.

„Odpovězte tedy na otázku,“ vyzval ji soudce Keetley.

„Mohu dostat sklenici vody?“ zeptala se Veronika Daleová tichým hlasem.

„Jistě,“ odpověděl Mason.

Byl to však Hamilton Burger, kdo vyletěl ze židle a spěchal ke stanovišti svědků, „No, Veroniko,“ chlácholil ji, „neberte si to tak.“

„Co je s ní?“ optal se Mason. „Není s ní něco v pořádku?“

„Co tím chcete říci?“ zařval Burger. „To naprosto odpovídá vašim narážkám, vy zbabělý…“

„Mně připadá jako zdravá, mladá žena, ve věku asi dvaceti let,“ řekl Mason. „Rozhodně by měla být schopná zodpovědět otázku, kdy odešla z domova. Z toho, jak ji rozmazlujete, si začínám myslet, že s ní není něco v pořádku.“

„Všechno je s ní v pořádku!“ řval Burger.

Mason využil Burgerova záchvatu zuřivosti, nalil sklenici vody a podal ji Veronice Daleové. „Tady máte, slečno Daleová,“ řekl zdvořile, „pijte pomalu a až to dopijete, řekněte soudu, kdy jste odešla z domova, kdy jste opustila restauraci a svoji matku.“

„Dvacetiletá!“ plamenil Burger. „Ta dívka je ještě dítě, mladá, nezkušená, nezkažená mladá žena, osmnáctiletá – stěží

osmnáctiletá, a vy po ní soustavně házíte bláto, jen proto…“

„Tak dost, pánové,“ zasáhl soudce Keetley. „Výslech bude probíhat řádným způsobem a pan žalobce si odpustí osobní útoky.“ Soudce Keetley pohlédl zpod hustého obočí na Veroniku Daleovou, pomalu upíjející ze sklenice, kterou jí podal Mason.

„Už jste dopila?“ zeptal se Mason.

„Ne.“

„Cítíte se lépe?“ žadonil Burger starostlivě.

„Jsem jen trochu slabá,“ odpověděla.

Mason vztáhl ruku po sklenici, ale Veronika Daleová jeho gesto ignorovala a dál pomalu a zamyšleně popíjela vodu.

„Už jste si vymyslela odpověď?“ zeptal se Mason.

Pohlédla na něj a náhle se rozplakala.

Mason jí vzal jemně sklenici z prstů, došel ke stolu, určenému pro obhájce, tam ji odložil, sedl si a čekal.

Burger přispěchal, položil otcovskou ruku na dívčino rameno a konejšil ji. „No tak, no tak, Veroniko, už je to skoro za vámi. Soud vás ochrání, soudce Keetley mu nedovolí už žádné zbabělé narážky. Jestli slavný soud dovolí, tyto neospravedlnitelné ohavné narážky a obvinění na adresu této ženy, jako by s ní nebylo něco v pořádku, ji rozrušily, a to zcela pochopitelně. Věřím, že v každém muži v této soudní síni vzkypěla krev, když zástupce obhajoby…“

„Prosím, vyvarujte se osobních útoků, pane státní zástupce,“ napomenul Hamiltona Burgera soudce Keetley a jeho oči hloubavě spočinuly na tváři Veroniky Daleové.

Mason se opřel do opěradla otáčivé židle za stolem obhajoby, sepjal ruce za hlavou a čekal. V tom klidném, tichém čekání bylo něco, co posouvalo jednání Veroniky Daleové do pravdivé perspektivy daleko účinněji, než by to byly dokázaly sebevětší protesty.

„Vaše ctihodnosti,“ ozval se po chvíli Hamilton Burger, „musím trvat na své námitce a myslím, že křížový výslech této

svědkyně by měl být ukončen. Obhájce svým chováním svědkyni rozrušil. Může poděkovat sám sobě, pokud jeho narážky…“

„Nechte ji na pokoji. Ona přemýšlí,“ řekl Mason s úšklebkem. Soudce Keetley hlasem, z něhož zaznívalo pevné rozhodnutí, řekl: „Soud neshledává žádný důvod, proč by svědkyně tuto otázku nemohla zodpovědět.“

„Problém není v otázce, vaše ctihodnosti,“ protestoval Burger. „Je ve způsobu tohoto křížového výslechu, v narážkách, jako by tato mladá žena byla těhotná.“

„Zeptal se jí jenom, jestli s ní není něco v pořádku,“ řekl soudce Keetley, „a pokud jde o soud, ten je toho názoru, že jste si to způsobil sám svou přehnanou starostlivostí. Kolik je této mladé ženě let? Ověřil jste si vůbec její věk?“

„Její sotva osmnáct, vaše ctihodnosti, mladá žena…“

„Je jí dvacet,“ prohlásil Mason.

„Kolik je vám let?“ zeptal se soudce Keetley Veroniky.

Pohlédla na něj a znovu propukla v pláč.

Soudce Keetley se opřel do židle a jeho chování se poněkud podobalo Masonovu. „Dobrá,“ řekl, „počkáme, až bude schopná otázku zodpovědět.“

„Máte pocit, že jste schopná odpovídat na otázky, Veroniko?“ zeptal se Hamilton Burger.

„Ne!“ odpověděla bez zaváhání.

„Teď odpověděla normálně,“ pravil soudce Keetley.

„Tak zkuste nyní zodpovědět tohle. Kolik je vám let, mladá dámo?“

Veronika zoufale přelétla pohledem soudní síň.

„Kolik?“ ptal se soudce Keetley.

Burger pohlédl na soudce s jistou dávkou pohoršení.

„Myslím, že si můžete klidně sednout, pane státní zástupce. Nezdá se mi, že by tato dáma hodlala spadnout z místa pro svědky. Kolik je vám let, slečno Daleová?“

Čekala plných pět sekund, než odpověděla. Pak řekla: „Dvacet.“

„Hm,“ vyrazil ze sebe soudce Keetley a vzápětí vychrlil hlasem, z něhož zazníval ostrý tón. „Kdy jste odešla z domova, kdy jste naposledy viděla matku, jak dlouho vám to trvalo, než jste se sem dostala? A řekněte nám přesně, jak dlouho jste jezdila stopem.“

„Já… já vám to nemohu říci. Nedělala jsem si žádné záznamy.“

„Jak je to dlouho, co jste naposledy viděla svou matku?“

„Já…“

„Vaše ctihodnosti,“ vložil se do toho Hamilton Burger, „kdybych směl něco navrhnout…“

„Navrhujte krátce,“ vyštěkl soudce Keetley.

„Je mi známo, že matka této dívky je ve městě, že je v péči pana Perryho Masona a že pan Mason z důvodů, které zná jen on sám, ji nevzal na dnešní jednání soudu. Proto myslím, že v tuto chvíli by měl být pan Mason poučen, aby umožnil této mladé ženě potěšit se přítomností své matky.“

Mason řekl: „Volal jsem vás včera večer. Vzpomínáte si, pane státní zástupce? Žádal jsem vás, abyste umožnil slečně Daleové setkání s matkou a vy jste se nad tím návrhem jen ušklíbl.“

„Nicméně,“ naléhal Burger, „ačkoli odmítám nařčení pana obhájce, že jsem se ušklíbl, myslím, že tato mladá žena by měla mít možnost setkat se se svojí matkou. Včera večer, když jsem spěchal domů, jsem byl zaskočen návrhem pana obhájce, abych mu předal Veroniku Daleovou a umožnil jí tak setkání s matkou. Pochopitelně jsem odmítl. Později, když jsem si to promyslel, dospěl jsem k závěru, že pokud pan Mason pošle paní Daleovou za mnou, osobně ji dovedu k její dceři. Strávil jsem nějakou dobu marným hledáním pana Masona. Nechal jsem zkontrolovat seznamy hotelových hostů, ale bezvýsledně. Jsem si jist, že

obhájce chytře načasoval svůj návrh, aby se mu dostalo odmítnutí. Á to, že záměrně brání této mladé ženě, aby se setkala se svou matkou, je součástí taktiky, kterou použil…“

Kladívko soudce Keetleyho ostře udeřilo a zarazilo žalobcův řečnický vodopád. „Laskavě si odpusťte ty osobní útoky, pane Burgere.“

„To je v pořádku. Jen ho nechte, vaše ctihodnosti,“ řekl Mason. „On to ve skutečnosti nemyslí vážně. Jenom se snaží poskytnout svědkyni čas k přemýšlení. Měla všechny odpovědi tak pěkně připravené, ale teď, když ví, že tady mám její matku, bude muset svou historku změnit.“

„Měla by se setkat se svou matkou,“ řval Burger.

„Dostane možnost setkat se s matkou, jen co zodpoví pár otázek,“ prohlásil soudce Keetley popuzeně. „Koneckonců, je to dvacetiletá, zdravá žena. Snad může odpovědět na jednoduchou otázku bez toho, aby musela vysrkat celou sklenici vody a ještě se při tom nechala od žalobce soucitně poplácávat po rameni. A také si myslím, že ji snad při té odpovědi nemusí maminka držet za ručičku. Chci vědět, kdy opustila tu restauraci, kdy viděla naposledy svou matku a jsem odhodlán se to dozvědět!“

Následovalo trapné ticho.

„Jak je to dlouho?“ zeptal se soudce Keetley hlasem, který postrádal jakékoliv stopy sympatie.

„Zhruba rok,“ odpověděla Veronika Daleová.

Mason povstal ze židle. „A vy jste chtěla, abychom se domnívali, že šlo o pouhý týden?“

„Já… byla jsem zmatená.“

„Jste pořád ještě zmatená?“

„Ano.“

„Rozumíte mým otázkám?“

„Ano. Teď jim rozumím.“

„Odjela jste z domova asi před rokem?“

„Ano.“

„Od té doby jste svou matku neviděla?“

„Ne.“

„Kdy vám bylo dvacet?“

„Já… asi před třemi měsíci.“

„Kde jste byla ten poslední rok? Celou tu dobu jste jela sem?“

„Ne.“

„Kde jste tedy byla?“

„Na různých místech.“

„Vaše ctihodnosti,“ protestoval opět Hamilton Burger, „není pochyb, že místa pobytu této mladé ženy během posledního roku, co dělala a kde byla, nespadají do řádně vedeného křížového výslechu. Její přímý výslech byl omezen na časový interval zhruba jedné hodiny, kdy se setkala s obžalovaným v úseku silnice poblíž místa, kde obžalovaný právě zavraždil svého společníka. Je pochopitelné, že obžalovanému je nemilé, že tento fakt vyšel najevo a já nebudu mít námitek vůči jakémukoli křížovému výslechu, který bude zahrnovat určité přiměřené časové období – řekněme den, dva dny, týden –, ale vracet se rok zpátky, to je podle mého názoru přehnané a představuje to pokus pošpinit pověst této mladé dívky.“

„Za normálních okolností bych vám dal za pravdu,“ řekl soudce Keetley, „ale chování této svědkyně jasně ukazuje, že se snaží něco zatajovat.“

„A i kdyby to tak bylo,“ boj oval dále Burger, „mohla mít nejrůznější důvody k tomu, aby odešla z domova. Je pochopitelné, že nechce vykládat tajemství svého srdce v přeplněné soudní síni a podle mého názoru by ji k tomu žádný soud neměl nutit. Obhájce nemá právo zpochybňovat věrohodnost svědkyně okrajovým svědectvím, ať už ho získal od jiných lidí, nebo ho vypáčil ze svědkyně samotné.“

„Nejde mu o tajemství jejího srdce,“ řekl soudce Keetley.

„Chce pouze vědět, proč jí to sem trvalo autostopem z Indiany celý rok. A soud by to chtěl vědět rovněž. Nicméně, pokud státní zástupce trvá na své námitce, obávám se, že podrobné otázky na svědkyni ve smyslu, kde byla a co dělala v průběhu posledního roku, je možné považovat z časového hlediska za příliš vzdálené.“

„Trváme na naší námitce z důvodu ochrany soukromí této mladé ženy,“ prohlásil Burger.

„Dobrá,“ rozhodl soudce Keetley, „soud se značným váháním vyhoví námitce, pokud jde o to, co bylo před rokem. Máte právo prokázat, co se odehrálo během přiměřeného časového období, pane Masone, a soud vám rozhodně umožní detailní křížový výslech o tom, co se stalo v době, o níž svědkyně vypovídala, a během přiměřeného časového úseku, který tomu předcházel.“

„Dobrá, vaše ctihodnosti,“ řekl Mason. „Nuže, slečno Daleová, stopovala jste západním směrem, když jste čekala u toho můstku?“

„Ano.“

„A jak došlo k tomu, že jste čekala právě na tomto místě?“

„Rozhodla jsem se dobrovolně opustit vůz, ve kterém jsem jela,“ odpověděla. „Řidič si na mě začal dovolovat a důvěrně mě osahávat.“

„Jak jste se zachovala?“

Začala odříkávat, teď už pevným hlasem, připravenou odpověď. „Zvolila jsem jediný možný způsob obrany, který má dívka za podobné situace. Nahnula jsem se dopředu, vypnula zapalování a vytáhla klíčky ze spínací skříňky. Otevřela jsem dvířka – pochopitelně s vypnutým zapalováním se auto zastavilo. Vyskočila jsem ven a hodila klíčky po tom člověku.“

„Poněkud dovedný trik,“ poznamenal Mason. „Jak jste se ho naučila, Veroniko?“

„Už jsem ho vyzkoušela předtím.“

„Mnohokrát?“

„Vaše ctihodnosti,“ prohlásil Burger, „už jsme zase tam, kde jsme byli. U minulosti této dívky a u pokusů pošpinit její pověst…“

„Námitce se vyhovuje,“ odsekl soudce Keetley. „Zaměřte svůj výslech na přiměřený časový úsek před předpokládaným setkáním s panem Addisonem.“

„Dobře, vaše ctihodnosti,“ řekl Mason.

„Takže jste vypnula motor a vyskočila z vozu.“

„Ano.“

„Snažil se vás zadržet?“

„Snažil se mě chytit a osahávat. Dovoloval si na mě, ale pochopitelně, měl dost co dělat s řízením auta. Nakonec zabrzdil, aby si uvolnil obě ruce, v tu chvíli jsem vyskočila a hodila mu klíčky na podlahu.“

„Co jste udělala pak?“

„Vyběhl za mnou a začal mě pronásledovat. Vzápětí si uvědomil, v jaké je situaci, začal mi spílat, nadával mi, pak se vrátil k vozu a prolézal ho, dokud nenašel klíčky. Tou dobou jsem už byla v křoví u silnice.“

„Byla tma?“

„Ano, jistě.“

„Jak dlouho jste zápasila s tím dotěrou?“

„Chvilku. Vzpomínám si, že jsem chtěla vystoupit už u toho malého městečka Verde, ale pak jsem si řekla, že to vydržím. V tu chvíli mě teprve začínal obtěžovat.“

„Jeho milostné návrhy se změnily v násilí krátce poté, co jste minuli Verde?“

„Ano.“

„Jako zkušená stopařka,“ řekl Mason, „si uvědomujete, jak riskantní je nasednout ke komukoli, kdo náhodou jede kolem?“

„Jsem velice vybíravá,“ odpověděla. „Než někomu dovolím, aby mě svezl, snažím se ho odhadnout.“

„A když přijede to správné auto, hodíte po řidiči okem?“

„Dám mu najevo, že bych nebyla proti tomu, kdyby mě svezl, ale nedělám takové vulgární věci, jako je ukazování palcem.“

„Tohoto člověka, s kterým jste jela, jste odhadla?“

„No, snažila jsem se, ale pochopitelně je to těžké, odhadnout někoho, kdo se blíží rychlostí padesáti mil za hodinu, a…“

„Ale auto jste odhadla?“

„Ano.“

„A pak jste do něj nasedla a odjela v něm?“

„Ano.“

„Co to bylo za vůz?“ ptal se Mason. „Jaká značka? Rychle odpovězte, jaká značka?“

„Lincoln,“ řekla.

„Sedan?“

„Ano. Lincoln sedan.“

„Nový?“

„Ano, poslední model. Vypadal nově.“

„Jakou měl poznávací značku?“

„Nevím.“

„Chcete říci, že jste si nevšimla poznávací značky, ať už předtím, než jste nasedla, nebo poté, co jste vystoupila?“

„No, já… možná, že ano, ale už si nevzpomínám.“

„Není to ve skutečnosti tak, že máte zvyk poznamenat si čísla automobilů, kterými jste cestovala?“

„Já…“

„Ano, nebo ne?“

„Příležitostné.“

„Do zápisníku?“

„Ano.“

„Nemáte ten zápisník u sebe v kabelce?“

„Já…“

„Máte nebo nemáte?“

„Oh, vaše ctihodnosti,“ ozval se Hamilton Burger, „tohle zastrašování, tohle…“

„Posaďte se, pane státní zástupce!“ umravnil ho soudce Keetley. „Nerušte křížový výslech. Soud by rád věděl, stejně jako obhajoba, jestli svědkyně má takový zápisník. To je naprosto přípustné. Máte ten zápisník v kabelce, slečno Daleová?“

„Já… ano, mám ten zápisník.“

„A zapsala jste si poznávací značku vozu, řízeného Johnem Racerem Addisonem?“

„Ano,“ odpověděla.

„Proč jste to udělala?“

„Jako preventivní opatření pro případ, že by došlo k nějakým potížím.“

„Kdy jste si zapsala číslo Addisonova vozu? Než jste nasedla, nebo když jste vystoupila?“

Usmála se a odpověděla. „To by bylo složité, psát si číslo vozu, než nastoupíte, pane Masone. Bylo by to poněkud nápadné.“

„Takže to zjevně děláte až poté, co vystoupíte.“

„Ano.“

„Proč to potom vlastně děláte?“

„No, je dobře vědět, s kým měl člověk tu čest pro případ, že by došlo k nějakým komplikacím.“

„Jakým komplikacím?“

„No, například, kdyby byl ten člověk hrubý.“

„Vy si píšete poznávací značky aut u mužů, kteří se pokoušejí o hrubosti?“

„Ano, je to otázka opatrnosti.“

„Pro koho?“

„No, já… chci to vědět.“

„Pan Addison nebyl hrubý.“

„Ne.“

„Nicméně jste si zapsala číslo jeho vozu.“

„Ano.“

„Ukažte mi ten zápisník.“

Opět přelétla soudní síň pohledem lapeného zvířátka, pak váhavě otevřela kabelku a vytáhla malý kožený zápisník s tužtičkou v poutku desek.

„Ukažte mi také ten zápisník,“ požadoval Hamilton Burger, „podíváme se do něj.“

„Jistě,“ řekl Mason. Burger se mu naklonil přes rameno a společně prohlíželi stránku za stránkou seznam poznávacích značek automobilů. Vedle mnoha čísel byla jména a adresy, celý seznam byl rozdělen do menších skupin, oddělených datem.

Mason pokračoval: „Takže v den, kdy jste si poznamenala číslo Addisonova vozu, jste si napsala dalších asi dvacet čísel. Je to tak?“

„Nepočítala jsem je.“

„Tak je spočítejte teď,“ vybídl ji Mason.

Podal Veronice zápisník. Ta chvíli počítala, pak řekla: „Ano, dvacet dva.“

„Ten den jste jela ve dvaadvaceti různých vozech?“

„Ano.“

„A z opatrnosti jste si napsala čísla aut všech mužů?“

„Ano.“

„Všech mužů?“

„Ano.“

„Žádný vůz neřídila žena?“

Váhala.

„Žádný?“

„Ne.“

„Kde je poznávací značka vozu toho dotěry, co vás osahával a přinutil vás vyskočit z auta?“

„Neřekla jsem, že mě přinutil vyskočit z auta. Sama jsem se rozhodla.“

„V pořádku. Které to bylo číslo vozu?“

„Není tam.“

„Ale prohlásila jste, že jste si zapsala poznávací značku každého auta…“

„No, tuhle jsem si nezapsala. Byla jsem rozrušená.“

„Vy jste si zapisovala poznávací značky vozů z důvodu opatrnosti, pro případ, že by k něčemu došlo?“

„Ano.“

„Co se mohlo stát, když už jste byla z auta venku?“

„Tedy… no, já nevím. Je to prostě zvyk, to je všechno. Chtěla jsem znát jména lidí, s nimiž jsem cestovala.“

„Dobrá, dobrá,“ ozval se Hamilton Burger. „Tato mladá žena cestuje hodně stopem. Nemá stání. Jezdí z místa na místo. Nechává se vozit od mužů. A co má být? Nic to nemění na prokázaném faktu, že viděla Johna Racera Addisona poblíž místa, kde došlo k vraždě, a to zhruba v době, kdy k ní došlo. A vaše ctihodnosti, po celém tomhle pokořujícím křížovém výslechu, po těch zatracených, odporných narážkách, vím já, a vy to rovněž víte, že Veronika jela v Addisonově autě a že Addison v to úterý večer u toho domu byl. A John Racer Addison to ani nepopírá!“

„Probereme zbytek případu v jeho logickém pořadí,“ rozhodl soudce Keetley. „Ukažte mi ten zápisník.“ Vzal knížečku do ruky, listoval jejími stránkami, zamračeně pohlédl na Veroniku Daleovou a zeptal se. „Kde jste zaměstnaná?“

„Pracuji – tedy, pracovala jsem, než mě policie odvedla, v obchodním domě.“

„A kde jste pracovala předtím?“

„Předtím jsem nějaký čas nepracovala, tedy, neměla jsem trvalé zaměstnání.“

„No,“ pravil soudce Keetley, „myslím, že jsme si udělali obrázek. Není to zrovna obrázek, který by se mi líbil, ale nevidím žádný důvod, proč bychom se tím měli dál zabývat. I kdyby tato

žena naprosto postrádala charakter, nebylo by to důvodem ke zlehčování jejího svědectví. Mám za to, že v křížovém výslechu bylo toto téma probráno dostatečně podrobně.“

„Krom toho,“ podotkl Mason, „že bych se pořád rád dozvěděl, jak se ocitla právě u tohoto můstku v době, kdy, jak tvrdí, ji obžalovaný naložil do auta.“

„Řekla vám, jak se tam ocitla,“ ozval se Burger.

„Ale její výpověď nehraje,“ namítl Mason. „Nemá poznamenanou žádnou poznávací značku, která by potvrzovala, jak se tam dostala.“

„No, vyprávěla nám svůj příběh a vyprávěla ho několikrát,“ řekl soudce Keetley.

„Ještě jednu nebo dvě otázky,“ požádal Mason. „Vezměte si ta čísla, která jste si zapsala předtím, než jste jela s panem Addisonem. Jeho poznávací značka je posledním číslem toho dne. Znamená to, že byl posledním člověkem, se kterým jste jela?“

„Ano.“

„A tvrdíte, že poznávací značka těsně před Addisonovou není značkou vozu člověka, se kterým jste jela před Addisonem?“

„Není.“

„Ale když se na ni podíváme,“ řekl Mason, „je to číslo – 45S533. Pamatujete si ten vůz?“

„Ne,“ odpověděla, „moc ne.“

Addison náhle vyletěl ze židle.

Mason ho zarazil. „Posaďte se,“ řekl. Ale Addison, ve tváři výraz vyděšeného překvapení, vyhrkl: „To je číslo Ferrellova vozu!“

„Cože?“ zvolal Mason.

„Ano,“ opakoval Addison umíněně, „to je poznávací značka vozu Edgara Ferrella.“

Hamilton Burger zuřivě přehrabával poznámky ve svých deskách. „To musí být nějaký omyl,“ blekotal.

„Podívejte se na svědkyni, jestli si myslíte, že je to omyl,“ řekl Mason. „Pokud chcete skutečně něco udělat, sejměte této mladé dámě otisky prstů a srovnejte je s otisky té neznámé ženy, která byla na Ferrellově ranči těsně před vraždou.“ Mason dramaticky odkráčel na své místo a posadil se.

V soudní síni vypukla nepopsatelná vřava. Soudce Keetley se za pomoci zřízence marně pokoušel zjednat pořádek. Pak hodně nahlas prohlásil: „V této soudní síni bude klid! Pokud diváci nedokáží zachovat slušnost, nechám síň vyklidit. Pokračujme řádným způsobem v projednávání případu.“

„Vaše ctihodnosti,“ ptal se Burger, „smím požádat o krátké přerušení?“

„Ne!“ odsekl soudce Keetley. „Pokračujte v křížovém výslechu, pane Masone.“

„Vaše ctihodnosti, dřív, než budu pokračovat, žádám, aby byly svědkyni sejmuty otisky prstů.“

„K takovému ostouzení nemáte žádné právo,“ protestoval Burger. „To je tyátr a…“

„Jestli si myslíte, že je to tyátr,“ skočil mu do řeči Mason, „tak se podívejte na ten jasný otisk na sklenici, kterou měla svědkyně v ruce. Tento otisk, podle mě, přesně odpovídá jednomu z otisků, které byly podle výpovědi vašeho vlastního svědka nalezeny, v domě. Nechte jí sejmout ostatní otisky.“

„Sejměte jí otisky,“ rozhodl soudce Keetley. „Kde je ten svědek přes daktyloskopii? Předstupte, ať si tu věc ujasníme.“

George Malden předstoupil a v ruce držel malou skříňku s potřebami ke snímání otisků. Veronika Daleová mu dala ruku. S tváří, která si co do bezvýraznosti nezadala s tváří voskové loutky, si nechala sejmout otisky. Malden se pak odebral ke stolu Hamiltona Burgera, kde porovnal otisky s těmi dosud neidentifikovanými. V průběhu celé této doby Veronika Daleová zjevně intenzívně přemýšlela, ale její tvář si zachovávala dětský

výraz absolutní nevinnosti. Dokonce ani vráska se jí na čele neobjevila.

Hamilton Burger si dvakrát odkašlal, těžkopádně povstal a prohlásil: „Jsou totožné, vaše ctihodnosti," a posadil se.

„A teď," řekl Mason, „byste nám snad mohla povědět, co jste dělala v domě, kde došlo k vraždě, Veroniko? Jak jste sama ve své výpovědi uvedla, v době vraždy jste byla v blízkosti domu."

Soudce Keetley se naklonil dopředu a pravil: „Vezměte si ten mikrofon, mladá dámo, a odpovězte na otázku."

Veronika Daleová odpověděla sebejistě: „Byla jsem v domě jen pár minut."

„Kdo vás tam vzal?" zeptal se Mason.

„Pan Ferrell."

„To už je lepší. A teď si ujasněme další věci," řekl Mason. „Jak jste se seznámila s panem Ferrellem?"

„Já… jsem si udělala z toho stopování byznys," odpověděla.

„Jaký byznys?" ptal se Mason.

„Živila jsem se tím," odpověděla. „Postávala jsem na silnici a nechávala se od lidí svézt. Nejprve jsem jela ven z města, pak jsem se vracela zpátky. Jezdila jsem jenom se staršími pány v pěkných autech. Vždycky jsem jim vyprávěla o svém nešťastném životě doma a o tom, jak jsem se vypravila do světa hledat štěstí. Nezapomněla jsem zdůraznit, že je mi osmnáct."

„Z jakého důvodu jste si vybírala starší pány?" zeptal se Mason.

„Jsou vždycky milí. Vybírám si lepší auta. Ptají se mě, kolik mám peněz, a já odpovím, že jen pár centů. Skoro pokaždé mi dají peníze. Nikdy to není míň než pět dolarů, někdy to dělá dokonce i padesát."

„Konečně se někam dostáváme," řekl Mason. „Jak to bylo s vaší jízdou s panem Ferrellem?"

„Jela jsem s velice milým pánem. Dal mi deset dolarů. Věděla

jsem, že mi už víc nedá. Řekla jsem, že chci vystoupit u benzínové pumpy a trochu se upravit, než přijedu do města. Moc se mu nechtělo mě pouštět, ale trvala jsem na svém a řekla jsem mu, ať na mě nečeká.“

„V tu chvíli jste jela směrem do města?“

„Ano.“

„Co bylo dál?“

„Zatímco jsem postávala u pumpy, přijel pan Ferrell. Jel opačným směrem, ale – na směrech mi ve skutečnosti nezáleželo, protože hlavní bylo to seznámení.“

„Takže jste pana Ferrella odhadla a pak jste po něm, jak vy říkáte, ‚hodila okem‘?“

„Řekla bych, že jsem se tvářila poněkud upejpavě a bezmocně.“

„A co bylo pak?“

„Pan Ferrell se mě optal, jestli chci svézt a kterým směrem jedu.“

„Co jste odpověděla?“

„Jela jsem s ním. Během cesty jsem okukovala auto. Bylo naložené jako na dlouhou cestu. Mezitím jsem se s panem Ferrellem seznámila a vyprávěla mu ten svůj doják.“

„Dal vám peníze?“

„Myslím, že se k tomu chystal. Řekl mi, že se musí na chvíli zastavit na svém ranči. Že tam má schůzku s nějakými lidmi a pak že pojede zpátky do města. Když pojedu s ním, tak dohlédne na to, abych měla kde bydlet a dostala práci.“

„Jak jste se zachovala?“

„Jela jsem s ním na ten ranč. Pořád mi vykládal, že se s ním nemusím bát, abych nebyla nervózní. Když zastavil, zeptal se mě, jestli půjdu dál. Řekla jsem, že ano, protože v autě bylo chladno. Obešla jsem vůz zezadu a poznamenala si, jako vždycky, poznávací značku. Pak jsem s ním šla dovnitř.“

„Co následovalo?“ pokračoval Mason.

„Rozsvítil benzínovou lampu a zapálil oheň v krbu. Omlouval se za nepořádek v domě a řekl, že si ho vybral pouze jako úkryt, protože pracuje na velice tajném obchodním ujednání a nikdo nesmí mít ani tušení, o co jde. Pak se najednou začal tvářit rozpačitě a požádal mě, abych se, až přijde návštěva, uklidila někam, kde mě nebude vidět, protože by nerad, aby si ti lidé vykládali náš vztah špatně.“

„Co se stalo potom?“

„Na příjezdové cestě se objevilo auto. Pan Ferrell řekl: ‚To budou oni. Kdybyste, moje milá, počkala v kuchyni… doufám, že to nebude příliš nepohodlné. Nebude to trvat dlouho. Pak vás zavezu do města a postarám se o to, abyste měla kde bydlet a dostala práci‘“

„Co jste udělala?“

„Šla jsem do kuchyně. Pan Ferrell vykoukl z okna, podíval se na auto a najednou vběhl do kuchyně s tváří bílou jako papír.“

„Co bylo dál?“

„Řekl: ‚Můj bože, to je moje žena! Netušil jsem, že ví o tomhle místě. Musíte pryč. Běžte zadními dveřmi. Dejte se do polí. Běžte někam, kde vás nenajde! Proboha, rychle.‘“

„A co bylo pak?“ udržoval napětí Mason.

„Nevěděla jsem, co dělat. Odemkl zadní dveře, otevřel je a téměř mě vystrčil do tmy.“

„Co jste tedy udělala?“

„Běžela jsem a snažila se, aby mezi mnou a autem pořád zůstával dům. Byla tma, zakopla jsem o něco a upadla. Přitom mě opustila ta šílená panika, takže pak už jsem šla normálně. Vtom jsem si najednou vzpomněla na svou cestovní kabelu, kterou vždycky nosím s sebou. Nechala jsem ji v autě pana Ferrella. Obávala jsem se, že by mu žena mohla prohlížet auto a najít ji.“

„Vy jste se bála, aby to nezpůsobilo panu Ferrellovi potíže?“

zeptal se Mason.

„Bála jsem se, aby to nezpůsobilo potíže mně! Měla jsem tam všechny své šaty a věci. Naučila jsem se balit tak, že dokážu vměstnat hodně věcí do malého prostoru.“

„Co jste dělala?“

„Zatímco byla v domě, vrátila jsem se zpátky, obešla její auto, došla k vozu pana Ferrella, opatrně jsem otevřela dvířka a vzala si svou malou příruční kabelu. Byla úplně nahoře – a věřte mi, že to auto bylo naložené spoustou věcí, tábornických potřeb, vypadalo to jako spací pytle, torny a podobné věci.“

„Dobrá. Vzala jste si svou příruční kabelu. Co jste udělala potom?“

„Potom,“ odpověděla, „jsem se snažila vytvořit co největší vzdálenost mezi mnou a tím domem. Neměla jsem nejmenší zájem zaplést se do nějakých domácích tahanic a už vůbec jsem nemohla potřebovat, aby moje jméno figurovalo v případném rozvodovém řízení.“

„Kterým směrem jste se vydala?“

Trochu pokřiveně se usmála a řekla: „Sama jsem to nevěděla. Začala jsem se oklikou vracet zpátky k silnici. Snažila jsem se najít nějakou cestu a narazila jsem na plot z ostnatého drátu. Podařilo se mi ho podlézt a pak jsem zjistila, že jsem někde v křoví. Myslím, že to bylo vrbové křoví. Bloudila jsem kolem, snažila se odtamtud vymotat, až jsem se nadobro ztratila.“

„Co se dělo pak?“

„Pak jsem propadla panice. Myslím, že jsem chvíli běžela, nevím. Byla jsem celá zchvácená, ale nakonec jsem se začala vzpamatovávat, byla jsem schopná zvážit svou situaci. Rozhodla jsem se, že počkáni, až po dálnici pojede nějaké auto. Doufala jsem, že ho uslyším.“

„A slyšela jste?“

„Ano. Čekala jsem nějakých pět minut, když jsem uslyšela na

dálnici auto. Bylo to z docela jiné strany, než odkud jsem to čekala. Myslela jsem, že dálnice je přede mnou, ale hluk přicházel z levé strany a odzadu. Podle zvuku bylo zřejmé, že jde o auto, uhánějící po dálnici, takže jsem se vydala tím směrem.“

„Co bylo dál?“

„Tou dobou mi už došlo, že se chovám hloupě, jako malá holka, takže když jsem se znovu dostala do vrbového křoví, postupovala jsem opatrně. Minulou noc pršelo a místy to pořádně klouzalo. Snažila jsem se vyhýbat vlhkým místům a hledala jsem vyvýšeniny. Zjistila jsem, že jdu nějakým vyschlým řečištěm a můžu se vyhnout blátu, když se budu držet štěrku. Každou chvíli přejelo po dálnici auto, takže jsem věděla, že jdu správným směrem. Vtom jsem si uvědomila, že už musím být blízko dálnice a že asi nevypadám nejlíp. Tak jsem se zastavila na jedné vyvýšenině, svlékla si sukni, vyndala jsem z tašky kartáč na šaty a pořádně jsem ji vykartáčovala. Pak jsem totéž udělala s botami. I punčochy byly pěkně zřízené, takže jsem sáhla do kabely pro nový pár a potmě jsem si je oblékla. Nakonec jsem si upravila obličej, trochu jsem se namalovala a měla pocit, že jsem zase k světu.“

„Co se dělo pak?“

„Pak jsem se opatrně, tak, abych si neroztrhla punčochy nebo se zase nezamotala do křoví, vyšplhala nahoru na dálnici a posadila jsem se. Seděla jsem jen pár minut, když jsem uslyšela startovat to auto u nějakého ranče, který jsem si původně vůbec nedávala do souvislosti s domem, kde zůstal pan Ferrell. Musela jsem cestou udělat veliký oblouk. Teď je mi jasné, že vůz pana Addisona ve skutečnosti vyjížděl od toho domu, ale v tu chvíli jsem si to rozhodně neuvědomila.“

„Co ty výstřely?“

„Když jsem je slyšela, myslela jsem, že to střílí auto do výfuku.“

„Kdy jste je u slyšela?“

„Bylo to – nevím, deset minut nebo tak nějak před tím, než jsem se dostala na dálnici.“

„Neřekla jste mi, že jste je slyšela těsně předtím, než jste se dostala na dálnici?“

„No, bylo to těsně před tím, ne?“

„Nějakých deset minut?“

„Možná.“

„Neřekla jste mi, že…“

Zoufale vydechla. „Dobrá, snažila jsem se, jak to jen šlo, chránit sebe. Chtěla jsem si zajistit co největší alibi. Rozhodně jsem nestála o to, aby si někdo myslel, že jsem byla kdekoli v blízkosti toho domu, když zazněly výstřely, tak jsem možná trochu posunula čas.“

„Trochu víc?“

„No, možná.“

„Nevíte, jak dlouho byl vůz pana Addisona u Ferrellova domu předtím, než jste ho slyšela vyjíždět?“

„Ne.“

„A když jste slyšela, jak jede po polní cestě, přejíždí přes dřevěný most a vyjíždí nahoru na dálnici, myslela jste si, že jede od úplně jiného domu?“

„Pane Masone, budu k vám upřímná. Myslela jsem si, že jsem přinejmenším míli od místa, kde mě pan Ferrell opustil.“

„Ve skutečnosti,“ řekl Mason, „během celé této epizody jste myslela pouze a jenom na sebe, není to tak?“

Její oči se lehce rozšířily. „Jistěže ano. Na koho jiného bych, prosím vás, měla myslet?“

„A ta historka o neodbytném dotěrovi v lincolnu, kterou jste nás tu počastovala, je kompletně smyšlená?“

„Ano.“

„Ve skutečnosti jste si zapsala poznávací značky všech aut, kterými jste ten den cestovala? Dejte si teď pozor, mladá dámo,

protože můžeme prověřit každou minutu vašeho času.“

„Ano,“ odpověděla, „můžete si ta čísla zkontrolovat. Všichni si mě budou pamatovat.“

„Kolik peněz jste ten den vydělala?“

„Asi osmdesát dolarů.“

„Byl to průměrný den?“

„Daří se mi docela dobře. Většinou si vydělám nejméně tolik.“

„To je všechno,“ řekl Mason. „Nemám další otázky.“

„Já rovněž nemám žádné,“ prohlásil Hamilton Burger.

Soudce Keetley rozhodl: „Myslím, že za nynějších okolností soud odročí jednání do desáté hodiny zítřejšího dne. Mezitím si přeji, aby byl prověřen každý bod výpovědi této mladé ženy a doufám, že úřad státního zástupce spolu s policií provedou další šetření, abychom zjistili, co se skutečně odehrálo na místě zločinu. Pokud jde o tuto svědkyni, provinila se přinejmenším křivým svědectvím.“

„Ano, vaše ctihodnosti,“ odpověděl Hamilton Burger tónem provinilého žáka.

„Jednání je odročeno,“ oznámil soudce Keetley.

Della Streetová přišla a vzala Masona za ruku: „Ach, šéfe,“ řekla, „byl jste báječný! Prostě báječný!“

Paul Drake se jen povzbudivě šklebil: „Hezká práce, Perry.“

„Je to pěkný začátek,“ připustil Mason, „a šťastná náhoda. Díky tomu, že jsem měl v rukávu eso – to vyprávění její matky, mohl jsem položit první otázky, které sice vypadaly nevinně, ale na něž ve skutečnosti nemohla odpovědět. Kdybych byl začal z opačného konce, měl jsem v ten okamžik, kdy jsem z ní začal páčit pravdu, na krku celou soudní síň, včetně soudce.“

„Co budeme dělat teď?“ zeptal se Drake.

„Teď,“ odpověděl Mason, „se dáme do práce. Paule, vezmi si ten seznam poznávacích značek, ať se tvoji lidé spojí s majiteli vozů a zjistí, kolik z nich Eric Hansell vydíral.“

KAPITOLA 18

Perry Mason přecházel neklidně po své kanceláři a čas od času utrousil přes rameno nějakou poznámku. Della Streetová seděla za svým sekretářským stolem, bezmyšlenkovitě čmárala různé ornamenty a s očima upřenýma na špičku tužky se snažila sledovat Masonovy myšlenky. Paul Drake se uvelebil napříč v kožené lenošce, přes jedno postranní opěradlo se mu klátily nohy, druhé podpíralo část jeho zad. Čas od času pronesl nějaký komentář. Mason řekl téměř pupudlivě: „Ten zatracený případ je naprosto nemožný." Pětkrát přešel sem tam po kanceláři a pokračoval: „Vezměte si ty důkazy! Někdo stál venku a vystřelil oknem na Ferrella, zabil ho první ranou, pak se otočil a vystřílel zbývající náboje do vzduchu. Vytáhl nábojnice z bubínku a odhodil revolver do vyschlého řečiště. To nedává smysl."

„Proč ne?" ptal se Drake. „Ten chlap byl mrtvý."

„Jak mohl vrah vědět, že je mrtvý?"

„Pečlivě zamířil, střelil ho do hlavy a viděl, jak se zhroutil."

„Mohl ho jenom škrábnout," namítl Mason. „Říkám ti, Paule, to chce zatraceně dobrého střelce, trefit se ze země nahoru oknem přesně do hlavy. Pak ještě ten člověk musel vstoupit do domu, vyjít nahoru do pokoje, zhasnout světlo, vrátit se dolů a odjet pryč. Ne, tohle by muž neudělal."

„Proč ne?"

„Protože, kdyby vystřelil na Ferrella a pak šel do domu, byl by si nechal revolver. Držel by ho připravený pro případ, že by byl Ferrell jenom poraněný a chtěl se bránit."

„A jak víš, že ho neměl?"

„Protože svědkové uvedli, že všechny výstřely byly vypáleny v těsném časovém sledu, ne sice pravidelně, ale během několika

sekund. Proto to také vypadalo, jako když auto střílí do výfuku.“

Drake namítal: „Opravdu dobrý střelec, skutečně mistrovský střelec…“

„Což ukazuje přímo na mého klienta, Johna Racera Addisona,“ řekl Mason.

„Do čerta,“ zamumlal Drake. „Možná, že ten chlap je nakonec vinen.“

Mason neodpověděl a dál přecházel po místnosti. Náhle se zarazil. „Všichni se dopouštíme té nejhloupější možné chyby!“

„Jaké, šéfe?“ zeptala se Della Streetová.

„Díváme se na celou věc z pohledu obžaloby. Obžaloba udělala rekonstrukci zločinu a my se té rekonstrukce držíme. Vraťme se úplně na začátek. Ukažte mi ty důkazní snímky, Dello.“ Della Streetová přinesla fotografie.

„Zajděte do mé knihovny a najděte mi LeMoyne Snyderovo Vyšetřování vražd, Právní lékařství a toxikologie od Gonzalese a ještě Moderní kriminalistické vyšetřování od Sodermana a O’Connella.“ Della Streetová přinesla žádané knihy a položila je na Masonův stůl. Mason se posadil, listoval stránkami a chvílemi zamyšleně bubnoval prsty na desku psacího stolu. „Myslel jsem si to,“ řekl nakonec.

„Co?“ ptal se Drake.

„Vzpomínám na ty jejich řeči kolem díry ve skle, způsobené kulkou – teď ale uděláme to, co jsme měli udělat hned. Totiž, začít na začátku a ne tam, kde nás nutí policie.“

„To je kde?“ zajímal se Drake.

„U té kulky,“ odpověděl Mason. „Jak víme, že ji někdo vypálil z místa, kde končily stopy pneumatik, že proletěla oknem a zabila Ferrella?“

„Jak to víme!“ opakoval Drake. „Protože to potvrzují důkazy, tak to víme. Když spojíme díru ve skle s ránou na Ferrellově hlavě, ukazuje přímka neomylně na místo, kde by stál člověk, který by

vystoupil z toho auta.“

Mason odpověděl: „To jsou výborné důkazy, Paule. Tak dobré, že mi připomínají starou historku o jedné pekařce z Nové Anglie. Ta pekla hodně lineckých koláčků s různou náplní. Aby se vyznala v tom, které jsou které, tak na jedny nechala vytlačit iniciály TM – Tyhle jsou Makové, a na druhé pro změnu TM – Tyhle jsou Marmeládové.“

Drake se narovnal v křesle. „Na co krucinál narážíš?“

Mason, který studoval obrázky skleněných tabulí, ze sebe vyrazil: „Huh!“

„Co je?“ ptal se Drake.

„Podívej se tady v Sodermanovi a O’Connellovi na stranu 217,“ řekl Mason. „Mimochodem, Paule, je to velice dobrá kniha. Když přečteš tyhle tři knížky, dozvíš se prakticky všechno o soudním lékařství. Tady, na straně 217, je graf, znázorňující praskliny ve skle po nárazu kulky v závislosti na směru nárazu. Teď si vzpomeň, že policie, když vyřízla sklo jako důkaz pro soud, neoznačila vnitřní ani vnější stranu a když jsem se jich na to zeptal, měli ironické poznámky, že obě strany skla jsou stejné. To je sice pravda, ale jedna byla uvnitř a druhá venku a v tom je podstatný rozdíl. Podívej se na tuhle fotografii, která ukazuje tělo na podlaze. Byla udělána dřív, než vyřízli sklo.“

„Ale není tam nic vidět, žádné detaily,“ namítl Drake.

„Můžeš vidět detaily, které ukazují vzor těch drobných prasklin. A teď porovnej tuhle fotografii – a máš to, Paule. Vidíš, tahle strana musela být uvnitř, jinak by ten oblouk směřoval na druhou stranu.“

Drake přikývl.

„Ale,“ pokračoval Mason, „všimni si těch dolíčků, toho způsobu štěpení a porovnej to s grafem v Sodermanově a O’Connellově knize. Paule, tak jako že ses narodil, je jisté, že ta kulka byla vypálena zevnitř místnosti. Proletěla sklem a skončila v

zemi někde v místech, kde stálo to auto.“

Drake se skokem vymrštil z křesla. „Ukaž mi ty obrázky, Perry.“

Drake s Dellou Streetovou obstoupili Masona a přes rameno mu prohlíželi obrázky. Drake dlouze, tiše hvízdl.

Della Streetová s obdivem řekla: „Fakt, šéfe, je to tu černé na bílém. To musí být vnitřek okna. Máte to!“

„Dobrá,“ řekl Mason, „ale co mám?“

Drake si vyměnil pohledy s Dellou Streetovou. Mason odstrčil židli a znovu začal pomalu přecházet po kanceláři sem a tam. Konečně se zastavil, obrátil se a řekl: „Dobře, prokázali jsme, že kulka, která proletěla sklem, byla vystřelena z pokoje. Budeme-li ale předpokládat, že ji vypálil Ferrell, ocitneme se znovu v neřešitelné situaci.“

„Nevím proč,“ namítl Drake. „Ferrell byl v místnosti. Podíval se z okna a viděl u auta stát někoho, koho se smrtelně bál. Koho byl schopen zastřelit.“

Mason mrzutě přikývl a dodal: „To je všechno krásné, Paule, ale co dál? Obžaloba tvrdí, že Ferrell stál tam v tom osvětleném pokoji, za zády benzínovou lampu, která poskytovala dost světla k tomu, aby vrah mohl stisknout spoušť. Vrah viděl dovnitř, ale Ferrell nemohl vidět ven. Budeme-li však sledovat tuhle teorii až k jejímu logickému vyústění, musel to světlo zhasnout Ferrell a ne vrah. S rozsvíceným světlem by nemohl vidět tak dobře, aby mohl střílet z místnosti ven.“

„V pořádku,“ řekl Drake, „to všechno zapadá, Perry, Ferrell zhasl světlo.“

„A co se stalo pak?“ ptal se Mason.

„Ferrell viděl venku toho člověka a střelil po něm.“

„A potom,“ připomněl Mason mrzutě, „musel ten člověk vejít dovnitř, zabít Ferrella jeho vlastním revolverem a vypálit zbývající náboje během několika sekund. Jak si to vysvětluješ?“

Drake se poškrábal na skráních, rozpačitě pohlédl na Dellu Streetovou a odpověděl: „Nijak.“

„Ale nějaká odpověď tu být musí a já ji potřebuji znát do začátku zítřejšího přelíčení,“ zakončil úvahu Perry Mason.

KAPITOLA 19

Mason, Della Streetová a Paul Drake si razili cestu zástupem, který se shromáždil před vchodem do soudní síně. Postupovali těsně podél zdi chodbou soudní budovy. Novináři je obstoupili a dožadovali se prohlášení, Mason se jenom usmál a řekl jim: „Počkejte na zahájení přelíčení, mládenci.“

Jeden z novinářů, který se prodral až k Masonovi, řekl tichým hlasem: „Dám vám tip, šéfe. Hamilton Burger bude žádat o odročení.“

„Díky,“ pokývl Mason.

Prodírali se dál zástupem. Drake se tiše zeptal Masona: „Budeš souhlasit s odročením, Perry?“

„Nemohu, Paule,“ odpověděl Mason. „Chytil jsem tygra za ocas a bojím se ho pustit. Netroufám si ani zpomalit, musí to vypadat tak, že ho táhnu já.“

V soudní síni byl pořádek, takže Mason mohl normálně projít uličkou a brankou v přepážce, uzavírající prostor pro diváky. Hamilton Burger, který seděl naproti u stolu obžaloby, nervózně vstal, došel k Masonovi a oslovil ho: „Předpokládám, Masone, že budete žádat odročení.“

„Ani v nejmenším,“ odpověděl Mason sebevědomě. Burger byl zjevně zklamán. Nakonec řekl: „No, je možné, že soud dospěje k názoru, že by mělo být provedeno důkladnější vyšetřování.“

„Je to váš proces,“ poznamenal Mason. Burger pořád ještě stál poněkud nejistě za Masonem, když do síně vstoupil soudce Keetley. Přítomní uctivě povstali. Zřízenec požádal o klid a zástupce šerifa přivedl Johna Addisona.

Burger spustil téměř okamžitě. „Vaše ctihodnosti,“ pravil nabubřele, „toužebným přáním žalobce je být vždycky

spravedlivým. Jsem přesvědčen, že bych se zpronevěřil svým povinnostem, kdybych neupozornil soud na skutečnost, že je nezbytné, aby policie a obžaloba přehodnotily důkazy. Ve jménu spravedlnosti pro obžalovaného potřebuji určitý čas, abych důkazy pečlivěji prozkoumal.“

„Žádáte o odročení?“

„Ano, vaše ctihodnosti.“

„Na jak dlouho?“

„Přinejmenším na týden.“

Soudce Keetley pohlédl na Masona. Mason se usmál a zavrtěl hlavou. „Vaše ctihodnosti,“ řekl, „obžalovaný nesouhlasí. Toto líčení je určeno k předběžnému vyšetřování. Má-li obžaloba dostatečné důkazy, aby požádala soud o předání obžalovaného soudu vyšší instance, žádné další svědectví na tom nemůže nic změnit. Jestliže nové důkazy vyvrátí tvrzení obžaloby, má můj klient právo na zproštění viny. Žádám, aby líčení pokračovalo. Rád bych upozornil soud na ustanovení trestního zákoníku, které říká, že vyšetřování musí být uzavřeno při jednom projednávání, pokud soud z žádoucích příčin, vyjádřených prohlášením, nerozhodne o odročení. Odročení nemůže být nikdy delší než dva dny a celkově nesmí překročit dobu šesti dnů, není-li to na žádost obžalovaného nebo po vzájemné dohodě. Pokud dostanu možnost předvolat k opakovanému křížovému výslechu jednoho či dva svědky obžaloby, budu souhlasit s týdenním odročením.“

„To se mi jeví jako rozumná podmínka,“ pravil soudce Keetley. „Které svědky si přejete znovu povolat ke křížovému výslechu, pane Masone?“

„Nejprve chci znovu vyslechnout svědka Erika Hansella.“

„Předstupte, pane Hanselle.“

„Kdo? Já?“ ptal se překvapeně Hansell.

„Ano, vy,“ odpověděl Mason.

„Předstupte, pane Hanselle,“ opakoval soudce Keetley.

Hansell pomalu kráčel ke stanovišti svědků, tvář plnou obav. Když míjel Masona, utrousil advokát tiše: „Chytráku!“ Hansell se otočil, pohlédl na Masona a pak došel na místo pro svědky.

„Snad byste nám,“ řekl Mason, „mohl povědět něco víc o vaší technice vydírání, pane Hanselle. Není pravdou, že jste v tomto případě použil spoluvinici, ženu, která se vydávala za matku Veroniky Daleové, ženu, která vám pomáhala vyvíjet nátlak k dosažení finančního vyrovnání?“

„Rozhodně ne!“ odpověděl Hansell.

„A použil jste,“ pokračoval Mason, „takové spoluvinice ve zmíněném případě, aby pro vás sehrála roli Laury Mae Daleové?“

„Rozhodně ne!“

Mason přitlačil: „Hanselle, předběžná kontrola seznamu čísel, která byla v malém zápisníku Veroniky Daleové, potvrdila, že všichni majitelé uvedených vozů svezli Veroniku Daleovou a dali jí většinou nějaké peníze.“

„Za to já nemůžu,“ ušklíbl se Hansell. „Pokud se ty starý kozlové chtěj zabouchnout do buchty a dát jí nějaký prachy, nemůžete to vyčítat mně.“

„V některých případech,“ řekl Mason, „tam, kde se Veronice podařilo vmanévrovat majitele vozu do kompromitující situace, byli tito majitelé vydíráni a osobou, která je vydírala, byl zrzek jménem Eric Hansell. Co byste k tomu řekl?“

Hamilton Burger už byl na nohách. „Vaše ctihodnosti, protestuji. To není řádně vedený křížový výslech. Nechci se tohoto člověka zastávat, ale ty ostatní trestné činy rozhodně…“

„Námitka se zamítá,“ prohlásil soudce Keetley. „Nechte ho zodpovědět tu otázku a až to udělá, pane Burgere, smím vás upozornit na fakt, že na tyto další případy vydírání nedostal imunitu – pokud se prokáže, že šlo skutečně o vydírání. A nemyslím si, že by se váš úřad měl pokoušet ho krýt. Soud je toho názoru, že tato otázka má charakter res gestae, tudíž že sleduje

plné objasnění faktů, souvisejících se spáchaným trestným činem. Odpovězte na otázku, pane Hanselle.“

Hansell se zavrtěl: „Chci mluvit s advokátem.“

„Odpovězte na otázku,“ naléhal Mason.

„Nemůžu. Neodpovím.“

„Z jakého důvodu odmítáte odpovědět?“ zeptal se soudce Keetley.

„Z důvodu, že bych se vystavil trestnímu stíhání.“

Soudce Keetley pokývl hlavou k Hamiltonu Burgerovi. „Pane státní zástupce,“ řekl, „při zpracovávání některých aspektů tohoto případu jste projevil značnou píli. Co kdybyste dal pokyn policii, aby se dala do práce se stejnou pílí a shromáždila důkazy o těchto případech dalšího vydírání?“

„Ano, vaše ctihodnosti,“ odpověděl Hamilton Burger pokorně.

Mason navázal: „Hanselle, vy jste pracoval ruku v ruce s Veronikou na principu provize, že?“

„Odmítám odpovědět.“

„A Veronika se záměrně nechala sebrat pro potulku tak, aby Addison angažoval k jejímu osvobození svého advokáta a tím se vystavil vydírání?“

„Odmítám odpovědět, protože bych se vystavil trestnímu stíhání.“

„V tomto případě vám už byla udělena imunita,“ namítl Mason. „Nemusíte se tedy obávat trestního stíhání a musíte odpovědět.“

„Dobrá. Tady je odpověď. Ano, takhle jsem to naplánoval.“

„A pak jste zapojil do hry další ženu jako Veroničinu matku?“

„Pane Masone, říkám vám otevřeně, že nevím nic o žádný ženský, co se vydávala za Veroničinu matku. Rozehráli jsme to s Veronikou sami dva a nikoho dalšího jsme k tomu nepotřebovali. Nechtěli jsme… hele, moment, asi moc mluvím.“

„To rozhodně ano,“ poznamenal Mason suše. Následoval

okamžik napjatého, dramatického ticha. Masonův úsměv byl pohrdající. „To je všechno. Nemám dalších otázek. Uzavřel jsem křížový výslech a jsem ochoten souhlasit s týdenním odročením.“

Soudce Keetley pohlédl na Hamiltona Burgera. „Máte nějakou kontrolní otázku k tomuto svědkovi?“

„Žádnou, vaše ctihodnosti.“

Eric Hansell vytáhl z kapsy kapesník, otřel si zpocené čelo a nervózně si odkašlal. Místo, aby vrátil kapesník do kapsy, posadil se na místě pro svědky a začal kapesník kroutit a omotávat kolem prstů, pak ho pevně utáhl a znovu zakroutil. Když mu došlo, co dělá, provinile vrazil kapesník do kapsy. Mason stál poblíž a s chladným pohrdáním sledoval Hansellovy ruce.

Soudce Keetley přerušil ticho. „Projednávání případu,“ oznámil, „bude pokračovat za týden. Obžalovaný zůstává ve vazbě a soud se odročuje.“ Závěrečný úder kladívka uvolnil v soudní síni stavidla hovoru. Mason vzal Paula Drakea a Dellu Streetovou a vyšel do chodby. Drake poznamenal: „Tomu Hansellovi jsi dal dost námětů k přemýšlení.“

Mason přikývl.

„Udělal to?“

„Myslím, že ne,“ odpověděl Mason. „Musel jsem ho použít jako vějičku, aby státní zástupce nepřišel na to, o co mi ve skutečnosti půjde.“

„A to je co?“

„Promluvíme si o tom v autě,“ řekl Mason. Cestou do kanceláře, kam jeli Masonovým autem, Paul Drake poznamenal: „Hamilton Burger z tebe byl pološílený, Perry. Když začal, vypadalo to na jasný případ, a teď neví, kam by bezradností skočil. A nejvíce ho přivádí k šílenství to, že nemá nejmenší tušení, kdo zabil Edgara Ferrella.“

„Myslím, že vím, kdo ho zabil, Paule,“ řekl Mason.

„Kdo?“

Mason odpověděl: „Podívejme se znovu na důkazy. Tak tedy: Ferrell ten dům k něčemu potřeboval. K čemu?“

„Hnízdečko lásky,“ řekl Drake. „Ta malá, pěkná zrzka z oddělení plnicích per…“

„… by ohrnula svůj roztomilý nosík nad takovým dřevákem,“ nenechal ho domluvit Mason. „Ale vraťme se k důležitosti některých dat, která jsme dosud přecházeli.“

„Jakých dat?“

„Podívej, Ferrell odjel na dovolenou. Svému společníkovi namluvil, že jede chytat pstruhy na Severozápad a své rusovlasé přítelkyni z oddělení plnicích per řekl, že se chystá uzavřít velký obchod a že si v tom venkovském domě zřídí svůj hlavní štáb.“

„To je pravda,“ přikývl Drake.

Mason pokračoval: „Několik věcí ten případ komplikovalo, Paule, takže zpočátku nebylo jasné, o co jde. Ale teď se to začíná vyjasňovat.“

„Jak to?“

„Lorraine Ferrellová musela v noci k tomu domu přijet. Musela vejít dovnitř. Musela najít důkazy, že tam byla Veronika Daleová. A mezi ní a manželem muselo dojít k nějaké hádce.“

„Ale policie tam její otisky nenašla,“ namítl Drake.

„Ale ano, našla,“ odpověděl Mason. „Našli její otisky kolem dokola, stejně jako Addisonovy, protože tam byla s Addisonem, když objevili mrtvolu…“

„To je pravda,“ skočil mu Drake do řeči. „Na to jsem zapomněl.“

„A policie,“ pokračoval Mason, „neměla žádnou možnost zjistit, jak staré ty otisky byly. Jestli pocházely z noci, kdy byla objevena mrtvola, nebo z noci, kdy došlo k vraždě.“

Drake opět přikývl.

„Teď,“ řekl Mason, „se dostáváme k dalšímu zvláštnímu bodu tohoto případu. V bytě u Delly Streetové jsme našli šest prázdných

nábojnic. Jsem si jist, že pocházely z vražedné zbraně. Vrah je z nějakého důvodu odnesl z místa zločinu. Chvíli jsem měl za to, že jde o léčku policie, ale nebyla to pravda. Ty důkazy tam musel podstrčit někdo jiný.“

„Kdo?“

Mason odpověděl: „Mohli to udělat jen dva lidé. Veronika Daleová, která byla v bytě a měla možnost podstrčit tam důkazy, nebo Lorraine Ferrellová. Veronika Daleová měla mnohem lepší příležitost než Lorraine.“

„Pak musí být jedna z nich vinna, Perry, a jak to tak vypadá, je to spíš paní Ferrellová.“

„Jednu chvíli mě velice sháněla,“ řekl Mason, „a pak náhle změnila názor. Chtěla se mi asi přiznat, že tam v tu noc vraždy jela. Pak se zřejmě rozhodla jinak. Pochopitelně, že celé to vyprávění o manželově autě byl výmysl. Věděla, že koupil ten dům. Pohádala se s ním. Chtěla na Addisonovi, aby zjistil, o co jde a podal jí zprávu. Tím by měla potřebného svědka a zároveň by to Addisona postavilo na její stranu. To je asi jeden z důvodů, proč mu neřekla o své návštěvě v manželově venkovském domě tu noc, co došlo k vraždě. Dalším důvodem může být to, že slyšela výstřely. Vzpomeň si, když vezmeš do úvahy časový faktor, že buď musela potkat jiný vůz, jak přijíždí po cestě, nebo ho viděla zahýbat na cestu ve chvíli, kdy vyjížděla na dálnici. Nebude příliš od věci domnívat se, že když vyjela na dálnici, zastavila vůz a naslouchala, nebo že se dokonce vrátila kus pěšky. Nicméně se chtěla schovat za Addisona. Zavolala mu a pověsila mu na nos tu povídačku o zrzavé holce v autě. Mimochodem, Paule, Della tvrdí, že paní Ferrellová je zamilovaná do Johna Addisona.“

„To může být pravda,“ poznamenal Drake.

„Vím, že ho miluje,“ řekla Della Streetová tiše. „Sledovala jsem její oči, když o něm mluvila. Pozorovala jsem výraz její tváře. Slyšela jsem tón jejího hlasu, když vyslovila jeho jméno.“

„Pak musí být pěkně naměkko, když vidí, v jakém je Addison maléru,“ prohlásil Drake.

„To tedy je,“ potvrdil Mason stručně.

„Co je s těmi daty, Perry?“

„Nezdá se ti něco nápadného, pokud jde o data dovolených, Paule?“

„Nevím, kam míříš, Perry. Jistě, byl to zvláštní termín, který Ferrell vybral na lov pstruhů. Moment, Perry! Hergot, vždyť není pstruhová sezóna!“

„Správně,“ řekl Mason.

„No, ať se propadnu,“ poznamenal Drake.

„Kromě toho,“ pokračoval Mason, „měla dovolená trvat dva týdny. Ferrell měl přijet právě včas, aby stihl jednu důležitou obchodní záležitost.“

„Jakou?“ zeptal se Drake. „To mi uteklo.“

Tentokrát se vysvětlení ujala Della Streetová: „Výroční valnou hromadu akcionářů.“ Mason přikývl a řekl: „Všimni si tu ještě jedné zvláštní věci. Volám do obchodního domu, abych si promluvil s vedoucí osobního oddělení, která shodou okolností zastává rovněž funkci pokladníka společnosti, Myrtle C. Northrupovou. A co se nedozvím? Že je také na dovolené. Poněkud zvláštní čas pro dovolenou, nemyslíš?“

„A kruci,“ pravil Drake. „O co tady ale opravdu jde?“

Mason odpověděl: „Ferrell a Addison se navzájem nenáviděli. Oba vlastnili stejný díl akcií. Pak existovaly nějaké akcie, které byly rozděleny mezi dlouholeté zaměstnance obchodu. Ti by se za normálních okolností nepřidali k žádné straně. Ve skutečnosti dodržovalo vedení společnosti zásadu neřešit nikdy na valné hromadě žádné zásadní otázky. To bylo výhradně věcí ředitelů, jedinou další osobou při těchto jednáních byla Myrtle Northrupová. Ostatní akcionáři jí dali své plné moci.“

„Pověz mi, kam tím vším míříš?“ optal se Drake.

„Sám přesně nevím,“ odpověděl Mason. „Prostě upozorňuji na důležitá fakta. Jenže,“ pokračoval Mason, „mezi všemi osobami, v tomhle případu je jedna falešná. Jedna, která zoufale riskovala, aby získala něco, co potřebovala.“

„Kdo?“

„Žena, která, ať už byla ve skutečnosti kdokoli, přišla ke mně do kanceláře a představila se jako Laura Mae Daleová, matka Veroniky.“

„Kdo myslíš, že to byl?“

Mason řekl: „Podívej se na to z téhle strany, Paule. Kde bys řekl, že získala informace?“

„Jaké informace?“

„Věděla, že Veroničina matka se jmenuje Laura Mae Daleová. Věděla, že matka vede malou restauraci v nějakém městečku u Indianapolis. Nevěděla, kolik je Veronice ve skutečnosti let. Věděla ale, že Veronika pracuje v obchodním domě a jaký má plat. Kde mohla sehnat tolik informací a přitom nevědět, jak je to děvče staré?“

„Nevím,“ odpověděl Drake.

„Musela to vědět od samotné Veroniky,“ ozvala se Della Streetová.

Mason přikývl.

„Ale proč k nám proboha ta žena přišla s tou svojí historkou?“ zeptala se po chvíli Della Streetová. „Musela vědět, že se na to přijde. Musela si uvědomovat, jak riskuje.“

„Správně,“ řekl Mason, „proč k nám přišla?“

„Nechápu to. Pokud ovšem nebyla spolčená s Erikem Hansellem, jak jste to naznačil.“

„Když jsem kladl ty otázky,“ řekl Mason, „potřeboval jsem vidět Hansellovi do obličeje. Jeho obličej mi řekl víc než jeho odpovědi. Je k smrti vyděšen, ale myslím, že se bojí něčeho jiného. Je to zřejmě dlouhý seznam jeho vyděračských pokusů, které

dosud nevyšly najevo. Má strach, že to praskne.“

Drake prohlásil: „No, jedna věc je jistá. Hansell a Veronika tvořili vyděračskou bandu. Prověřením poznávacích značek a rozhovory s nějakými dvaapadesáti majiteli vozů se potvrdilo, že téměř všichni věnovali Veronice slušnou finanční částku. Jeden nebo dva z nich se dokonce nechali vmanévrovat do situace, která mohla být považována za kompromitující, a byli vydíráni. Pokaždé se objevil na scéně Hansell a inkasoval.“

„Pochopitelně, že se s Veronikou vyrovnal,“ dodal Mason. „Koneckonců, nezapomínejte, že se Veronika snažila, aby ji sebrali pro potulku právě tu noc, co ji policie zatkla.“

„No, potom,“ řekl Drake, „ta druhá žena, ta falešná matka, patří k té vyděračské bandě. Ona…“

„Ale k čemu by ji potřebovali?“

Drake se ušklíbl: „Nebuď naivní, Perry. Potřebovali matku, která by mohla dát najevo spravedlivé rozhořčení, mluvit o zneuctění dobrého jména své dcery, a která by nakonec byla ochotná spokojit se s finančním odškodněním.“

„Ale v tomhle případě ji nepotřebovali a ani v dalších případech se matka nevyskytuje. Veronika je nechala, aby ji naložili do auta, chovali se k ní otcovsky… a pak se objevil Hansell se svým novinářským notesem. Ti muži se ve skutečnosti Veroniky ani nedotkli. Nějaká scéna rozhořčené matky by je proto nedojala. Ne, není tu sebemenší důkaz, který by ukazoval na nějakého dalšího komplice. Jen Hansell a Veronika, pracující ruku v ruce. Stopování, dojemný příběh o životní smůle, ve vhodných případech vydírání.“

„Co z toho vyplývá, Perry?“

„Ta žena,“ odpověděl Mason, „ke mně přišla, protože něco chtěla.“

„Jasně.“

„A,“ pokračoval Mason, „nejlepší způsob, jak zjistit, co

dotyčná osoba chce, je podívat se na to, co dostane.“

„Co tahle žena dostala?“

„Dostala stvrzenku,“ řekl Mason, „potvrzující, že mi zaplatila sto padesát dolarů jako plné vyrovnání všech poplatků v případu Stát proti Veronice Daleové.“

„A zaplatila ti sto padesát dolarů?“ zeptal se Drake.

„Ne. Dala mi na tu sumu šek. Ten šek nebyl v pořádku. Ale buď chtěla, abych já měl šek, nebo chtěla mít stvrzenku. Nebo obojí. Všimni si, Paule, že šlo o jednotlivý nevyplněný šek, který neměl ani předtištěné jméno banky. Byl vytržen z bloku podobných šeků. Takové šeky mají velké firmy pro potřeby svých přespolních zákazníků, kteří s sebou nemají vlastní šekovou knížku. Ta žena prostě jeden šek z takového bloku vytrhla.“

Drake řekl: „Nestačím tě sledovat, Perry. Proč by to dělala? Musela přece vědět, že neuděláš nic víc, než že přijmeš šek k inkasu.“

„Udělala to proto, že chtěla, abych měl ten šek.“

„Ale proč, Perry?“

Mason začal vysvětlovat: „Dosud jsme vycházeli z předpokladu, že patřila k vyděračské bandě. Tento předpoklad ovšem neobstojí. Zkusme to tedy z jiné strany. Předpokládejme, že se mě snažila bránit před vyděračem. Řekněme, že chtěla, abych mohl Hansellovi říci: ‚Vy jste blázen. Můj honorář neplatil Addison. Zaplatila ho Veronina matka. Tady ten šek to dokazuje.‘“

Drake hvízdl.

Mason pokračoval: „A teď uvažuj dál. Máme Ferrella, který si bere dva týdny dovolené na to, aby uzavřel supertajný obchod. Máme Myrtle Northrupovou jako pokladní společnosti, která si rovněž bere dovolenou. V obou případech jde o dobu, která je pro dovolenou velice nezvyklá.“

„Ale ta Northrupová Ferrella k smrti nenávidí a je věrná

Addionovi. A ještě k tomu Ferrell slíbil té zrzavé holce místo po Myrtle Northrupové, což znamená, že se chystá Northrupovou vyrazit.“

„Nebo povýšit,“ poznamenal Mason suše, „takže její místo bude volné.“

Zatímco Drake promýšlel tuto možnost, Mason prudce otočil volantem. „Hej,“ ozval se Drake, „kam jedeš, Perry?“

„Je na čase, abychom navštívili Myrtle C. Northrupovou, Paule. A až to uděláme, myslím, že něco zjistíme,“ oznámil Perry Mason a přidal plyn.

KAPITOLA 20

Zářivé dopolední slunce pozlatilo vysoké bílé domy obytné čtvrti.

Mason zastavil vůz: „Jsme na místě. Připravte si zápisník, Dello.“ U vchodu do domu se podíval na hodinky a řekl: „Paule, bude to chtít univerzální klíč.“

Drake s bručením vylovil malý kroužek s univerzálními klíči. „Přál bych si, abys používal konvenčnějších metod, Perry.“

„Vždyť jde jen o venkovní dveře činžáku,“ namítl Mason. „Nikdo nic neřekne. To není jako kdyby ses dobýval do soukromého bytu.“

Drake bručel dál a přitom zkoušel klíče. Třetí zapadl do zámku. „Jaké je to číslo?“ zeptal se, když kráčeli chodbou.

„Třetí patro, 321,“ odpověděl Mason. Výtah došplhal do třetího poschodí, Mason vyhledal byt 321 a stiskl zvonek. Dveře se otevřely. Do nosu je udeřila vůně kávy a smažené slaniny. Žena, zahalená do domácího županu, v ruce noviny, řekla místo pozdravu: „Omlouvám se, že…“

Cokoliv dalšího chtěla říci, zaniklo ve zděšeném zalapání po dechu. Trio vplulo dovnitř. Drake kopnutím zavřel dveře.

Della Streetová se nenápadně přesunula ke stolu, kde bublal elektrický kávovar, usadila se vedle opékače topinek a otevřela těsnopisný blok. Mason začal: „Asi bych vás měl představit, lidičky. Tohle je Paul Drake, šéf Drakeovy detektivní kanceláře, a tohle, Paule, je Myrtle C. Northrupová, držitelka malého balíku akcií společnosti, která vlastní obchodní dům na Broadwayi. Když jsem ji viděl naposledy, předváděla matku Veroniky Daleové. Věřím, že nám paní Northrupová poví, co se doopravdy stalo ve Ferrellově venkovském domě tu noc, co byl zabit. Myslím, že to

pro vás bude lepší, paní Northrupová.“

Ženina tvář pod mejkapem strachy zezelenala. Pomalu ustupovala dozadu, jako by doufala, že se nějakým zázrakem rozestoupí stěna a umožní jí zmizet.

„Domnívám se, že jste počítala s tím, že vás najdu, paní Northrupová. Koneckonců, nechala jste za sebou dost výraznou stopu. Jako osoba, zodpovědná za personální oddělení, jste na žádost pana Addisona zaměstnala Veroniku Daleovou. Tím pádem jste znala podrobnosti z jejího života stejně jako výši platu, který měla dostat. Protože jste s ní dělala přijímací pohovor, při kterém vyplnila dotazník, kde uvedla svůj věk, matčino jméno a podobně, získala jste údaje, které vám v mé kanceláři umožnily vydávat se za její matku. Byla jste tehdy prakticky jedinou osobou, která mohla mít tuhle směs pravdivých a mylných informací. Kromě toho jste Ferrellovi pomáhala vytvořit koalici akcionářů, která by získala na příští valné hromadě, pětadvacátého, kontrolu nad společností. Co kdybyste nám teď pověděla, co se zvrtlo?“

„Nevím, o čem mluvíte,“ řekla vzdorovitě.

Mason se usmál. „Doufám, že nepopřete, že jste přišla do mé kanceláře a prohlásila jste, že chcete zaplatit účet Veroniky Daleové za poskytnuté právnické služby? Moje sekretářka a dívka v přijímací kanceláři si vás obě budou pamatovat.“

„Ne,“ pravila pomalu, „nehodlám to popírat.“

„Proč jste to udělala?“

„Já… měla jsem takový zvláštní nápad, že bych tím mohla ochránit pana Addisona před vydíráním.“

„Odkud jste věděla, že ho někdo vydírá?“

„Dělala jsem nějakou práci, která mě přivedla do kanceláře pana Ferrella. Tam jsem také vyslechla rozhovor, probíhající vedle v kanceláři pana Addisona. Poznala jsem, že mu někdo vyhrožuje. Šla jsem ke dveřím a poslouchala jsem. Slyšela jsem toho – toho odporného člověka, jak mu řekl: tlusťochu!“

„Potom jste vyslechla celý rozhovor?“

Pokývla.

„A přišla ke mně jako matka Veroniky Daleové, abyste mi poskytla bezcenný šek, podepsaný Laura Mae Daleová, který bych mohl ukázat vyděrači?“

„Myslela jsem, že by to mohlo pomoci.“

Mason přitvrdil: „Dobrá, tohle jste přiznala snadno, protože si uvědomujete, že mám svědky, kteří by vás mohli identifikovat. Co byste mi ale teď řekla o své návštěvě ve venkovském domě pana Ferrella?“

„Nevím nic o žádném venkovském domě. Nebyla jsem tam.“

Mason se ušklíbl: „Svědkové tvrdí, že ano.“

„Mýlí se.“

„Svědkové v tomto případě,“ řekl Mason, „jsou otisky prstů, které jste tam zanechala a které policie objevila. Svědectví těchto otisků nevyvrátíte, paní Northrupová.“

„Moje otisky prstů?“ pravila zděšeně.

„Jistě,“ řekl Mason. „Nejste žádný zkušený podvodník. Proto jste zapomněla na otisky prstů.“

„Jak… jak vědí, že jsou moje?“,

„Oni to nevědí. Já ano. Ale stačí, aby vám sejmuli otisky a porovnali je s těmi, které nalezli v domě. Pak jim budete muset povědět, proč jste tam jela a co jste tam dělala. Takže to raději povězte mně.“

Přemýšlela o jeho slovech déle než minutu, pak tiše řekla: „Myslím, že jsem dohrála.“

Mason přikývl.

Zdálo se, že z ní vyprchal všechen odpor. „Jak vidím, tak už všechno víte. Jsem ráda. Stejně bych to ze sebe nemohla vypravit.“

„Rád bych slyšel podrobnosti,“ řekl Mason, „zejména o střílení.“

Došla k šatníku, otevřela ho a přinesla tlustý kabát. Byly na

něm stopy po spáleném střelném prachu, v látce zela roztřepená díra.

„Dejte se do toho," pobídl ji Mason, „možná se vám samotné uleví."

„Věřte mi, pane Masone, že bych byla ráda! Chtěla bych to ze sebe dostat. Užírá mi to mozek. Dneska jsem do čtyř hodin nezamhouřila oko. Proto snídám tak pozdě."

Advokát soucitně pokývl hlavou.

„Je to tak prosté, že se divím, že na to ještě nikdo nepřišel. Věděla jsem, že mi to nemůže projít," svěřovala se.

„Jen nám to povězte," řekl Mason, a pohledem se ujistil, že Della Streetová zapisuje průběh rozhovoru.

„Zrodilo se to v době," řekla Myrtle Northrupová, „když jsem začala sázet. Měla jsem systém. Byla jsem si jistá, že je neomylný, ale všechno se zvrtlo. Věřila jsem, že jde o dočasnou smůlu, tak jsem sáhla do fondů společnosti. Ferrell se pořád motal kolem s těmi svými tabulkami, grafy a revizemi. Pro něj to byl způsob, jak zabít čas. Vlastnil čtyřicet procent akcií. Addison vlastní taky čtyřicet procent. Zbývajících dvacet procent je rozděleno mezi dlouholeté zaměstnance obchodního domu, kteří zastávají odpovědná místa. Oba hlavní akcionáři nebo společníci, jak si říkají, se vždycky drželi zásady vyříkat si všechny sporné věci mezi sebou a na schůzích působit dojmem harmonické jednoty. Proto valné hromady byly vždycky víceméně formální záležitostí." Odmlčela se, vzala z krabičky cigaretu a třesoucí se rukou si ji zapálila. „No," pokračovala. „Ferrell mě nachytal. Přitlačil mě. Musela jsem podepsat přiznání. Musela jsem se rovněž zavázat, že svým podílem akcií budu hlasovat tak, jak si bude přát on. Víte, téměř všichni drobní akcionáři mi posílají své plné moci, abych za ně na valné hromadě hlasovala. Potom mým prostřednictvím začal Ferrell zpracovávat jednoho nebo dva, kteří se obvykle účastní jednání. V oddělení plnicích per pracovala dívka, jistá Merna

Raleighová, která měla pár akcií. Chtěl jí slíbit velké povýšení a zvýšení platu. Pak tu byl můj přítel Thomas P. Barrett. Abych se vyhnula trestnímu stíhání pro zpronevěru, musela jsem slíbit, že Tom bude držet s námi. Ferrell vzal ten dům na venkově proto, aby měl kde pracovat. Chtěl mít všechny dohody a převody akcií připravené po ruce tak, aby mohl přijít na valnou hromadu a ovládnout ji.“

„Není Merna Raleighová poněkud mladá na to, aby už mohla být mezi akcionáři?“

„Zdědila akcie po své matce, která pracovala v obchodním domě celá léta.“

„Takže, co se stalo?“ zeptal se Mason.

„V úterý měl Ferrell odjet na dovolenou. Neodjel nikam. Přesunul se do venkovského domu a otevřel tam svůj hlavní stan. Řekl mi, abych za ním přijela v úterý večer krátce před devátou a abych vzala Toma s sebou. Neřekla jsem Tomovi, co je ve vzduchu. Jeli jsme jeho vozem. Těsně předtím, než jsme sjeli z dálnice, minuli jsme auto, které právě vyjíždělo z cesty. Byla to paní Ferrellová, i když tehdy jsem ji ještě neznala.“

„Co bylo dál?“

„Když jsme přijeli k domu, nechala jsem Toma ve voze. Šla jsem dovnitř, promluvit si s Ferrellem. Tak jsme se dohodli. Tom neměl ani tušení, o co jde, nebo proč tam je. Měla jsem ho cestou oťuknout a zjistit, jestli by táhnul s námi. Pochopitelně za předpokladu, že by Ferrell získal kontrolu, vyřadil by Addisona z rozhodování a Tom, Merna a já bychom dostali odpovědná místa s patřičným zvýšením platu. Rovněž jsem měla dostat zpátky svoje přiznání o zpronevěře a celá záležitost se měla zahladit.“

„Co se vlastně stalo, když jste tam přišla?“ zeptal se Mason. „Ferrel byl velice rozrušený. Vyprávěl mi, že naložil do vozu malou blondýnku jménem Veronika Daleová, která prchala od nudného života v zapadlém městečku, kde její matka vedla

restauraci. Že mu jí bylo líto a tak jí slíbil, že když s ním počká v domě, než vyřídí nějaký drobný obchod, vezme ji do města a postará se jí o nějaké bydlení.“

„Měl to opravdu v úmyslu?“

„Já nevím,“ odpověděla. „Možná si myslel, že ji přemluví, aby s ním zůstala v domě přes noc. Možná ji skutečně chtěl vzít do města. Ferrell byl tak trochu sukničkář, když na to přišlo. Vím, že Merně dělal nemotorné návrhy.“

„Pokračujte,“ vyzval ji Mason. „Co bylo dál?“

„Řekl mi, že jeho žena se nějakým způsobem dozvěděla o tom venkovském sídle, že tam přijela a bohužel tam nachytala Veroniku. Řekl Veronice, aby prchla zadními dveřmi, ale žena ji zahlédla. A domnívala se, že tam má hnízdečko lásky. Chtěla se s ním dát rozvést bez ohledu na publicitu a skandál. Neřekl jí v tu chvíli pravý důvod, proč ten dům koupil, protože se bál, že by mu nevěřila.“

„Co jste pak udělali?“ zeptal se Mason.

„Řekl mi, že o tom přemýšlel a že jediná možná věc je zajet zpátky do města za jeho ženou a ukázat jí moje přiznání. Já že pojedu s ním a vysvětlím jí skutečný důvod koupě domu. Že se musíme spolehnout na to, že jeho žena nic nevyzradí. To že je podle něj jediná šance. Požádal mě, abych šla a poslala Toma domů, že se do toho dáme, jakmile odjede.“

„A udělali jste to tak?“

„Šla jsem za Tomem a řekla jsem mu, aby jel domů a nikomu neříkal, kde byl. Pak šel pan Ferrell nahoru pro to přiznání, které jsem podepsala. Měl ho v kufříku, nahoře v ložnici. Chtěl ho pochopitelně ukázat manželce jako důkaz pravdivosti svého tvrzení. Když jsem to přiznání uviděla – no, napadlo mě, že bych také měla něco mít. Tak jsem mu řekla, že pokud s ním mám spolupracovat podle jeho přání, chci mít jistotu, že to přiznání roztrhá a manko zlikviduje bez ohledu na to, jestli vyjde ten záměr

s akciemi, nebo ne. To ho rozzlobilo. Začali jsme se hádat a já nevím, co mě to proboha posedlo, ale ležel tam jeho kufřík a nahoře na něm revolver. Držel mé přiznání v ruce. Sáhla jsem po revolveru, namířila na něj a řekla mu, aby mi ten papír dal. V tu chvíli jsem si uvědomila, že jsem udělala hroznou pitomost.“

„Co se stalo?“

„Uhodil mě a vyšla rána. To je ta kulka, která proletěla oknem. Pak se se mnou začal prát. Zkroutil mi ruku dozadu. Záhyby kabátu mi překrývaly zápěstí a jak mi kroutil ruku, tlačil mi zároveň prst na spoušť. Křičela jsem bolestí a ječela na něj, aby toho nechal, ale on mi dál kroutil ruku, až z revolveru vyšla rána. Kulka proletěla mým kabátem a zasáhla ho do hlavy. Myslím, že byl na místě mrtev. Domnívám se, že neměl popálenou tvář jen proto, že hlaveň revolveru byla překryta mým kabátem. Propadla jsem panice. Chtěla jsem se zbavit revolveru i nábojů. Vůbec mi to nemyslelo, ale i kdyby, stejně se v takových věcech nevyznám. Otevřela jsem okno a vystřílela jsem zbývající náboje do země. Pak jsem si vzala prázdné nábojnice a odhodila jsem v té tmě revolver tak daleko, jak to jen šlo. Prázdné nábojnice jsem si dala do kapsy. Vtom jsem si uvědomila, že jsem tam sama s mrtvolou. Zavřela jsem okno, zhasla benzínovou lampu a petrolejové svítilny dole v přízemí. Potřebovala jsem odtamtud vypadnout, a to rychle. Myslela jsem na autostop, ale pak jsem to zavrhla, abych neriskovala problémy. Nejsem mladá a hezká jako Veronika. A nechtěla jsem za sebou nechat žádné stopy.“

„Co jste tedy udělala?“

„Věděla jsem, že pan Ferrell každému v obchodě vykládal, že jede na Severozápad na dovolenou. Sedla jsem do jeho vozu, dojela do Las Vegas v Nevadě, odkud jsem poslala telegram s Ferrellovým jménem. Nechala jsem tam auto a zpátky jsem se vrátila letadlem. Šla jsem do obchodu, jako by se nic nestalo. Přišla jsem sice pozdě, ale nikomu to nevadilo, protože jsem si

pracovní dobu určovala sama. Neměla jsem žádné píchací hodiny.

Toho dne odpoledne přišla Veronika Daleová s kartičkou od pana Addisona. Okamžitě jsem věděla, že je to ta stopařka, co byla v domě s panem Ferrellem. Došlo mi, že se tam Addison musel rozjet a že tam Veroniku Daleovou někde naložil. Pod záminkou zkušebního testu jsem jí položila několik otázek a ona mi vyprávěla o sobě a o tom, jak se seznámila s panem Addisonem. Přitom se tvářila jako neviňátko. Pochopitelně jsem ji zaměstnala. Měla jsem všechny informace o jejím věku, jménu matky. Měla jsem ale také těch šest prázdných nábojnic, které mě pořád pálily v kapse.“

„Toho dne už jste ale nic nepodnikla?“

„Ne, až příští den. Byla jsem v kanceláři pana Ferrella a dveře byly trošku pootevřené. Jeho kancelář sousedí s kanceláří pana Addisona. Slyšela jsem, jak ho Hansell vydírá a v tu chvíli mi bylo jasné, že ta drzá holka s ním v tom vyděračském kšeftu jede a že se oba snaží pana Addisona oškubat. Bože, jak se mi protivilo jít proti němu s takovou krysou, jako byl Edgar Ferrell. Myslím, že to byl jeden z důvodů, proč jsem se tak zoufale snažila dostat to přiznání zpět.“

„Pokračujte,“ vyzval ji Mason.

„Vždycky jsem pana Addisona obdivovala. Vážím si ho. Myslím, že to platí o všech zaměstnancích. Napadlo mě, že kdybych rychle zašla za vámi do kanceláře, předstírala, že jsem matka Veroniky a zaplatila právnické poplatky, poskytlo by to panu Addisonovi zbraň proti vyděrači. Pak jsem za ním chtěla jít a povědět mu, co jsem udělala.“

„Jen dál,“ řekl Mason.

„Takže jsem se přiřítila k vám, vydávala se za Veronču matku a nechala vám bezcenný šek, abyste ho mohl ukázat vyděrači. Doufala jsem, že by ho to mohlo zmást. Kdyby se ještě navíc Veronika dozvěděla, že její matka je tady, mohlo by to zhatit

ty jejich vyděračské plány. Věděla jsem, že vy tím falešným šekem o nic nepřijdete a že ani Veronika, ani ten vyděrač nikdy nezjistí, že šek není pravý.“ Mason přikývl.

„Vzala jsem stvrzenku, kterou jste mi dal, a pak jsem se najednou rozhodla, že půjdu za Veronikou a řeknu jí, že vím všechno. Že buď dá ruce pryč od pana Addisona, nebo musí počítat s důsledky. Že ji tak vyděsím, že to zabalí. Pak mě napadlo, že když – no, víte, když objeví mrtvolu pana Ferrella, bude to vypadat, jako když s ním byla tahle malá podvodnice, a – no, že to udělala ona. Řekla jsem si, že s tím svým výrazem dětské nevinnost by se z toho mohla dostat. Vyprávěla by porotě, že ji napadl a že ho musela zabít v sebeobraně.“

„Myslelo vám to docela rychle,“ řekl Mason. „Co jste dělala, když jste odešla ode mne z kanceláře?“

„Šla jsem navštívit Veroniku. Nebyla v hotelu, protože jí ještě neskončila pracovní doba v obchodním domě. Začala okamžitě prodávat v oddělení punčoch.“

„A co ty nábojnice?“ zajímal se Mason.

„Samozřejmě, pane Masone, měla jsem těch šest nábojnic. Pálily mě v kapse. Nevěděla jsem, co si s nimi počít. Byl to přece důkaz. No, takže jsem šla do hotelu čekat na Veroniku. A tam jsem dostala nápad. Vyjela jsem nahoru ke dveřím Veronča pokoje, zkusila jsem vzít za kliku. Dveře byly zamčené, ale na patře byla pokojská. Viděla mě a já jsem jí řekla, že jsem matka Veroniky. Ukázala jsem jí jako důkaz stvrzenku od vás a ona na základě té stvrzenky, mého vyprávění a dolarového spropitného odemkla dveře a pustila mě dovnitř. Schovala jsem nábojnice na dno Veronča malého kufříku, kde jsem si myslela, že je nenajde. Pak jsem se vrátila zpátky a čekala, až věci dostanou svůj přirozený spád. Byla jsem si jistá, že policie si na Veroniku posvítí, že prohlédne její zavazadlo a najde nábojnice. Pak jsem si myslela – no, myslela jsem, že se bude muset bránit, že bude mít o čem

přemýšlet, a – no, to je všechno.“

„Ale Veronika,“ řekl Mason, „si nenechala koukat do karet. Našla nábojnice, pochopila, co znamenají, vzala je a podstrčila je do bytu mé sekretářce.“

„Ne!“ zvolala Myrtle Northrupová. „Ta podvodnická, malá…“

„Nechte toho,“ přerušil ji Mason. „Teď máte dost svých starostí.“

„Ať se propadnu, jestli nemám,“ zhodnotila závěrem svou situaci Myrtle Northrupová.

Mason došel k telefonu, zvedl sluchátko a řekl: „Spojte mi, prosím, policejní ředitelství. Je to naléhavé.“ Paul Drake vzdychl, šel ke stolu a nalil si z elektrického kávovaru šálek kávy.

KAPITOLA 21

Mason, Della Streetová a Paul Drake seděli v jídelním koutu bufetu.

„Začni," řekl Paul Drake.

Mason si přidal do šálku kávy smetanu, vhodil tam kostku cukru a vyčerpaně zahájil: „Všechno bylo zaviněno tím, že jsme spolkli přijatelnou policejní teorii, Paule. Fakta v tomto případu přímo bila do očí, ale protože jsem uvěřil, že výstřel byl vypálen zvenku, přešel jsem každou důležitou stopu. Pokud stopy nezapadaly do teorie případu, nevěnoval jsem jim pozornost."

„Které stopy byly důležité?"

„Většinu z nich znáš," odpověděl Mason. „Žena, která mě navštívila v kanceláři, nebyla Verončinou matkou. Nicméně, měla informace, které jí mohla poskytnout pouze Veronika, a protože nešlo o její matku, zjevně se snažila zachránit Addisona. Tím pádem muselo nutně jít o nějakého loajálního zaměstnance, který měl možnost získat informace v tak krátké době. Byla to žena, která řídila osobní oddělení. A já jsem tě honil po celém městě, abys našel ženu, která se vydávala za Veronči nu matku, přestože by mi bývala trocha přemýšlení napověděla, o koho jde a kde ho hledat. Pak jsem, jako ostatně každý, spolkl tu povídačku o Ferrellově odjezdu na dovolenou. Když jsem se dozvěděl, že Myrtle Northrupová odjela na dovolenou ve stejnou dobu, začalo mi to být divné. Ale až později jsem si uvědomil důležitost faktu, že oba budou pryč až do dne, kdy se koná valná hromada. Jakmile mi Addison řekl o korporačním uspořádání společnosti, bylo mi jako právníkovi jasné nebezpečí, které mu hrozí, pokud jde o kontrolu vlastního podniku. Sám se mi přiznal, že nenávidí Ferrella. Nebylo proto těžké uhodnout, že Ferrell o těchto pocitech

ví a nenávidí Addisona. Uvědomil jsem si, že pokud by jeden z partnerů byl poněkud bezohledný a vyvinul trochu tlaku, spojeného s korupcí, bylo by pro něj poměrně snadné získat kontrolní balík akcií. Ale vzhledem k tomu, že existovala zavedená praxe řešit všechny problémy bez přítomnosti zaměstnanců – akcionářů, Addisona to nikdy nenapadlo. Ferrella to však napadlo a mě to napadlo také. Nicméně v tu chvíli se zdálo, že to s vraždou nesouvisí… Ale jak to bylo možné? To všechno proto, že jsem spolkl tu policejní teorii a vycházel z předpokladu, že kulka musela být vypálena zvenku, že proletěla oknem a zasáhla Ferrella do hlavy. Z toho je vidět, kolik škody může vzejít z falešných předpokladů.“

„Ano,“ řekla skromně Della Streetová. „Podívejte se na Addisonův předpoklad o jeho malé panně. Vlastně měl pravdu, když nám poprvé volal. Pro policii by bylo dost nesnadné, kdyby chtěla udělat z panny tulačku.“

„Stejně nesnadné,“ odpověděl s úsměvem Mason, „jako pro Addisona udělat z tulačky pannu.“